

בעזרת השם יתברך
לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה

ספר
להתחיל מחדש

המדריך לשמחה
וחיים טובים ומאושרים

המדריך השלם לתיקון הנפש
ודברים נחוצים לכל אחד מישראל

והוא סוד חטא אדם הראשון ותיקונו,
והדרך לזכות לגאולה השלמה, להנצל מגוג ומגוג
ולזכות לימות המשיח, לגן עדן, וחיי העולם הבא.

נדפס פה בית שמש יע"א
מר חשון תשע"ט

**כ"ק האדמו"ר מהאלמין שליט"א ראה את הספר, וכתב לי בזה
הלשון: יפה מאד, בהצלחה גדולה, ברוך מלפני לך אלהים עבד**

בס"ד, כמה רמזים

להתחיל מחדש הוא אותיות **שמחת הדחליל** – **דחליל** הוא לשון יראה כמו **דחילו** (ראה ב"ב כז: בתוס'), צריך לעבוד את ה' ביראה ושמחה גדולה, הדחליל מבריח את הצפורים מהשדה, הדחליל אין לו מח או לב, או נשמה, אבל יש לו נקודה טובה, יש לו כיסופים, הוא כוסף לעבוד את אלקים, הוא כוסף למוחו, הדחליל שמח בחלקו, ועושה עבודתו נאמנה, הוא לא אדם ולא בהמה, ואף אם נפל – הוא מתחיל מחדש בכל פעם, הוא שמח, הוא דחליל, הוא שייך לחליל, חליל הרועה ששר עם שירת העשבים, **הדחליל** בגימטריא **החסיד**, גומל חסדים טובים. **להתחיל מחדש** גם כן בגימטריא **נשמת אדם**, כי הוא כותב על אדם הראשון ע"ה, וגם כן בגימטריא – **עם ישראל חי וקיים**, כי עם ישראל צריכים להתחדש, לשוב אל ה', לקשר של האהבה העמוקה הזאת עם יוצר ובורא הכל, עילת העילות וסיבת הסיבות! וגם כן בגימטריא **ספר תהילים** להיות כמו דוד המלך ע"ה שהתחיל מחדש בכל פעם, ושר והתפלל לה' מחדש בכל פעם. ועם המילה **יהודי** יוצא בגימטריא שם המחבר.

יצא לאור בס"ד על ידי ישיבת "יש מה לעשות"

**אם תמצא הספר בבית כנסת או כדומה ללא שם
מותר לקחת על מנת ללמוד בו**

מצווה לפרסם ולהפיץ ולזכות הרבים

כתובת המחבר:

מיכאל יצחק שמריהו, הראל

נחל נחשון 3/16, רמת בית שמש א'

054-852-0921

מכתב ברכה והמלצה

מאת כ"ק האדמו"ר מהאלמין

הגאון העדיק רבי שלום יהודה גרוס שליט"א

מחברם של למעלה מאלף ספרים

ב"ה, לכ' [לכבוד] ידי"נ [ידיד נפשי] הגה"צ המפורסם מיכאל יצחק שמריהו [הראל] שליט"א שזכה לזכות את עם ישראל ולהעמיד הדת על תקנה בצניעות בכשרות, בשחיטה, ועוד. והוציא ספרים רבים שעל ידם השיב רבים מעוון, זוה"ק פרשת נשא דף קכח.

רציתי בזה להעלות ולהודות על זיכוי הרבים שהנכם עושים בשנים האחרונות בהפיצכם את לימוד הזוהר בעולם ובחיבור הספרים והחבורות הרבים הן להלהיב ההמונים והן לתועלת הלימוד המקרבת הגאולה ואשרי חלקיכם.

ובזוה"ק פרשת נשא דף קכ"ב ברעיה מהימנא מתואר הצרות הקשות שיהיה בגלות לפני ימות המשיח הן בגלות עשיו הן בגלות ישמעאל שנקראים כלב ונחש ובספר מתוק מדבש שישמעאל נקרא נחש ועשיו כלב, ונראה להסביר כי יש בחז"ל שאומרים לנחש מה הנאה יש לך שהנך יורק ומטיל ארס ובאמת כך רואים שהישמעאלים נהרגים ומתפוצצים כשהעיקר להרוג יהודים, ואילו עשיו לא יתאבדו ואת עצמם לא יהרגו בשביל יהודים. אלא ככלב.

וע"ז מוסיף שם בזוה"ק "מי יוכל [בזמן שלפני המשיח להינצל באמונה] בגיניהם איתמר [בשבילם נאמר] והמשכילים יזהרו כזוהר הרקיע "בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר וכו' ובגין דעתידין ישראל למיטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר יפקון מן גלותא ברחמי [דהיינו הזוהר עצמו אומר שבזכות לימוד הזוהר הקב"ה יפקוד מהגלות] וכן בתיקוני זוהר סוף תיקון ו' וכו' "מהאי חבורא דילך כד איתשליא לתתא בדרא בתרא בסוף יומיא ובגיניה [ויקרא כ"ה י'] וקראת דרוו בארץ.

ובסה"ק בני יששכר מאמר ט' אייר ל"ג בעומר מסביר שהאור הגנוז נחבא בתורה והוא מוסיף שר' שמעון גילה את האור הגנוז ולכן מדליקים אורות ומדורות עד שיתגלה אור משיח צדקנו כמאמר חז"ל ויאמר אלוקים יהי אור זה אור של משיח ובזכות התעסקות בהאור כי טוב וכו' נזכה לברכה לחיים ולאור לעיני כל ישראל.

וגם כבודו הוציא הרבה ספרים ובו ליקט מגדולי ישראל מכל החוגים על חשיבות צניעות מאכלות אסורות וצניעות נגד הפאה הנכרית, ואשריכם שזכיתם לזה.

ולכך מצוה גדולה לחזקו על הזיכוי הרבים הזה, וזכותו של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי יגן עלי ועל כל משפחתו ולכל העוזרים לו.

הכותב וחותם למען כבוד התורה ולומדיה

הק' שלום יהודה בן אסתר

ה'תשס"ח
ב' חשוון
בית שלום ירושלים
אגודת חסידי אבות אברהם
אגודת חסידי ישראל
אגודת חסידי אבות אברהם
אגודת חסידי ישראל

(וראה בספר שבט מוסר פרק לו, פלא יועץ ערך בשר, טרף, שוחט, [הובא בהמשך הספר] ובשולחן הטהור לצדיק הקדוש רבי אהרן ראטה זיע"א).

וצריך להתחזק ולהתאמץ מאד, בטח בה' – כי אין עוד מלבדו, ואהבת לרעך כמוך אמר רבי עקיבא - זה כלל גדול בתורה, ורחמנא ליבא בעי, ושקוד על ספרי המוסר יום יום, ואל תשכח – שעה התבודדות בכל יום (או לפחות 5 דקות ואפילו דקה בכל יום), לדבר עם ה' כדבר איש עם רעהו, ובן אל אביו, ולספר לפניו הכל, ולבקש שיעזרהו בכל העניינים ברוחניות וגשמיות, ולפחות ללמוד דקה זוהר הקדוש בכל יום.

כבד את אביך ואת אמך זה כלל גדול בתורה, וזה היה חטא אדם הראשון – כיבוד אב ואם, כי האבא הוא חכמה, ואמא היא בינה, ולא שמע לחכמה ובינה, שהם התורה והמוסר, ואכל מעץ הדעת טוב ורע.

דע ידידי אחי אהובי, שהעיקר הוא יראת שמים, ולשמוע אך ורק בקול ה', וזה סוד **בראשית** שהוא ראשי תיבות "רק אם שמוע תשמע בקול יי" (דברים טו, ה). כי אין עוד מלבדו, ורק הוא האלקים, לכן צריך ללמוד תורה, ובמיוחד זוהר הקדוש והלכה – לפחות דקה ביום.

ונמצא כי לתקן חטא אדם הראשון הוא תיקון העינים, לשמור העינים מכל רע, וכמו שראינו שתחילת החטא היה בראיה – "ותרא האשה

בני ובנותי היקרים! דעו שהעולם הזה הוא לא כלום, אלא רק כדי למשוך אל התכלית הנצחי (שיחות הר"ן נא), והתכלית הוא עולם הבא, ולזה זוכים על ידי שמירת העינים, כי העין הוא סוד כל העולמות (מסכת דרך ארץ פרק ט, פתחי שערים ועוד).

וצריכים **להתחיל** בכל פעם **מחדש** ולהתחדש, כי אין יאוש בעולם כלל ולעבוד את ה' בשמחה, כאילו היום הוא יום הראשון, בסוד "בראשית", כמו שה' מחדש הכל בטובו בכל יום.

כמו שהזהיר **רבינו נחמן מברסלב זיע"א** שאסור להיות זקן, הן צדיק זקן הן חסיד זקן, זקן אינו טוב! כלל.

כי העיקר הוא שמירת הדעת, ולכן צריכים להיות בשמחה עצומה תמיד, כי **בשמחה** הוא אותיות **מחשבה**, כי צריך דעת דקדושה, כי אם אין דעת...

אבל הכל על ידי שמירת הכשרות, כי על ידי מאכלות אסורות – המוח נהיה מטומטם, וכידוע שרוב הבשר בעולם הוא נבלות וטריפות ממש (אפילו בהכשרי הבדצ"ם למיניהם), ולכן צריך להזהר לא לאכול שום בשר בהמה כלל (כי אין בשר בהמה כשר עד ביאת המשיח [הרידב"ז], וכ"ק האדמו"ר מקאשוי זיע"א, ראה בספר "מאורע תשמ"ג"), ולאכול רק בשר עוף – והוא גם כן לא מהשחיטה של התעשייה, אלא משחיטה קטנה כשרה ומוסמכת

¹ (שם שיחות הר"ן נא, ובליקוטי הלכות אורח חיים הלכות תפילין הלכה ה אות ה)

ממנו, ולכן צריך להתחזק בכל ענייני בין אדם לחברו.

בשם השל"ה הקדוש – חטא עץ הדעת זה שהוא אכל בלא ברכה על פרי עץ הדעת - ולכן צריך להזהר בענייני הברכות - לא לאכול בלא ברכה תחילה וסוף, וגם להזהר לברך כל ברכה בכוונה שלמה, בקול וברור, בשמחה ויראה ואהבה עצומה!

יש בורא עולם אחד! כמה צריך להתגעגע למקור האהוב שלנו – הבורא ברוך הוא, ולרצות רק אותו ואת רצונו, כי אנחנו נועדנו להיות עבדי ה' ועובדי ה', ולשרתו יתברך לנצח!

וכמה צריך האדם להזהר לא לכעוס, כי הנחש פתח ב"אף" (בראשית ג), היינו חרון אף.

וכן האדם וחווה היו צריכים להמתין עד שבת, זה הסוד, "המתן!" – היינו סבלנות ואריכות אפים, כי צריך האדם להדבק בבוראו ולהתנהג ב"ג מידות של רחמים, ולכן חשוב מאד מאד לקרוא קריאת שמע בזמנה, ותפלה בזמנה.

וכן שמירת הלשון, לשמור הלשון מכל דיבורים אסורים שבעולם, כי הנחש פתח בלשון הרע על הקב"ה.

ותדע נאמנה כי בדור הזה שהפריצות והאפיקורסות גוברים – להיות יהודי שומר מצוות ובמיוחד עינים וברית – הוא דבר גדול מאד, והיהודי הזה חביב מאד בעיני השם יתברך.

ומקובל מהצדיק הקדוש רבי אהרן

כי טוב העץ למאכל וגו", וגם שמירת הכשרות, כי עץ הדעת היה בבחינת מאכלות אסורות, ואין לך דבר חוצץ בפני התאוה כמו עצימת העינים (הראב"ד זיע"א). ולכן צריך להזהר בכשרות בכל האופנים והעניינים, ובמיוחד בכשרות הבשר וכמו שכתבתי למעלה.

ותראה להתחזק במדת האמת, כי חותמו של הקב"ה – אמת, והוא לבדו האמת ואין אמת כאמיתו (רמב"ם, הלכות יסודי התורה), כי העיקר הוא האמונה, להאמין בשכר ועונש, לדעת שהשם יתברך – רואה וידוע הכל, יש דין ויש דיין, והעיקר הוא להתחזק התחזקות גדולה.

ולכן צריכה האשה – בת ישראל – להתלבש ולהתנהג בצניעות אמיתית, וכיסוי ראש צנוע (ולא פאה חס ושלום), ובגדים רחבים וארוכים (חצאית ארוכה עד הקרסול לפחות, ושרוולים ארוכים עד כף היד), כי חוסר הצניעות הוא אשר גרם לחטא עץ הדעת (ראה רש"י בראשית ג מה ראה הנחש - "ראה אותם עסוקים וכו' ונתאוה וכו').

וכמה צריכה בת ישראל לשמוח במצוות הצניעות שמחה גדולה ועצומה מאד מאד! וכמה צריך האיש הישראלי לשמוח במצוות ה' אלקינו, ובפרט בענייני הקדושה (כמו שמירת העינים וכו').

וכן לומדים מחטא אדם הראשון חומרת איסור גזל, כי עץ הדעת לא היה שלו, ולא ניתנה לו רשות לאכול

ליוסף, כי הוא היה קורא את קריאת שמע, שכתוב שם "ואהבת את ה' אלקיך וכו'", וזוהי אהבת ה', אין אהבה אחרת במקום אהבת ה'!

העיקר שיהיה לאדם ישוב הדעת – דיבור עם ה', שיחת חברים בעבודת ה', כי באמת אין עוד מלבדו! וכשאדם מרגיש את האהבה האלהית – היא שמחת עולם!

כי החכמה היא סוד התענוג, ובאמת האדם נברא להתענוג, אך היה צריך לחכות עד שבת, ואז היה מקדש על היין מעץ הדעת, שהיה גפן, וזוכה לתיקון עולם!

ולפי רבינו האר"י ז"ל, האדם גם כן היה צריך לחכות מלהיות עם חוה עד ליל שבת, ואז הכל היה בקדושה, והיה מגיע לעולם הבא! אז תיקון הברית הוא תיקון הניסיון של אדם הראשון. והוא תיקון חטא אדם הראשון, וכל עצימת עין לכבוד ה' יתברך הוא קרבן ממש!

וצריך התחזקות גדולה להיות בשמחה תמיד, לשמוח בה' יתברך, בבחינת "איה מקום כבודו", כי כבודו מלא עולם!

ובכל יום האדם צריך לראות שיעשה טובה ליהודי אחר, באיזה אופן שהוא, כי זה סוד העולם, "עולם חסד יבנה".

ולהכיר תודה, לה' יתברך על הכל, כי מתחילים את היום ב"מודה אני", אשר יצר, ואלקי נשמה, להתחיל את היום עם תודה, ולכוין בזה על הכל, עבר הווה עתיד, להגיד את זה בניגונים ובשמחה, כי זה יסוד העולם, כי הכל ברא לכבודו.

ואדם הראשון היה כפוי טובה, שלא הספיק לו לאכול מכל עצי הגן, אלא

ראטה זיע"א שבכל פעם שהאדם מתגבר ולא מסתכל בנשים – זוהי שעת רצון, ומסוגלת לתפילה.

ועכשיו בחושך הגדול – אור קטן – בולט ומאיר בתוך החשכה.

כי העיקר הוא האמת, אמת ראשי תיבות – אור מציאות תמונה שהוא שפע קיום צורה.

כי העיקר הוא אור האהבה שבדעת (ליקוטי מוהרן א, לג) שאהבת ה' אלינו היא היתה במחשבה תחילה לפני הבריאה, לפני שנפרדנו ממנו, כי מחשבת הבן נמשכת ממוח האב (כמו שכתוב בתיקוני זוהר) וביאר בזה רבי משה נוראל שליט"א שאברהם אבינו אהב את יצחק לפני שהוא נולד, והראיה שאחרי שנולד יצחק - ה' אמר לו לעקוד את אותו, מכיוון שאברהם אהב את ה', באור האהבה שבדעת, ובגלל שאהב את ה' באור האהבה שבדעת, לכן הסכים לעקוד את יצחק בנו, מסוד האהבה שלו להשם יתברך, כי אברהם אבינו אהב את השם יתברך יותר מכל דבר, ובגלל שאהב את ה' יתברך הוא אהב את כולם, ובגלל שאהב את ה' – הוא אהב את הבן שלו גם כן.

ולכן כאשר הקב"ה אמר לו לעקוד את יצחק בנו – הוא עקד אותו, והיה מוכן אפילו לשחוט אותו, ולהקריב אותו עולה על גבי המזבח, ולכן נקרא "אברהם אוהב", ולכן אמר לו הקב"ה "אשר אהבת".

ושואל הרב ניסים יגן זיע"א – למה כתוב בפרשת העקדה "אשר אהבת" בלשון עבר ולא לשון הווה? אלא שאברהם אבינו העלה את האהבה שלו לשורשה – להשם יתברך, ולכן יוסף הצדיק כשפגש את יעקב אבינו – רק יוסף נישק אותו, ולא יעקב

פתיחה

אהללה ה' בחיי אזמרה לאלקי בעודי
ברוך שהחיינו וקימנו
והגיענו לזמן הזה!

הטוב האמיתי הוא רק הבורא יתברך

י'דוע ה'דבר ו'מפורסם ה'עניין -
שהבורא יתברך שמו הוא לבדו
הטוב, והאמת. והדביקות בו יתברך
רק הוא הטוב. וכל זולת זה הוא
הבל!

תכלית הבריאה - להיטיב לבריותיו

ומחוק הטוב להיטיב. לכן מטרת
הקדוש ברוך הוא בבריאת עולמו -
היא להיטיב לנבראיו הטבה שלמה
ואמיתית.

התענוג הגדול ביותר דביקות בה' יתברך

וההטבה האמיתית והגדולה ביותר,
והתענוג הגדול ביותר שיש בעולם -
הוא שיהיו הנבראים נהנים מטובו
יתברך שמו בעצמו!

כלומר מדביקות בקדושתו ובאור זיו
הודו, ובתפארת כבודו, לנצח נצחים!
(כאשר ביארו לנו כל זה רבותינו ז"ל,
עיין תחלית עץ חיים, ותחלית
מסילת ישרים, דרך ה' ודעת תבונות
ועוד)

תכלית הבריאה - להיות דירה להקב"ה בתחתונים

אמרו רבותינו ז"ל (במדבר רבה יג, ו
תנחומא): נתאוה הקב"ה שתהיה לו
דירה בתחתונים.

שרצה גם לאכול מעץ הדעת האסור,
וגם כן כשחטא, אמר לה': "האשה
אשר נתת עמדי, היא נתנה לי מהעץ
ואוכל", וכפר בטובה שהקב"ה נתן לו
אשה.

אבל אם היה באותו הרגע שה'
יתברך קרא לו ואמר: "איכה" - היה
אומר לה' יתברך "חטאתי, אני אשם,
אני מודה בזה שנפלתי, בגדתי, ולא
שמעתי בקולך, סליחה, ולעולם איני
חוזר לחטא זה" - היה מתקן את
הכל, כי "מודה ועוזב ירוחם".

כתב רבי נתן ז"ל: (שם בליקוטי
הלכות, תפילין) וזהו עיקר החיים
ארוכים של הזקן דקדושה שהוא
העיור הנ"ל, כי היה זקן מאד ויניק
מאד, היינו שכל מה שנזקן ביותר
ונכלל בזקנה דקדושה ביותר שהוא
בחינת עתיק דעתיקין, כל מה שנכלל
שם יותר היה יניק יותר כי השיג בכל
פעם שעדיין הוא רחוק מאד מהשם
יתברך כי לגדולתו אין חקר, ועל כן
כל מה שנכלל בזקנה דקדושה יותר,
ראה והשיג שעדיין לא התחיל לחיות
כלל, עד שזכה לחיים ארוכים הנ"ל
ששם נכלל הזקנה והינקות יחד שאי
אפשר להשיג זאת כלל עכ"ל.

צריך להכריז "ה' הוא המלך", ולכן
בס"ד חיברתי החיבור הזה הקטן,
שנדע להשכיל מעט של המעט, מה
היה חטא אדם הראשון, שהוא היה
החטא הראשון, שבגללו נגרמה כל
הגלות הזאת, וכשנדע לתקן בעזרת
השם יתברך כפי יכולותינו, וכך נקרב
ביאת משיחנו, שהוא אדם הראשון
ממש, ובזה נזכה לתיקון עולם, ובא
לציון גואל במהרה בימינו אמן

הכותב וחותם לכבוד ה' יתברך
הקטן והצעיר באלפי ישראל

מיכאל יצחק שאפי

בן לאאמ"ו י"ד תרפ"ב ארץ ישראל תשס"א

וכתב בנו רבי ברוך שלום הלוי אשלג
זצ"ל:

יש לזכור, לאחר החטא של עץ
הדעת, שחטא אדם הראשון, נעשה
האדם מבחינת "עפר", שהיא בחינת
מקבל בעל מנת לקבל.

וזה נמשך מעולמות אבי"ע דטומאה,
כמו שכתוב בהקדמה לספר הזהר
(אות כ"ה) "ומוטל על האדם בסגולת
תורה ומצוות, לקבל כוחות
מלמעלה, שיהיה בידו רצון להשפיע,
שזה נקרא בחינת "ישראל", היינו
ישר-אל. זאת אומרת כל מחשבותיו
ורצונותיו הם רק לעשות נחת רוח
להקב"ה.

מה שאם כן אם עדיין אין לו הרצון
הזה, נבחן האדם שהוא בגלות בין
אומות העולם, שמשעבדין אותו
לעבוד רק עבור אהבה עצמית, שזה
נקרא "מקבל בעל מנת לקבל",

שזהו שייך להקליפות ולא לקדושה,
כמו שכתוב "קדושים תהיו, כי קדוש
אני", שפירושו, כמו שה' הוא רק
להשפיע, כמו כן אתם תהיו כל
כוונתכם רק בעמ"נ להשפיע.

מה שאם כן היפך זה, היינו שאין
כוונתו בעמ"נ להשפיע, זה נקרא
ההיפך מבחינת ישראל, אלא זה
נקרא ישר-לאומות העולם, היות
שהם בהופכיות הצורה מהבורא,
שהוא רצונו רק להשפיע.

ביאור עניין השראת השכינה

מה שאם כן אם במקום הזה שורה
בחינת ישר-אל, שהוא בהשתוות
הצורה עם הבורא, היינו שאין שם
רשות אחרת, במקום הזה באה
השראת השכינה, כמו שכתוב "בכל
מקום את אשר אני אזכיר את שמי,
אבוא אליך וברכתיך", שהפירוש

ולזה ברא את עולם העשיה העכור.
ולזה ברא את האדם בכדי שישגי את
השלימות האמיתי להיות משכן
לשכינתו וקדושתו יתברך, על ידי
שידבק בו יתברך ובמידותיו, וקיום
כל המצוות כולן ולימוד התורה (עיין
בב"ח אר"ח סימן מז), שהם הכלים
להשיג קדושתו יתברך.

האדם צריך להיות דומה לבוראו בפעולותיו

"ויצר ה' אלהים את האדם בצלמו"
במתכונת עשר ספירות שבהם דומה
האדם לתבנית העולמות העליונים
הקדושים. שהאציל ברא יצר ועשה
האין סוף ברוך הוא, והאדם ראוי
שידמה לקונו בפעולותיו, ועיין הדרך
לתיקון המידות על פי זה בספר
הקדוש תומר דבורה.

האדם נברא לקבל על מנת להשפיע

וביאר רבינו בעל הסולם זיע"א יסוד
חשוב, שתכלית האדם הוא לעבוד
את יוצרו בכוונה לשמה - "לעשות
נחת רוח ליוצרו" ולא לתועלת עצמו
כלל.

וכן בבין אדם לחבירו כל מגמתו
תהיה רק "לתת על מנת לתת",
ולקבל על מנת להשפיע", ובזה
משווה הצורה ליוצרה, ומדבק בו
יתברך.

וכידוע שזה היה חטא אדם הראשון,
שעל ידי עץ הדעת נעשה "מקבל על
מנת לקבל".

הרצון להשפיע - נקרא ישראל הגלות - הרצון לקבל על מנת לקבל

ולזהר במה שנכנס ובמה שיוצא מפיו
שיהיה הכל כשר באמת.
ובפרט לשמור על היסוד. וכל הקשור
לזה. ולקים מצוות "קדושים תהיו".
וכל המצוות כולן, וכל המידות
הטובות ולתקן כל המידות הרעות.
ולימוד התורה לשמה, ובפרט תורת
הסוד (בקדושה ובטהרה) ובזה יהיה
כלי מוכן להשראת השכינה. (עיין
מסילת ישרים בפרק הקדושה)
ובפרט ענווה גדולה מן כולם: "עקב
ענוה יראת ה'".

וכן לשמור על צניעות מלאה, כי על
זה כתוב: "ולא יראה בך ערות דבר
ושב מאחריך", בלי צניעות אין
השראת השכינה.

וצריך להיות תמיד שמח בה' יתברך
בתורתו ובמצוותיו - כי אין השכינה
שורה אלא מתוך שמחה של מצווה.
(שבת ל)

* * *

והבריאה הראשונה שנודעה לנו
בתורה היא האור - ועליו נאמר "אור
צדיקים ישמח".

והאור רמז לסודות התורה, כי דוע.
וזה תכלית הבריאה שיהנה האדם
מהאור הגנוז. והיכן גנוז? גנוז
בתורה, ובפרט בספר הזוהר הקדוש.

יסוד היסודת ועמוד החכמות לידע
שיש שם מצוי ראשון, קדמון, ונצחי.
והוא האלוה ברוך הוא, וברא את כל
הנמצא במציאות, וזולתו הכל אפס
והעדר מוחלט, בכדי לגלות מלכותו
ויחודו ית"ש.

**הבורא יתברך ברא את העולם
כדי להיטיב לברואיו על ידי
שיכירו גדולתו ויתדבקו בו**

הוא, שה' אומר, אם אני יכול להגיד,
שבמקום הזה שורה רק שמי, ואין
רשות של הנברא עליו, משום
שהתחתון רוצה רק להשפיע לה', אז
"אבוא אליך וברכתך", היינו שעל
המקום הזה אני משרה את שכינתי .

ובזה נבין מה ששאלנו על מה
שהזה"ק אומר, שבכל מקום שהם
שורים הקב"ה, נמצא ביניהם,
שמשמע, שאין צריך מקום מיוחד.
ואח"כ אומר כמו שכתוב "ועשו לי
מקדש ושכנתי בתוכם", משמע
שדוקא במקום מקדש ולא בכל
מקום. ויש לפרש זה שאומר "שבכל
מקום שהם שורים" כוונתו בכל
מקום שהם, היינו ישר-אל שורים
שם, שהפירוש של ישר-אל הוא ישר
אל, שהם נמצאים בבחינת השתוות
הצורה לאל, היינו כמו שהקב"ה הוא
משפיע חסד, כן הם רוצים רק
להשפיע לה'. וכיון שיש השתוות
הצורה, בשיעור זה נעבר הצמצום,
לכן שורה במקום הזה השכינה .

וזה נקרא "ועשו כלי מקדש, היינו
כמו שכתוב "קדושים תהיו כי קדוש
אני ה'". נמצא לפי זה, שבחינת
ישראל ובחינת "ועשו לי מקדש" הם
דבר אחד. זאת אומרת, מה שאומר
"ועשו לי מקדש", שזהו הכנה
ועבודה גדולה לעשות את המקום
שהוא הרצון, כמו שאמר אאמ"ר
זצ"ל, ש"מקום" ברוחני נקרא רצון,
היינו רצון דקדושה, שהוא בעמ"נ
להשפיע נחת רוח להבורא, זהו נקרא
בחינת "ישראל", כנ"ל ישר-אל.. עכ"ל

מה לעשות לזכות להשארת השכינה?

ובכדי שתשרה שכינה עליו ובקרבו
יש לאדם לקדש את עצמו.

ויכירו גדולתו והדר מלכותו, גם במקומות הרחוקים מאוד מאור פניו יתברך.

וידעו הכל כי לה' המלוכה ומלכותו בכל משלה, ויזכו להיות מרכבה לשכינת עוזו, להדבק בו ית' ויתרומם שמו לעד⁵.

ולתת להם חלק ונחלה כרוב רחמיו וחסדיו, ועל זה נאמר: אמרתי עולם חסד יבנה (תהלים פט, ג)⁶

להיטיב לבריותיו

והוא יתברך גדול ורב חסד וטוב, כמו שאמר הכתוב (תהלים קמ"ה, ט') טוב ה' לכל, ומטבע הטוב להיטיב. ורצה בבריות העולם להיטיב לנבראים, ושיכירו כח מלכותו, ויתענגו מזיו כבודו, ולכוונה זו ברא את העולמות,

וכמ"ש **אדון עולם אשר מלך בטרם כל יציר נברא** שהיה מלך בשלימות הגמור בכח, בטרם כל יציר נברא, אך מה שברא העולמות הוא, **כי לעת נעשה בחפצו כל אזי מלך שמו נקרא**, על ידי הנבראים שמכירין כח מלכותו והוד יקרו, ומתענגין מעבודתו ומקבלין שכר בזה ובבא⁷.

⁵ עץ חיים שער הכללים פרק א ופתיחת יונת אלם להרמ"ע מפאנו זלה"ה יעו"ש בהקדמה בענין החסד. וכ"כ בסוף באר הגולה לשו"ע חושן משפט.

⁶ שערי אורה, השער השביעי.

⁷ מאור עינים, לך לך.

בשלשים ושתיים נתיבות פליאות חכמה חקק י"ה הו"ה צבאות, אלהי ישראל, אלהים חיים ומלך עולם, אל רחום וחנון שוכן עד וקדוש שמו - את עולמו. (ספר יצירה פ"א מ"א)

יוצר הארץ ועושה הוא כוננה, לא תהו ברא- לשבת יצרה (ישעיה מה יח)² בעשרה מאמרות וכ"ב אותיות התורה³

וברא את העולם בחסד ולא מצד שהיה חסר כלום, אלא ברא את העולם מצד החסד הגמור, כדי להיטיב לברואיו הטבה שלימה, שלא יהיה אפילו בושת למקבלים⁴.

¹ מתוך השמחה. (עי' בהקדמת ס' לימודי אצילות ושם בסוד הצמצום חלק א') וברא התורה (שם) והייתה אצלו אמון שעשועים יום יום (משלי ח: ל) (ועיין בראשית רבה א א).

³ ראה ספר יצירה, מדרש אותיות דרבי עקיבא, וזוה"ק (חלק א ג ע"א), וזוהר חדש רות. והם ל"ב נתיבות חכמה יעו"ין בס' יצירה הנ"ל

⁴ רמח"ל זלה"ה, קל"ח פתחי חכמה (פתח ד) וביאר: כענין שאמרו, מאן דאכל דלאו דליה בהית לאסתכולי באפיה. ועל הטעם הזה רצה שיהיה דרך עבודה לבני אדם לשיזכו על ידה לטוב, ואז יקבלוהו בשכרם. ועל כן שם הטוב והרע והבחירה באדם, והשכר והעונש, עד שיצא התכלית המכוון הזה:.

לחיותנו כהיום הזה.¹⁰ ובכדי שלא נאכלו נהמא דכיסופא.¹¹ תר"ג אברים יש בגוף ונפש האדם כנגדם יש תר"ג מצות לתקן כל איבר ואיבר ולחיותו ולזון את נפש האדם, והם לבוש הנשמה.¹² ומלבד זאת שכר צפון לנו בעולם הבא, שכר אין קץ ותכלה, עין לא ראתה! שש מאות ושלוש עשרה¹³ אורות מצות יקרות ניתנו לנו במתנה מאת

¹⁰ ע"פ דברים ו: כא – כד

¹¹ האל ית"ש הוא תכלית הטוב ודאי. ואמנם, מחק הטוב הוא להטיב, וזה הוא מה שרצה הוא ית"ש - לברוא נבראים כדי שיוכל להטיב להם, כי אם אין מקבל הטוב אין הטבה. ואמנם, כדי שתהיה ההטבה הטבה שלמה, ידע בחכמתו הנשגבה שראוי שיהיו המקבלים אותה מקבלים אותה ביגיע כפם, כי אז יהיו הם בעלי הטוב ההוא, ולא ישאר להם בושט פנים בקבלם הטוב, כמי שמקבל צדקה מאחר. ועל זה אמרו (ירושלמי ערלה פרק א, הלכה ג), "מאן דאכיל דלאו דיליה בהית לאסתכולי באפיה.(דעת תבונות א, מב)

ויעלזו כבודי בראותי מה שאמר בספר מגיד מישרים למרן ר' יוסף קארו זלה"ה ז"ל (בפר' בראשית אור ל"ד טבת): עיין שם.

¹² ע"פ שערי קדושה חלק א שער א, ועיי"ש עוד

¹³ ונכללו בי' הדברות, לענין מנין תר"ג יעויין נא שלהי מכות (דף כג):

ישראל יקבלו את ההטבה

ולא ברא את העולם אלא בשביל ישראל עם קדושו, שהם יקבלו הטוב ההוא, כנאמר בראשית בשביל ישראל שנקראו ראשית.

שהיה גלוי וידוע לפניו ית"ש שמכל אומה ולשון לא יקבל שום תענוג אלא מעם ה' הישראלי, שהם יעשו רצונו.

אף שהם בעולם הגשמי וקשה עליהם מלחמות היצה"ר ושעבוד מלכיות, אף על פי כן הן מתחזקין בכל עוז ואמיץ כח לעשות נחת רוח ליוצרים ולקבל עליהם עול מלכותו ית', ומזה הוא ית"ש מקבל תענוג ושעשועין יותר מכל העולמות.⁸

התר"ג מצוות הם הדרך להשיג הטבה

והוא ההצלחה אחרונה אשר אין שני לה. וכדי לבא להצלחה זו, מנע אותנו מכל התאוות רעות והזהיר אותנו בעונש אם נעבור על מצותיו, וזה הכל לתכלית הטובה.⁹

עבדים היינו לפרעה במצרים - כור הברזל, ויוציאנו ה' במצרים ביד חזקה. ויצונו ה' לשמור ולעשות תר"ג מצות לטוב לנו כל הימים

⁸ מאור ושמש, מטות.

⁹ קול שמחה, תולדות.

מלך הכבוד ית"ש לנצח על מנת לקיימם -לעשות רמ"ח מהם ולהשמר מלעבור על שס"ה מהם במחשבה דיבור ומעשה,

ובהם מעידים על - שהוא ה' אלקינו מלכינו ואנחנו עבדים משעובדים לו, ועל ידם יאירו איברי נשמותינו מלבד רב טוב הצפון לנו בעולם שכולו טוב.

זאת היא חובתינו וכך יפה לנו ולבנינו עד עולם, ובזה נעשה נחת רוח כביכול לבורא ית' על שציוה ונעשה רצונו. והם תרי"ג עצות איך יהיה האדם שלם לפני אדון הכל ית"ש.

וז"ל הזהור הקדוש (בפרשת יתרו דף פ"ב ע"ב - בלשון הקודש):
שֶׁשׁ מְאוֹת וּשְׁלֹשָׁה עָשָׂר מִיְּנֵי עֲצָה נִתְּנָה תּוֹרָה לְאָדָם לְהִיּוֹת שְׁלָם בְּרַבּוֹנוֹ, מִשּׁוּם שְׂרַבּוֹנוֹ רוּצָה לְהִיטִיב לוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלְעוֹלָם הַבָּא, וְיִוֹתֵר לְעוֹלָם הַבָּא, שֶׁהָרִי שְׁנִינּוּ, כָּל מֵה שֶׁהַשְּׁלִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאָדָם - מְאוֹתָן טוֹבוֹת שְׂזוּכָה בָּהֶם לְעוֹלָם הַבָּא הַשְּׁתֵלֶם בָּהֶם. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁהַעוֹלָם הַבָּא הוּא שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְעֵי"שׁ.

בתלמוד בסוף גמרא מכות (דף כ"ג): אמרו תרי"ג מצות נאמרו לו למשה בסיני, שס"ה כנגד ימות החמה רמ"ח כנגד איבריו של אדם וכן איתא בשיר השירים רבה פ"א. ועיין קהלת רבה פ"ג, ובתנחומא פר' כי תצא, ופסיקתא ובהקדמת הרמב"ם לס' המצות ולמשנה תורה, ובהק' הסמ"ג

עונג הגן עדן במראה ריח ושמיעה: במראה - אור עליון נאצל ממנו יתברך שמו (אור התורה הקדושה), ונשמות ישראל מהתורה הקדושה, והכל אחד. עולם הבא אין בו לא אכילה ושתיה וכו' אלא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה (ברכות יז.), עטרותיהם זה הדעת שבה הכירו את חי העולמים ית"ש (כמו שכתב הרמב"ם, הלכות תשובה) והתענוג על זיו השכינה הוא לנצח נצחים.

בריה - כיצד? ריח בשמי גן עדן, אין שיעור וחקר, והנשמה מתעדנת בזה לאין תכלית.

בשמיעה - מתעדנת הנשמה, בניגון עליון, ניגון אלהי, ניגון שמיימי, ומתענוג לתענוג עולה, וכמה ניגונים הוריד משה רבינו עליו השלום מסיני (וכמו שאמר הגר"א ז"ל, ראה בהקדמה לספר פאת השולחן).

והכל פרי מעשיה בעולם הזה, העולם השפל, ואין מלווין לו לאדם לא כסף וזהב, ולא מרגליות ואבנים טובות, אלא - תורה ומעשים טובים בלבד (סוף אבות).

וכפי שזכה האדם לטהר עיניו בעולם הזה - יזכה לחזות באור פני מלך חיים, ותחזנה עיניו בשוב ה' לציון ברחמים, כי עין בעין יראה - כפי מה שזיכך עיניו בזה העולם (כמו שכתב בטהרת הקודש להצדיק הקדוש ר' אהרן ראטה זיע"א).

וכפי מה שזיכך אוזניו - יזכה לשמוע נועם העליון.

וכפי שטיהר פיו - יזכה לדבר דברי תורה וקדושה בעולם הבא (וכמו

שכתב מזה הגאון הקדוש החפץ
חיים זלה"ה בסוף ספר שמירת
הלשון ח"ב, פרק ל', עיין שם היטב)

מדבר, לא יחשב כלל באנשים.
ובפרט אם הוא מוכרח לשבת באיזו
מסבה והוא סומא או חרש, כמה
צער יגיע לו מזה.

וזה לשונו הטהור: עוד אמרתי לעורך
לאדם, שיראה לשמר חושיו בעודו
בזה העולם, והוא כאשר יתבונן
האדם אודות כח הדבור ואודות כח
השמיעה ואודות כח הראיה שלו,
שכל ענינים אלו הם כחות נטועים
בנפש. הנפש שומעת, הנפש רואה
והנפש מדברת. והחמר, שהוא בשר
האדם, אינו רואה ואינו שומע ואינו
מדבר כלל, ורק הקדוש ברוך הוא
הטביע שהראיה והשמיעה והדבור
הולכים דרך השר המקיפם. הראיה
[שהיא מהנשמה שבמח, כמאמרם:
מה הקדוש ברוך הוא רואה ואינו
נראה, אף הנשמה רואה ואינה
נראית], דרך העינים, והשמיעה דרך
האזנים, והדבור דרך הלשון, אבל כל
אלו הם כחות בנפש.

וגם זה ידע האדם, שכל אלו
החושים, דהינו הראיה והשמיעה
והדבור, שנטע הקדוש ברוך הוא
בנפשו, כשם שהם נחוצים מאד
לאדם בעולם הזה, כאשר ידוע לכל,
יותר מזה הם נחוצים מאד לנפשו,
דהינו בעיניו לראות בנעם ה', ועל זה
התפלל דוד {תהילים כ"ז ד':
"לחזות בנעם ה'" וגו', ובאזניו לשמע
דברי אלקים חיים בגן עדן, וכדאיתא
במדרש פרשת תבוא, שהקדוש ברוך
הוא עתיד ללמד תורה עם ישראל
לעתיד לבוא, ובפיו לדבר בדברי
תורה בגן עדן.

ונמצא לפי זה, אפלו בעת שהחמר
מתבטל ונעשה עפר, הלא הנפש
תשוב אל האלקים, כמאמר הכתוב
{קהלת י"ב ז'}: "וישב העפר על
הארץ כשהיה, והרוח תשוב אל
האלקים אשר נתנה". יש בעצמותה
כל אלו הכחות: הראיה והשמיעה
והדבור, שהם לא נתבטלו על ידי
הפרדת החמר ממנה, כי החמר הוא
רק כמו מלבוש על נפשו, כמאמר
הכתוב {איוב י' י"א}: "עור ובשר
תלבישיני". וכי אם יפשו האדם
מלבושיו, תתבטל נפשו על ידי זה?

והנה ידוע, שכל תוחלת האדם, מי
שהוא בשם ישראל יבנה, העקר הוא
לזכות לחיי העולם הבא, שזהו
התענוג הגדול מכל חמודי תבל,
וכמאמר התנא באבות {ד' י"ז}: יפה
שעה אחת של קרת רוח בעולם הבא
מכל חיי העולם הזה. וידוע מה
שכתבו כמה ספרים, וכזה כתב גם כן
הגר"א על הפסוק {משלי י"ג י"ג}:
"בז לדבר יחבל לו", שפאשר האדם
מבזה איזה דבר מצוה, הוא מחבל
את עצמו, כי כל דבר באיבריו יש לו
כח חיוני מן המצוה, כי רמ"ח מצות
עשה הן כנגד רמ"ח איברים שבאדם,
כדאיתא במדרש, ונמצאת אחר כך
חבלה בנפשו באותו האיבר.

והנה זה ידוע לכל, שפאשר יחסר
לאדם אחד מאלו שלשת הכחות, לא
יחשב לאיש בין האנשים, דהינו אם
הוא סומא, חשוב כמת, וכן אם הוא
חרש שאינו שומע כלל, וכל שכן אם
הוא אלם גמור, שאינו שומע ואינו

ונמצא לפי זה אם לא היה נזהר
בעודו בחייו בזה העולם בכח הראיה
שלו, והיה הפקר אצלו להביט במה
שאסרה תורה * , ידע בברור כי
לעתיד לבוא יהיה כמו סומא, ולא
יוכל להביט באור ה', ודגמת מי

שהוא חולה בעיניו, אינו יכול לראות באור הנשמה. והנה ערך הקלקול בעיניו תלוי לפי ערך הפקרו.

* והן המתפנן להביט בנשים - לבד מה שהדבר מביא לידי הרהור, ולפעמים לידי ז"ל - הוא מטמא בזה את עיניו, והן המביט בספרי אפיקורסים וליצנים, אפלו אם לא יקראם בפה, על כל פנים הוא מטמא בזה את עיניו ואת מחשבות לבו, ועל זה אמר הכתוב {במדבר ט"ו ל"ט}: "ולא תתורו אחרי לבבכם" וגו' ואמרו חז"ל {ברכות י"ב}: "אחרי לבבכם" - זו מינות. ובפרט הקורא בהם בודאי הוא בכלל קורא בספרים חצוניים, ועין בסנהדרין ריש פרק חלק, מה דאיתא במשנה גדל הענש על זה. ועין בשלחן ערוך אורח חיים סימן ש"ז סעיף ט"ז ובמשנה ברורה ובאר היטב ובבאור הלכה שם: (הגהה)

וכמה יתמרמר האדם על זה לבסוף, שתחת רגע אחד של הנאה בכל פעם שהלעיטו היצר בפתיו, השחית את עיניו והחשיכם, במה שהמשיך בכל פעם את רוח הטמאה של רוח זנונים עליהם.

והעין הוא הפתח הראשון של יצר הרע, שדרך נכנס לח החמדה והתאוה בלב האדם, שעליהם הזהירו מן התורה במעמד הר סיני, וכמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה: העין רואה והלב חומד וכלי המעשה גומרים. ועל זה נרמז באיכה {ג' נ"א}: "עיני עוללה לנפשי מכל בנות עירי", [והינו בנות עירי רומז על כחות הגוף, שהוא גם כן מכנה בשם גוף, וכמאמרם {נדרים ל"ב}: עיר קטנה זה הגוף. ורמז שהעין השחיתה לנפשו יותר מכל שאר כחות הגוף,

שכלם לא באו לגמר אלא מה שהתחיל בעיניו].

ועתה נדבר אודות לח השמיעה. הנה עצם השמיעה הוא דבר טוב, כמו שאמר הכתוב {ישעיה נ"ה ג'}: "שמעו ותחי נפשכם". ונאמר עוד {משלי ט"ו ל"א}: "אזן שמעת תוכחת חיים בקרב חכמים תליו". והשמיעה פועלת על האדם לצאת בשמיעה כאלו הוא עושה בעצמו, וראיה מקריאת מגלה ותקיעת שופר, וכן כהאי גוונא מקדוש וברכת המזון, שאחד מברך וכל השומעים יוצאים. וכן בקבלת התורה היה הפל על ידי שמיעה, וכל זה לענין דבר טוב. ולהפך, חס ושלום, לדבר רע, היא גם כן פועלת הרבה על נפש האדם, וכידוע מה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה {בכתבות ה'}: תנו רבנן: אל ישמיע אדם לאזניו דברים בטלים, מפני שהן נכזים תחלה לאיברים. וכל שכן מי שהוא מכון להשמיע לאזניו דברי רכילות, שעל זה יש לאו בתורה {שמות כ"ג א'}: "לא תשא שמע שוא", או שהוא מתפנן לשמע דברי לשון הרע ושאר דבורים אסורים, או דברי הוללות וליצנות, שבודאי עונו גדול מנשוא, ואמרו חכמינו זכרונם לברכה על המתלוצץ {עבודה זרה י"ח}: "שיסורין באין עליו, שנאמר {ישעיה כ"ח כ"ב}: "אל תתלוצצו, פן יחזקו מוסריכם". ואחר כך אמרו עוד {שבת ל"ג}: אף השומע ושותק, שנאמר {משלי כ"ב י"ד}: "זעים ה' יפל שם".

כללו של דבר: כמו שבשמיעת דברים טובים האדם מקים בזה כמה עשרות מצוות בכל יום, כמו עניית אמן, יהא שמה רבה וברכו וקדשה ועניית כל האמנים, כן, חס ושלום, שמיעת דבר רע פועלת הרבה על נפש האדם.

שהוא שלו, צא ובדק שעה שאינה
לא יום ולא לילה ולמד בה.

ועל ידי כל דבור ודבור בדברי תורה
מתוספת קדשה על נפש האדם, כי
בכל דבור מקום בזה מצות עשה של
למוד התורה, כמו שכתבו הספרים,
ועל ידי כל מצוה מתקדשת נפש
האדם, כמו שכתוב {במדבר ט"ו
מ'}: "למען תזכרו ועשיתם את כל
מצותי והייתם קדשים לאלהיכם".
ואין לאדם בכל איבריו, שיתוסף לו
על ידיהם מצות כמו בענין הדבור
שחננו ה' בו, כי איזה מצוה שיעשה
באיבריו, מכרח לשהות על זה איזה
מינוט, ובזה הזמן, אם ילמד תורה,
יוכל להוציא מפיו מאות דבורים של
תורה, ולכן אין רשות לאדם לבטל
מדברי תורה, במקום שיכולה המצוה
להתקיים על ידי אחרים. ועל זה רמז
הכתוב במשלי {י"ט ד'}: "הון יסיף
רעים רבים", ופרש הגר"א, שעל ידי
הונה של תורה מתוספים לאדם
רעים רבים, כי מכל דבור של תורה,
שמקיים בו מצות עשה של למוד
תורה, נברא לו פרקליט אחד, והם
הם רעים הנאמנים של האדם.

כלל הדברים: הדבור הוא אשרו
והצלחתו של האדם, אם יתנהג בו
כשורה. אכן להפך אם יתנהג בו שלא
כשורה אין בכל האיברים, שיוכל
להנזק על ידם, כמו על ידי לשונו, כי
בודאי מכל דבור אסור נברא קטיגור
עליו, ובשעה אחת יכול לדבר כמה
מאות דבורים של אסורי שקר
וליצנות ורכילות ולשון הרע.

ובדרך כלל על שאר העונות מצויות
החרטה והתשובה, ואלו על עונות
של פח הדבור אין מצויות החרטה
והתשובה בהן, ואפלו אם אומר
בשעה שמתודה: דברנו דפי, אין

נחזר לעניננו, אם האדם בעודו בחייו
קלקל חוש השמיעה שלו בתמידות
והשתמש בו לדברים אסורים, ידע כי
לעתיד לבוא לא יהיה לו פח באזניו
לשמע דברי אלקים חיים.

ועתה נדבר אודות פח הדבור
שהטביע הקדוש ברוך הוא בנפש
האדם, שבו נבדל מכל שאר בעלי
חיים, ונתן בו פח הדבור, שבו יוכל
האדם לזכות לדבר לפני הקדוש ברוך
הוא ולהגות בתורתו, שזוהי תכלית
הבריאה, כמו שאמר הכתוב {ירמיה
ל"ג כ"ה}: "כה אמר ה' אם לא
בריתי יומם ולילה, חקות שמים
וארץ לא שמתיי".

[הנה מוכח מהכתוב, שבריאת יומם
ולילה היתה בשביל התורה, ובזה
בארתי מה דאיתא במנחות {כט:}:
שאל בן דמא את ר' שמעאל: כגון
אני, שלמדתי כל התורה, מהו שאלך
ואלמד חכמה יוגית? קרא עליו
המקרא הזה {יהושע א' ח'}: "לא
ימוש ספר התורה הזה מפיך, והגית
בו יומם ולילה". צא ובדק שעה,
שאינה לא יום ולא לילה, ולמד בה
חכמה יוגית. ואמרתי הסבר על פי
משל: חיט אחד היתה לו מלאכה
רבה, והצרך לשכר פועל לחדש ימים,
שיבוא לביתו לעזר לו להשלים
מלאכתו, וכן היה, ושלם לו. ואחר כך
הביא הפועל מלאכה משלו גם כן
לבית בעל הבית לעשותה שם. אמר
לו בעל הבית: עד עתה, שעשית
מלאכתי, הכרחתי לתת לך שלחני
וכל כלי לעשות מלאכתי, אבל כעת,
שאתה עושה מלאכתך, למה לי לתת
לך שלחני וכל כלי? כך הנמשל:
הקדוש ברוך הוא ברא את הזמן,
והוא יום ולילה, לעשות מלאכתו,
ואתה באת ללמד חכמה יוגית בזמן

היוצא מכל דברינו, שיש לו, לאדם, לשמר נפשו בימי חייו בשלשה חושים אלו: הראיה והשמיעה והדבור, שלא יהיו מקלקלים, ויעלה על לבו כי הם נחוצים לו מאד לנצח.

ואם יארע מאיזו סבה שנתקלקלו, יראה לשוב לפני ה' בתשובה אמתית בהסקמה חזקה על להבא שלא לעשות כן, ויעשה גדרים על זה, שלא יבוא לכסלה עוד, ולתקן בכל אחד לפי ענינו, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה: צדיקים, באותו דבר שחוטאים, בו מתרצים, ואז אשרי וטוב לו בזה ובבא עכ"ל הטהור.

ובעזרת הבורא יתברך ויתעלה כבודו, נתחיל לבאר את פרשת בריאת העולם והאדם.

בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ: והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום ורוח אלקים מרחפת על פני המים: ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור: וירא אלקים את האור כי טוב ויבדל אלקים בין האור ובין החשך ויקרא אלקים לאור יום ולחשך קרא לילה ויהי ערב ויהי בקר יום אחד:

האור רמז לסתרי תורה

ופירש בספר עבודת ישראל להמגיד מקזניץ זיע"א: כה אמר האל ה' בורא שמים ונוטיהם רוקע הארץ וצאצאיה (ישעיה מב, ה).

ירצה כמה דאת אמר - (בראשית א, א) בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ. וכמו שפירש האור החיים שבבריאה ראשונה ומאמר ראשון נברא כל העולם ומלואו וזה נכלל במלת א"ת.

מעלה על לבו לחשב שזהו בכלל דפי, ושצריך לקבל על עצמו על להבא שלא לעשות כן, ואין חושב כלל בדבר זה, ואם כן איך התשובה? וממילא כשאין תשובה מלמטה, אין מחילה מלמעלה, ונתוסף חטא על חטא וכמעט בלי שעור

[ואפלו ביום הכפורים, כשאומר: על חטא שחטאנו לפניך בלשון הרע, אין מצוי שיחשב בלבו להתבונן, מה יהיה הסוף מהמון מקטרגים שיש עלי על ידי כח הדבור שלי, שלא נזהרתי בו עד כה, ולראות עצות ולהתחזק שלא יהיה כן מעתה. ובאמת לא נאבד אפלו דבור אחד, וכמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה על הפסוק {עמוס ד' י"ג}: "מגיד לאדם מה שחוו", אפזשלו שיחה קלה בין איש לאשתו מגידין לו, לאדם, בשעת הדין].

וזהו מה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה: כל המספר לשון הרע, מגדיל עונות עד לשמים וכו'.

ועל כלם, מי שמרגיל פיו תמיד בדבורים אסורים, נטל ממנו לעתיד לבוא כח הדבור שלו מנפשו. ובאמת מה נחשב הוא מן הבהמה, שינתן לו כח הדבור, אחרי שבזה מרגיז הוא את הקדוש ברוך הוא? וכל זה מרמז במה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה: עתיד הקדוש ברוך הוא לחתך לשונם של בעלי לשון הרע, שנאמר {תהילים י"ב ד'}: "יכרת ה' כל שפתי חלקות, לשון מדברת גדלות", ובאורו: שינטל מלשוננו כח דבורו. וכמה בזיון וכלמה יגיע לו בגן עדן אפלו אם יזכה על ידי שאר מצותיו שיהיה לו חלק שם על כל פנים כאלם יחשב שם בלא כח הדבור.

י"ב שעות יום בריאת האדם והרמזים

הגיע יום השישי לבריאת העולם.
במדרש (פרקי דרבי אליעזר פרק י
ובסנהדרין לח ועוד) מתאר את מהלך
היום ההוא¹⁴ וזה לשונו:

שנים עשר שעות היום.

בשעה ראשונה הוצבר עפרו של
אדם. - אדם מרמז על המשיח. [א'דם
ד'וד מ'שיח]

(וזה היא שנת ת"ק. על פי קול התור.
מהבוקר של אלף השישי, ואז תחילת
הגאולה, כדברי אור החיים הקדוש. -
וימו של הקב"ה אלף שנה וכל שעה
41 שנה ו-8 חודשים)

בשנייה גבלו. (תקמ"א 81 חודשים)

---

¹⁴ בביאורו לספרא דצניעותא כותב
הגר"א, כי ששת ימי בראשית כוללים
את כל אשר יארע בששת אלפי שנות
הבריאה, וכל פרט שאירע בששת
הימים ההם, יתרחש בזמן המקביל לו
לעתיד לבוא. לפי זה, מוסיף הגר"א,
ניתן לדעת גם מתי הוא הקץ האחרון
לגאולה. לאחר שכותב דברים אלו,
מעיר הגר"א: "ומכאן תדע קץ הגאולה
שהוא בעתה ח"ו, כשלא יהיו זכאין,
שהוא קץ האחרון. ומשביע אני את
הקורא בה' אלוקי ישראל שלא יגלה
זה". רבי שלמה אלישוב זצ"ל (בעל
ה'לשם שבו ואחלמה"), מציין על כך:
"וקץ הגר"א ידוע לכל טועמי עץ
החיים, ואפשר לדעת בדיוק
השנה [בסוף ספרו הדע"ה].

וגם כולל כל המאורעות וכל מעשה
אשר יהא נעשה תחת השמש אם
טוב ואם רע ח"ו, ובכולם צפה והביט
הבורא יתברך בצפיה הראשונה את
מעשה כולם מדור אנוש ודור המבול
ודור הפלגה וכדומה באלו עד סוף כל
הדורות.

ועם כל זה צפה אשר אח"כ והארץ
היתה תוהו ובוהו, והיינו מימות
עולם עד עת שהכיר אברהם אבינו
את בוראו יתברך ונתגלה אור התורה
על ידי אברהם במה שקיים כל
התורה כולה ועד אותו שעה היה
תוהו, וזה התוהו צפה השי"ת.

אך ורוח אלקים מרחפת על פני
המים - רומז על התורה שנמשלה
למים, ולזה נזכר חמשה פעמים מים
בפסוק נגד חמשה חומשי תורה. גם
ה' פעמים אור גם רקיע, ורומז אור
על סתרי תורה. ומים, רומז על
התורה שבכתב.

ורקיע, רומז על תורה שבעל פה שזה
מבדיל בין מים למים רצונו לומר בין
טהור לטמא, ועל ידי שעשוע התורה
ברא עולמו.

ואף על פי שצפה בתורתו ומה כתיב
(חסר מה) אור וזה שאמר השי"ת
לישעיה הנביא כאשר צוה אותו
להוכיח את ישראל, ושלא להתמיה
בעיניו היאך אפשר להחזיר את
הרשעים למוטב?

לזה אמר כה אמר האל כו' רוקע
הארץ וצאצאיה, רצונו לאמר -
כשבראתי את העולם ראיתי את כל
מעשיהם ובראתים על דעת כן
שיוכלו לשוב. (ספר עבודת ישראל -
פרשת בראשית).

בשלישית רקמו.

ברביעית נזרקה בו נשמה.

בחמישית קם על רגליו. (בסוף שעה חמישית - שנת תש"ח¹⁵ בשליש

הראשון זה אייר- ובה' אייר זה "יום העצמאות" בגימטריא "אמונה - משיח בן יוסף" כי זה נגד זה בקדושה ובסטרא אחרא. - קם על רגליו)

בששית קרא שמות. (תש"ח עד תש"ן)

בשביעית נזדמנה לו חוה. (משנת תש"ן עד תשצ"א - אנחנו בשעה השביעית)

בשמינית נצטוו על פירות.

בתשיעית עלו למטה שנים וירדו ארבעה.

בעשירית עבר על צויו.

באחד עשר נדון.

בשנים עשר נתגרש שנא' ויגרש את האדם.

¹⁵ אחד הספרים המעניינים בנושא זה, הוא הספר 'גאולת ישראל' של ר' אברהם יעלין זצ"ל. (ר' אברהם כתב מספר ספרים, בעיקר בנושא תיקון המידות, שהתקבלו בהתלהבות בכל שדרות העם. ספרו המוכר ביותר נקרא 'ארך אפיים', העוסק בתיקון מידת הכעס.)

ספר נוסף שכתב, (בשנת תרפ"ח) עוסק בענייני 'אתחלתא דגאולה', ובתאריכי גאולה עתידיים.

בגוף הספר, מבאר המחבר את זמן הגאולה ע"פ הגר"א:

"ומש"כ הזוה"ק זמן הזכירה בשנת תרס"ו וחצי [...] ונ"ל דכוונת חשבון זה הוא כמש"כ הגר"א ז"ל בספרא דצניעותא [דף לג:]: שהגאולה תהיה [...] משנת ה' אלפים ת"ק [...] בשעה החמישית שהיא משנת ה' אלפים תרס"ו וח' חדשים, והיא עד שנת תש"ח וד' חדשים, שבשעה זו תהיה הגאולה, והגר"א ז"ל כתב שזהו הזמן של בעתה [...] ואף שהגר"א ז"ל שהחליט שם שזהו הזמן של בעתה כותב שם "ומשביע אני את הקורא בה' אלוקי ישראל שלא יגלה זה", הנה נראה מזוה"ק דעכשיו אין חשש זה, דאמר שם רשב"י לית רעותא דקוב"ה בדא דיתגלי כ"כ לעלמא, וכד יהא קריב ליומי משיחא אפי' רביי דעלמא ידעו, הרי מזה שבדורות הקודמים לא היה רצון הש"י שידעו הזמן של בעתה, אבל סמוך לקץ רצונו ית' שהכל ידעו [עמ' 18].

בספרים נוספים העוסקים בענייני גאולה, שנכתבו לפני כמאה שנה ויותר, מדובר על שנת תש"ח כשנת גאולה, חלקם כותבים זאת ע"פ הגר"א [ועיין 'קונטרס היחיאלי' עמ' צח ביחס לחודש שבט תש"ט (שבו קמה מדינת ישראל באופן רשמי)].

כך גם מספר ר' יוסף ליב זוסמן זצ"ל: "ר' שמעון הורוויץ שייסד את ישיבת המקובלים 'שער השמים' ואף עמד בראשה, דיבר על זה שעכשיו זה זמן הגאולה. הוא אמר לי הרבה שנים לפי קום המדינה שלפי החשבון של הגר"א הגאולה צריכה להיות בשנת תש"ח תש"ט. וכן זה מודפס ב'קונטרס היחיאלי' שהדפיס זאת עוד בשנת תרפ"ח, 20 שנה קודם קום המדינה) ["מבחירי צדיקיא' עמ' קסח]

וגבל גוש עפרו של אדם הראשון במקום טהור, בטבור הארץ. רקמו ותכנו, ורוח נשמה לא היתה בו.

מה עשה הקדוש ברוך הוא?

נפח ברוח נשמת חיים, ועמד אדם והיה מסתכל כלפי מעלה ומטה וראה כל הבריות שברא הקדוש ברוך הוא, והיה תמה בלבו. התחיל משבח ומפאר ליוצרו ואמר מה רבו מעשך ה'.

קם על רגליו והיה בתואר כדמות אלהים, והיתה קומתו מן המזרח למערב שנאמר: "אחור וקדם יצרתני".

"אחור" זה מערב "וקדם" זה קדמה מזרחה.

וראו אותו כל הבריות ונתייראו מלפניו, סבורין שהוא בוראן ובאו להשתחוות לפניו.

אמר להם אדם: "מה באתם להשתחוות באנו? בואו אני ואתם ונלך ונלביש גאות ועוז ונמליך עלינו למי שבראנו ואם אין עם ממליכים את המלך הוא ממליך עצמו. ואם אין עם מקלסים את המלך המלך מקלס את עצמו".

באותה שעה פתח אדם את פיו וענו כל הבריות אחריו, והלבישו גאות ועוז והמליכו עליהן ליוצרן ואמרו: "ה' מלך גאות לבש." עד כאן.

האדם וכל הנלווה אליו מתנה וחסד הש"ת - תיאור איך הרגיש האדם כשנברא

האדם רגיל להיות חי, וכל עצם מהותו ויכולותיו הם דבר שהוא מובן מאליו.

וזאת- כי כשנולד עדיין לא היה מודע לעצם קיומו, ובהתפתחותו ובהרגלו לחיות יום יום שכח ולא ידע מה גדול הוא תענוג החיים ומה גדול הוא חסד הבורא בעצם בריאתו. אדם הראשון נברא בגיל העשרים (שיר השירים רבה פ"ג, כד. 'בר קפרא אמר: אדם וחיה כבן עשרים שנה נבראו') והיה מפותח בכל אבריו.

ופקח את עיניו וראה - עולם מופלא מסביב. והסתכל כלפי מעלה ומטה וראה שמים וארץ. עצים ופרחים דומם צומח חי וכו'.

וראה כל הבריות שברא הקדוש ברוך הוא, והיה תמה בלבו. מי עשה כל אלו?

הניע את רגליו ופסע פסיעה אחת. מה גדול אושרו. "הנני! אני נמצא וקיים." ומאד התפעל מכל מהותו - האדם.

"איזה תענוג לנשום" מן הסתם חשב "יכול אני להניע את ידי ורגלי, בפנים ליבי פועם, יש לי פה אני יכול לדבר ולאכול! מה טובה האוזן בה אני יכול לשמוע. הנני, אני אדם. אני נמצא אני חי וקיים. כמה מאושר אנכי בכל חושי, אשרי! ומציאותי לא נוצרה בעצמה, ומוכרח שהיה מי שהמציאני. ואז הכיר את בוראו וקבל עול מלכותו וכה אמר: "מודה אני לפניך בוראי, שבראתני, הנני מוכן ומזומן לשרתך, אעשה רק את רצונך!"

והתחיל משבח ומפאר ליוצרו ואמר "מה רבו מעשך ה'!"

על כן יצייר האדם בנפשו את הציור הנ"ל שהנה הוא נעשה בריה חדשה, ועושה "היכרות" כביכול עם העולם ועם עצמו.

הנה הוא נמצא, חי, קיים. ובא מן ההעדר למציאות, ובודאי שיש לחיים אלה מטרה ואינו חי בשביל "סתם".

ובעבור זאת יכיר בטובותיו וחסדיו של המקום ב"ה ויודה לו וישבחו ויאהבנו במאד מאד¹⁶, ותאוה לדעת

---

¹⁶ כתב השל"ה הקדוש זצ"ל (עשרה מאמרות) ומי הוא זה ואיזה הוא הקרוץ מחומר טיפה סרוחה שיסלק הבושה ולא ירא ממלך גדול רם ונשא הזה ברוך הוא, וימנע ממה שמנעוהו לעשות וקיים מה שציווהו לקיים, זוהי היראה הפנימית שיהיה ירא ה', רוצה לומר מחמת רוממותו ולא יראת עונש, או בשביל שכר, רק מחמת יראה ובושה יקיים כל דבריו, ובזה יקיים התורה ויתן אל לבו ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורה, הן דאורייתא הן דרבנן... ומן היראה זו הפנימית יבא האדם לאהבה הפנימית, כיצד, כשיתבונן בגדולת ורוממות רם ונשא, כדפירשנו, ואחר כך יתבונן כי לרוב גדולתו מראה רוב ענוותנותו וטובו וחסדו הגדול והמציא את העולמות בנדבתו הטוב להטיבנו שנדע ונכיר את אלקותו, ותמיד השפיע לנו ברוב חסדו אם במציאות האדם בכללו שהמציאו, על תכונת אבריו בתכלית השלימות... איך לא תאהבה בלב שלם על אשר לך אהבתו וענוותנותו והמציאך והטיב עמך בלי טובה שקדמת לו אתה, הן אף אם לא יתן לך שכר על המצוה אשר אתה עושה מכל מקום לא תוכל

ולשמחתו לא היה קץ, שמחה אמיתית על עצם מציאותו והוויתו שהרגיש את עצמו קיים. אין בכוחנו לתאר את השמחה הזאת כלל!

ואמנם האדם הרגיל אינו חושב מחשבות מעין אלו כי התרגל לכך, לכל אלו.

עצם הראיה, הנשימה, פעימות הלב, עבודת הלב מחזור הדם מן הלב לאברים וחוזר, תפקוד הריאות והכליות ופעילות המח וכו' וכו' – זהו דבר טבעי, כך היה ויהיה לעולמים.

אך האמת שהברוא יתברך 'מחדש בטובו בכל יום מעשי בראשית', ונאמר "חדשים לבקרים רבה אמונתך" (איכה ג כג) – שבכל יום האדם נעשה בריה חדשה, בבחינת (תהילים ב) "אני היום ילדתיך", וכאילו היום נולד.

ובהתבוננות פנימית יותר – בכל רגע ורגע נעשה האדם בריה חדשה, ונושם בכל עת ובכל שעה. ונראה שמסיבה זו סידרו את נוסח ברכת "אשר יצר" שתפתח בהזכרה שהש"ת "יצר את האדם בחכמה".

כי לכאורה יפלא מדוע צריך להזכיר את ענין יצירת האדם בחכמה בכל פעם ופעם?

הלא היה יכול לומר "ברוך וכו' אשר ברא באדם נקבים וכו'" ותו לא.

אלא מכיון שהאדם מתחדש בכל יום ובכל שעה צריך להזכיר שהש"ת יצרו, ויצרו בחכמה.

אותו, ואזי יזכה להדבק בו ויתענג עליו בזה ובבא.

נחצבת מן המקור העליון והזך ביותר, חלק אלוה ממעל ממש, כמו שכתוב: "ויפח באפיו נשמת חיים".

ונראה שייחד האדם זמנים לצייר את הציור הנ"ל כגון בברכות השחר, וכן בכל פעם שמברך "אשר יצר".

שעל זה כתב בזוהר הקדוש: "מאן דנפח מדיליה נפח" (מי שנפח מעצמו (נפח).

ואזי יטעם מעט מן האור והשמחה של האדם הראשון שאך עתה נוצר.

תשוקת הנשמה להדבק במקורה ויוצרה וחיותה ושעשועה הוא רק משם, כי הנשמה ממאסת בעולם הזה, כי הנשמה אינה אלא חלק אלוה ממעל, ואין תשוקתה ודאי אלא לשוב ולדבק במקורה ולהשיגו, כטבע כל עלול החושק לעילתו, ואין מנוחתה אלא כשתשיג את זה. (דעת תבונות אות כד)

בריאתו של גוף האדם היא מן היסוד הגשמי ביותר - העפר. כמו שכתוב: "וייצר ה' אלקים את האדם עפר מן האדמה". הנשמה לעומת זאת נעלה ומרוממת מכל הנבראים, הן הגשמיים והן בהרוחניים (דרך ה' לרמח"ל ח"א פ"ה ס"א) בהיותה

אדם הראשון שנוצר התאוה תאוה גדולה להכיר את בוראו, להשיגו, ולהדבק בו.

לשלם לו אחד מאלפי אלפים מהטובות שהקדימך. ובפרט אנחנו אומה ישראלית אשר בחר בנו מכל עם וקדשנו ולא שם חלקינו כגויי הארצות אשר הם תחת יד שרים של מעלה, רק אנחנו חלק ה' עמו בנים לה' אלקינו, והוא אבינו, איך לא נאהבהו אהבת נפש בכל לבבנו ונפשנו ולמות על קדושת שמו יתברך, וכל זמן חיינו להיות אהבתו תקועה בלבנו לעשות רצונו בלב שלם ובשמחה גדולה ובהתעוררות הלב, כי זהו ענין אהבה. מעלה נוספת על היראה, היראה היא לירא ולבוש מפניו, שלא נסור חס ושלוה מכל מה שצוה... והאהבה היא שיהיה הכל בהתלהבות הלב ולעבוד אותו בשמחה, ולא יחוש לשום כאב ולשום נזק שיקרה לו מחמת עבודתו וכל ממון שבעולם, ואף גופו ונפשו הכל יהיה כאין בשביל אהבת עבודתו, קל וחומר מפני אהבת הקב"ה יהיה זהיר וזריז בעבודתו, לא יתן שינה לעיניו ולא שום מנוחה רק הכל לעבדו ית'

הסבר על חטא אדם הראשון

כאשר אנחנו נגשים לדבר על חטאו של אדם הראשון, יש לגשת אל הקודש בדחילו ורחימו, ברתת ובחלחלה.

יש לזכור את דברי חז"ל שאמרו: "אדם הראשון אמר למשה: אני גדול ממך! שנבראתי בצלמו של הקב"ה" (דברים רבה י"א) והיה ראוי שתנתן התורה על ידו (בראשית רבה, כד, ה).

ואף על פי כן, איך אנחנו יכולים להביין אותה נפילה, ומה נוכל ללמוד מכך?

דברי הרמח"ל

כתב רבינו הרמח"ל זצ"ל בדעת תבונות: בעניין אדם הראשון -

והנה, היה די שיתחזק באמונה זו שלא לעבור את פי ה', וזה עד ליל שבת קודש, כאשר חכמים יגידו, שאז היה הקב"ה עושה ביום אחד מה שהוא עושה עתה בשיתא אלפי שנים; והיינו שהיה סוף סוף מראה לו בפועל שמה שהאמין מייחודו ית' הוא אמת, וזה, כי היה מבטל ברגע אחד כל הרע מן העולם.

אבל אדם הראשון נתפתה בתחילה אחר התאוה והתשוקה שלו, ואז חזר וחשב סברות רעות כדי להקל לעצמו. והרי זה כעין מה שאמרו רז"ל (סנהדרין סג, ב), "לא עבדו ישראל עבודה זרה אלא להתיר להם עריות בפרהסיא"; ואמרו רז"ל (סנהדרין לח א), "אדם הראשון מין היה".

והנה, אז הוצרך להראות לו במופת מה שלא רצה להשיג מצד הידיעה, והיינו להראות לו מהו הרע באמת; ואיך, אף על פי שמניחים לו מקום כל כך גדול, סוף סוף צריך לבא הכל לממשלת הטוב היחידית; והוא דרך קושי העוה"ז שנגזר עליו, כדי שסוף סוף יבא לידי האמונה שלא רצה לעמוד בה מתחלה, אלא שיתברר לו במופת בפרט מה שהיה יכול להשיג מתחלה, ולהתברר לו הכל בבת אחת.

וכן הוא לבניו אחריו גם כן, כי לולי היו רוצים להשיג זה, ולקבוע ידיעה זאת בנפשותם מצד החכמה - היה די, כי אין צריך אלא שידעוהו, והרי ידעוהו, וכשנתברר - נתברר. אך כיון שלא זכו בני אדם במעשיהם, ואדרבה, הלכו אחרי התרמית המתראה לעיניהם בכל אותם הסברות הרעות שזכרנו למעלה, הרי הקב"ה צריך הוא לגלות להם מה

כי אם לא היה בורא הקב"ה העולם אלא על צד הטוב בלא צד הרע כלל, אז לא הייתה המחשבה מצוירת הרע כלל, שתוכל להבין הייחוד בשלמות גדרו, וכמו שביארנו לעיל. אך כיון שכבר ברא הרע, אז ודאי כבר המחשבה יכולה לצייר אותו, ולהכיר מכוחו הייחוד באמת. ואמנם, אדם הראשון כבר היה רואה הרע, והיינו כי הלא הוא היה עץ הדעת טוב ורע שהקב"ה אסרו עליו, ואף על פי כן היה עינו מטעה אותו לחשוב אותו תאוה לעיניים, וטוב למאכל, ונחמד להשכיל, כדברי הכתוב (בראשית ג, ו), "ותרא האשה" וגו'.

ונמצא, שהיה רואה מיד שיש מקום לטעות ח"ו, ולומר או שתי רשויות הם ח"ו, או כל שאר סברות הרעות שהיה משים לפניהם הנחש.

ואמנם אדם הראשון באמת חכם גדול היה, והיה לו לחקור בחכמתו על זה כראוי; וגם כבר היה יודע אמתתו של דבר מצד חכמתו, שכל מה שרואה מנגד מה שהודיע לו יתברך מן אמיתת התיקון - אינו אלא שקר מדומה, מכלל הרע שברא הוא ית"ש להודיע אמיתת יחודו, ולנסות בו את האדם עצמו לתת לו זכות.

ואם היה עומד באמונתו, ולא היה מתפתה אחר יצה"ר - אלא אדרבה, הייתה מתחזקת בלבו האמונה הזאת, אז היה נקרא שהשיג הייחוד העליון, שהרי כבר ראה וצוירה מחשבתו מה הוא הרע, וגם השיג בחכמתו שכל מה שהוא רע - אינו אלא נברא ממנו ית' לכבוד עצמו.

העליון ללכת בדרך הזה, נתן מקום לכל מה שנתן שצריך לתחתונים לשלמותם האמיתית. כי בהיותו מסתיר פניו, הנה נותן מקום לחסרונות, ובתתו מקום לחסרונות - נותן מקום לעבודה כדי להשלים. ולפי שההסתר עשוי רק כדי להגלות, הנה זה נותן מקום לתקן החסרונות. ההם בכוח הגילוי של השלמות. ובהיות שההסתר עשוי ליגלות על כל פנים אפילו מעצמו, הנה ניתן קץ לימי הבחירה, שסוף כל סוף כל העולם יהיה מתוקן בתיקון שלם, ומשם והלאה יהיה זמן קבלת השכר על העבודה, שקדמה כבר, כמאמרם ז"ל (עירובין כב, א), "היום לעשותם ומחר לקבל שכרם".

ובסימן קכו כתב: והנה בעניין זה צריך שתדעי בכללות המין האנושי, שכולו תולדות אדם הראשון - שיש בו חילוקים רבים, וזמנים נשתנו עליו. כי קודם חטא אדם הראשון, הנה אדם היה מעוטר ומוכתר בעטרות קדושה ויקר רב מאוד, עד שביקשו מלאכי השרת לומר לפניו קדוש, כמאמרם ז"ל במדרש (ב"ר פח, ו), והיה בו מן הידיעה ומן הקדושה וכל שבח מעלה שיעור גדול, להיותו יציר כפיו של הקב"ה. והנה כי כן - מעשיו היו מרעישים כל העולמות ודאי, כי לפי ערכו היה ערכם רם ונשא ודאי מכל המעשים שנעשו אחר כך תחת השמש. ועם כל זה, עוד היה עתיד להתעלות אל עליו יותר אם היה עומד במצותו. וזה פשוט, כי מה שעתיד להיות אחר התחייה - היה יכול להיות מתחלה, גם בלא מיתה. ותראי, שאף על פי שהיה מעולה מאוד מאוד ממה שהוא המין האנושי עכשיו, עם כל זה הרי היה עלול ליפסד - לחטוא ולמות, כמו שהיה מעשה. ואם היה

שלא ידעו הם להשיג. ואין זה אלא שיעשה בדרך שהוא עושה בגלות הזה, שהסתיר פניו הסתר אחר הסתר, עד שנתגברה הרעה בעולם תכלית התגבורת הגדול; וכמו שאמר ז"ל (סוטה מט. וע"ש), "אין לך יום שאין ברכתו מרובה מחברו". והנה בסוף הכל - פתאום יבא אל היכלו האדון היחיד ב"ה, ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו.

ומה שעתה בעבור רוב הסתר הפנים נפסדו הדעות ונתקלקלו כל המעשים, ומזה נמשך גם כן בבריות עצמם הקלקול והפסדות, כעניין שאמרו (סוטה מח, א), "ניטל טעם הפירות" וכו', וכל שאר הדברים הרעים שספרו לנו רז"ל, ואשר רואים אנחנו בעינינו - הארץ והנה תהו ובהו, וכמאמרם ז"ל (סוטה מט, ב), "חוצפא יסגא ויוקר יאמיר" וכו', שכל זה הוא תגבורת הרע הגדול, הנה כאשר יגלה כבוד ה' - ישוּבו כל הדעות לדרך הישרה, וכל המעשים יהיו מתוקנים כראש, ויהיו בני האדם מתדבקים בקונם, כמו שאמר הכתוב (יואל ג, א), "אשפוך את רוחי על כל בשר" וגו'; וכן (ירמיהו לא, לג), "ולא ילמדו עוד איש את רעהו וגו' לאמר דעו את ה', כי כלם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם"; ותהיה התשוקה הכללית לכל העולם להתקדש בקדושתו ית', כעניין שנאמר (ישעיהו ב, ג), "והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' וגו' ויורנו מדרכיו ונלכה באורחתיו" וגו'. ויולד מזה הצלחות הבריות כולם, כעניין שנאמר (תהלים עב, טז), "יהי פסת בר בארץ בראש הרים"; (ישעיהו יא, ו), "וגר זאב עם כבש" וגו'.

סוף דבר, תראי שכאשר בחר הרצון

הדבר הנשלם בהם; ובענייננו - אפילו תבנית האדם וצורתו וצורת ענינו, עשויים הם למידת חשיבותו וערכו.

וכבר ראינו מקרא כתוב (בראשית א, כו), "נעשה אדם בצלמנו כדמותנו", שמפני שרצה אותו מעולה מכל הנבראים, רצה שגם דמותו יהיה כן. ולא דמותו לבד ותבנית גופו, אלא כל מקריו וענייניו בדרכיהם יהיו עשויים לערך חשיבותו.

הלא תראי כמה מן הניקיון והסידור הנאה הושם במעשה בני האדם, מה שלא היה כלל במעשה הבהמות; וזה מפני עומק החכמה הרבה הנמצא בכל מעשי הבורא ית"ש, לעשות את הכל על הצד היותר טוב ומשובח שיוכל להיות, הכל בהקבלה ובהתקשרות עניינים אל עניינים וביחס נאות. תראי, האדם לא יכול להיות בזמן אחד אלא במקום אחד, וצריך משך זמן להתנועע ממקום למקום; המלאכים לפי שהם נכבדים מן הגוף הזה - אינם כן, אבל התייחסה להם העפיפה לקלותם. אלא באותו השיעור וגבול המחוקק להם; הרוחנים אינם כן כלל. כללו של דבר, עצם מהות הנושאים ומקריהם בכל ענייניהם מתייחסים הם תמיד.

ונמצא, ששתי הבחנות יש לנו להבחין בעניין האדם וכל שאר הבריות:

הא - מציאות העניינים המכוונים במציאותם ובמקריהם, פירוש: התולדות הנולדות מהווייתם ומפעולותיהם;

עומד במצותו, כבר היה נשלם בשלמות גמור, והיה נעשה נצחי ובלתי עלול לשום רע. ואמנם כשחטא, לא די שלא הרוויח מה שהיה יכול להרוויח, אלא שאבד מה שהיה בידו, ואז חזר להיות אדם שפל ונבזה כמו שהוא עתה; הוא מה שהכתוב אומר (תהלים מט, יג), "ואדם ביקר בל ילין נמשל כבהמות נדמו".

והרי לנו בכאן שלושה חילוקים למציאותו של האדם:

א - מציאותו קודם חטאו,

ב - מציאותו אחר חטאו,

ג - מציאותו מה שהיה יכול להיות אם לא היה חוטא, והוא המציאות שהיה לעתיד לבא.

והנה מציאותו קודם חטאו הוא מצב אמצעי בין מה שנהיה אחר כך ובין מה שהיה יכול להיות. ונמצא שעל כל פנים לא נברא בשלמותו, אלא השפלה קדומה הייתה לו מעת הבראו, שנולד במצב פחות ממה שראוי להיות אדם, והשפלה מוכנת לו באפשרות אם יחטא ואשם, וכמו שהיה. והנה הן כל אלה עניינים הכינם הבורא ית"ש, שחידשם ובראם לצורך הנהגת העולם הזה.

ונבחין פה עוד הבחנות אחרות בעניין הזה, לעמוד על בורים של דברים. חז"ל אמרו (תנחומא, אחרי מות, ב), "תפוח עקבו של אדם הראשון היה מכה גלגל חמה", ומנו ששה דברים שחסר אדם הראשון בחטאו (במדבר רבה, יג, יא), ובהם, הקומה והזיו.

ועניין זה הוא, כי הבורא ית"ש עושה כל המעשים בדקדוק גדול עד מאוד, וכל תנאי הדברים משוערים לפי

כמלאכים העליונים. ופשיטא הוא שגם התנועעו ופעולותיו היו בדרך יותר דק ורוחני ודאי, כפעולות חנוך ואליהו כיום הזה .

ותראי, כי גן עדן - מה שהיה הוא שיהיה - ודאי מקום דק ורוחני, ששם חונות הרוחות גם עתה; והתורה העידה על אדם שהיה שם, והיה אוכל ונהנה מן הפירות הצומחים שם. ואמנם כיון שהמקום אנו רואים שהוא עכשיו מדור לנשמות, צריך שהפירות שהיו שם לא היו דברים גשמיים וגסים, כמו שהם הפירות של העולם הזה, אלא יותר דקים מאוד מאוד, וכערך האוויר לגבי העפר לפחות; והאכילה לא יתכן לגוף עב וגס כאשר הוא היום הזה, אלא לגוף דק וכמעט רוחני, וכגופם של אליהו וחנוך, כמו שביארנו.

אמנם הוא הדבר אשר דברתי, שלפי ערך התולדות הצריכים להולד מן המעשים, כך הם דרכי המעשים ההם להיעשות, וכל דברי הבריאה מתייחסים ומשתווים כל נושא עם כל תנאיו המעשים, התולדות, המקום, והפועל אותם, וזה ברור .

ותראי, כי הגופניות של אדם הראשון קודם חטאו היה בערך הרוחניות אשר לו עתה; צא וחשוב הרוחניות שלו איך היה, והתולדות של המעשים ההם עד היכן היה מגיע. ודי לומר מה שאמרו ז"ל במאמר שזכרתי למעלה (ב"ר ח, י), "בקשו מלאכי השרת לומר לפניו קדוש". ומינה נדון למה שהיה ראוי להיות אלמלא לא חטא, שהיה מתעלה בעילוי הגדול שהיה מזומן לו. כי כמו שאנחנו רואים שהגופניות שלו של אז הוא כרוחניות של עתה, נוכל להקיש מזה

והב - 'הדרך שלהם, פירוש: צורתם וצורת פעולותיהם, כי מה שיניע הגוף יוכל להניע גם הנשמה והמלאך, אך זה לפי דרכו וזה לפי דרכו .

והרי אלה שתיים מידות - פעולות גדולות בפעולותיו יתברך.

א - 'קביעות מה שיוולד מפעולות הנבראים, וזה כלל כל חוקות הנהגתו וסדרי כונניותו שזכרנו ;

והב - 'הקביעות איך יולידו הנבראים ההם התולדות ההם, וגם לזה יש סדרים גדולים הנאותים וצריכים להשלמת העניין הזה .

ונמצא שבתחילה קודם חטאו של אדם היה הוא במעלה גדולה :

ראשונה - בעיקר מציאותו, פירוש: בתולדות מעשיו, שהיו מגיעים לרום העולם, כמו שכתבנו ;

והשנית - בצורתו ובצורת מעשיו בתבנית גופו ממש, כי כבר היה זוך גופו כמציאות המלאכים ממש, עד שהיה מקום הגון לדירתו - הגן עדן, שהוא גם עכשיו מדור למלאכים ולרוחות .

ועל זה רמזו רז"ל (ב"ר כ, יב), באמרם, "בתורתו של רבי מאיר מצאו כתוב כתנות אור". ודבר זה נתפרש הרבה כבר אצל חכמינו, שהכוונה במאמר הזה להודיע זך ערך גופו של אדם הראשון לפני חטאו, שאחר החטא נתעבה ונעשה גס וכבד כיום הזה. וכבר ראינו דוגמא לזה בעולם, חנוך ואליהו, שגופם ממש נזדכך ונתעלה להיות

שהגופניות שלו אם היה מתעלה, היה יכול להיות כערך הרוחניות של אז, כי כן הדברים מתעלים מעילוי לעילוי.

עניין עץ הדעת ועץ החיים

ואמנם זה כלל עניין שני העצים - עץ החיים ועץ הדעת; שודאי אין מקרא יוצא מידי פשוטו, והעצים - עצים היו, והפירות - פירות, והאכילה - אכילה, אך פירות דקים ואכילה דקה, מה שאין מחשבתנו מציירת, שאינה מציירת אלא דברים גופניים. אמנם הלא גם בפירות הגשמיים יש הסגולות שמשמשים בהם לרפואות ולדברים אחרים, ויש בסגולות הטבעיים דברים נפלאים. גם העצים האלה היה בפריים סגולה שחקק בו הבורא ית"ש .

כי עץ החיים היה בפריו סגולה להכניס בלב הידיעה הנכונה והדביקות והאהבה אליו ית', והידיעה בדרכי הקדושים, והיה שולל מן הנפש התאוות הגופניות ;

ועץ הדעת להפך, היה פריו מכניס בלב התאוות הגופניות והחומריות וכל החטאים. ואם היה אדם הראשון אוכל מעץ החיים ולא מעץ הדעת, היה מתדבק והולך בקדושת קונו, ומתענג על הוד קדושתו לנצח נצחים באין מפריד. וכשאכל מעץ הדעת - נשקע בתאוות הגופניות, ואהב החומריות. הנה כי כן, מידה כנגד מידה, אבד יקר רוחניותו, ונשאר גשמי במספר הימים שנגזר עליו, עד שישבע פרי חטאו, ושב ורפא לו. הכלל הגדול (מכות כג, א), "כיון שלקה הרי הוא כאחיק", אז ישוב לאיתנו הראשון, וגם ישתלם מציאותו מה שלא נעשה .

ומה שהוא בהנהגה הוא בבריאה. כי הנבראים הגסים העכורים לא נבראו אלא בהסתר פנים, כי לא האיר להם פני קדשו, והרוחניים הנכבדים ברואים בהארת פנים. ועל פי יסודות אלה נעשה החיבור הזה של הגוף והנשמה; שהגוף, עניינו בכל דרכיהם, בהסתר הפנים נמשכים ובאים; והנשמה וכל ענייניה - בהארת הפנים. והנה האדם הוא עצמו המתקן והנתקן, כי את עצמו הוא מתקן בעבודתו, והוא עניין (סנהדרין צט, ב), "ועשיתם אותם" - ועשיתם אתם כתיב, שדרשו חז"ל, ובידו הוא להגביר בעצמו את הגופניות ודרכיו, או הרוחניות ודרכיו. כי אם ילך אחר מראה עיניו ודרכי לבו הגופניים, הנה נשמתו, תחת מה שהיה ראוי לה להיות להועיל לגוף הזה, שתהיה מזככת אותו כמו שביארנו, אדרבא, גורמת הפסד ונזק גדול לעצמה, שהיא משתקעת בחשך. ולהפך מזה, אם יתגבר על יצרו ויסור מדרכי ההבל, ללכת בדרכי התורה והמצווה - תגבר הנשמה על הגוף ותזככה .

ועתה תראי סיבובו של עולם, ומה בין דרין קדמאין לדרין בתראין, כי באמת, השם אל לבו העניין אשר נתן אלקים לענות בו, יתמה מאוד על החפץ לראותו בני האדם רצוא ושוב, יום ולילה לא ישבותו, איש לדרכו נלאים ועייפים. ולמה הם עמלים - על אכילה ושתייה, על הבל הבלים שאינו כלום, על עולם של תוהו שבין לילה היה, היום כאן ומחר בקבר.

אבל מי שיטיב לראות, יראה ויבין כי לא על דבר זה נברא האדם, אלא היה ראוי שלא יהיה עסקו אלא בהשגת כבוד קונו, כי לכך נוצר,

שכלו - כך הם מחשבותיו של אדם ותאוותיו .

הלא תראי - הנער הקטן לא יכיר מה היא החכמה, ולא יתאוה אליה כלל, אלא אדרבא, כל תינוק בורח מבית הספר, ולא יחשוב שיש טוב כי אם ההבלים אשר הוא מתעסק בהם; וברבות דעתו ונרחב גבולו, ישוב להתאוות דברים מתוקנים יותר, ועל דרך זה לפי כל עליונו. כך הוא לכללות המין האנושי - כשהיה שכלם מושפע מהארה רבה, לא היו מוצאים קורת רוח אלא מן החכמה, וממה שהוא טוב באמת; וכשאינן שכלם מושפע, אינם מכירים לדבר טוב אלא הבלי הארץ הלזו. והנה זה רע אשר נעשה מאחר חטאו של אדם, שהוסרה ההשפעה וההארה מן המין האנושי, ונשארו טבועים אך בדברי החומריות הגס. אלא שתיקן הקב"ה לישראל במתן תורה, אבל הם קלקלו להם בעגל ושאר פשעיהם לכל חטאתם, ונשאר העולם באפלה בדרכי הטבע המדומים .

לא כן בהיות האדם משליט את נשמתו, כי אז גם הקב"ה יאיר פניו אליו, ויעלהו לעילוי גדול להיות כאחד מן השרפים, כי גדולים צדיקים יותר ממלאכי השרת, וכמו שהיה לדור דעה על הר סיני, וכמו שיהיה לעתיד לבא בזמן שנאמר (יואל ג, א), "אשפוך את רוחי על כל בשר" וגו'. עכ"ל

וכתב רבינו הרמח"ל זצ"ל בדרך עץ חיים: נמצא, איך שהתיקון הגדול נמצא ביד האדם, ולא ביד המלאכים. על כן נדע, שהוא ודאי עיקר כל הבריאה. ומכאן תדע, כי רק זו היא התכלית אשר בעבורה נברא האדם,

וניתן בו דעת וחכמה רבה, ולא להרבות בסחורה, או כל שאר דברים של מה בכך. אבל האדם הוא שקלקל מעשיו, וגרם לעצמו באלה היום. ובכל דור ודור העולם חסר והולך בעניין הזה. כי הראשונים היו קרובים יותר אל החכמה, ומתעלים אל השכל, והאחרונים רחוקים יותר מן השכל, ונשקעים בדברי הגופניות והטבע הלז, בסחורה ובכל מלאכת מחשבת, אשר לא ימצא האדם אחריו מאומה, וכמו שביארנו לעיל

ושרי כל זה הוא מה שאמרנו, כי הגוף בראו האדון היחיד ית' בהסתר פנים, ולא בהארת הפנים, על כן היה מציאותו חשוך ועכור; מה שאין כן הנשמה, שהיא אדרבא ברואה בהארת פנים ובהשקפה לטובה, על כן היא קיימת ונצחית, ובריאתה זכה. ואמנם, אם מגביר האדם את גופו ומשליטו, הנה האדון ית"ש במידה שהוא מודד כן ימדוד לו - להנהיגו רק בהסתר פנים. ומכאן נמצא שיהיה רחוק מאור החיים, מן החכמה והדעת, ומשוקע בזבל זוהמת החומריות והבלי העולם הזה .

ותראי שזה הוא מה שקרה לאדם מתחלה, ולזרעו אחריו כיום הזה; כי בהיות שהלכו אחרי עיניהם, והשליטו הגוף ולא הנשמה, על כן גם הקב"ה הלך עמם בהסתר פנים. ולאדם אמר מתחלה, "ביזעת אפיק תאכל לחם" (בראשית ג, ט), ומן היום ההוא והלאה "כל עמל אדם לפיהו, וגם הנפש לא תמלא" (קהלת ו, ז). והרי החכמה הלכה תדיר ונסתלקה מבני האדם .

וזה כלל גדול: בגבול אשר הוגבל בו

ולא היה ראוי להמצא לו עסק אחר
אלא העבודה הזאת.

ה' יום ולילה, כי אם יצטרך ללכת
אחרי הבלי העולם הזה - על כן יבחר
להיות בוחר הרע במיעוטו, וימעט
בעסק כל מה שיוכל, וישתדל
להרבות בתורה ובעבודתו בכל אשר
תשיג ידו.

נמצאת למד, כי האדם לא לתכלית
עמל נברא, ולא היה לו להשתדל
בזה, אלא מפני סדר לדעתו של נחש
- גרם לו שלא יוכל לצאת מתחת ידו
עד עת קץ, וזהו מה שאמר שלמה
(קהלת א יג): "הוא ענין רע נתן
אלהים לבני האדם לענות בו", ענין
רע ממש מבחינת הרע, והוא להם
למה שלא היו חורין ממנו עד זמן
התיקון השלם. ולזאת הכוונה אמרו
גם כן במדרש (בראשית רבה יט):
"איכה - איך הוה לך, אתמול היית
לדעתי, ועכשיו לדעתו של נחש", כי
לא היה לאדם לעשות אלא מה
שהוא לתכליתו של הבורא יתברך
שמו. וכשחטא, נתן עצמו להיות
פועל לפי מה שגורם לו הנחש: עכ"ל

וזה הסוד של המטה שנהפך לנחש,
כי המטה רמז לנטייה, ואם משליכים
את המטה, לארץ - הארציות - זה
נהפך לנחש, ואם מרימים את זה
למעלה - זה חוזר להיות מטה
האלקים, (וכעין זה כתב רבי נתן
זיע"א).

* * *

מה היה עץ החיים?

הכלי יקר כתב שעץ החיים היה עץ
בעלמא, ללא פרי, והיה העץ כטעם
הפרי, עד כאן.

אבל לעניות דעתי - עץ החיים תפוח
היה שנאמר "ויפח באפיו נשמת
חיים", ויפח הוא מלשון תפוח,
שהתפוח של גן עדן היה מביא חיים,

וכן היה מתחלה, שנאמר (בראשית ב
טו): "ויניחהו בגן עדן לעבדה
ולשמרה", שפירשו חכמינו זכרונם
לברכה, זו מצות עשה ומצות לא
תעשה, והכל במנוחה, כמו שדרשו
על מלת "ויניחהו". רק אחר שחטא
הנה הוא מתהלך בשני דרכים על פי
שני מנהיגים, כמאמרם זכרונם
לברכה (ברכות סא א): "אוי לי
מיוצרי! אוי לי מיצרי!"

להתרחק מהעולם הזה - הנחש

ועל כן יתבאר לך, שכל מה שהאדם
עושה לעבודת ה' - הוא מה שהוא
עושה לפי התכלית שבעבורה בראו
הבורא יתברך שמו, וכל מה שהוא
חוץ מזה - הוא לפי דעתו של הנחש
המקטרג, וחפץ לשקעו בדברים
אחרים, להרחיקו מן הבורא, יתברך
שמו, בהפריעו אותו מעבודתו. וניתן
לו לעונש לסבול הדבר הזה, על דרך
(דברים יא טז): "ועבדתם אלהים
אחרים", כי בדרך שאדם רוצה לילך,
בה מוליכים אותו. וכיון שהוא בחר
בתחילה לשמוע אל הנחש - כן יהיה
משפטו, שלא יעשה בן חורין מעולו,
אלא יסבלהו נגד הזמן אשר נגזר
עליו, וזוהי גזירת (בראשית ג יט):
"בזיעת אפך תאכל לחם", וזה הצער
היותר גדול שבכל מיני הצער
לנשמה, שסוף סוף תשוקתה אל
מקורה:

אך האיש החכם המבין דבר לאשורו,
הנה בהשכילו על מוצא דבר, ויראה
איך כל עסקי העולם אינם אלא ממה
שנשאר האדם בעל כרחו להיות
לדעתו של נחש בדבר הזה, שלא
יוכל להיות תמיד בדרך אחד בעבודת

וכן נאמר: "ראה ריח בני כריח שדה אשר ברכו ה'", שדה תפוחים (תענית כט:): היינו גן עדן (רש"י). ריח בגימטריא זוהר, ו'הזוהר נקרא עץ החיים', כידוע (זוהר נשא רעיא מהימנא כקד).

ואילנא דחיי מוסב על הקדוש ברוך הוא דהוא נקרא עץ תפוח כמו שנאמר כתפוח בעצי היער כן דודי בין הבנים ובזוהר הקדוש (ח"ב ס' ב') איתא ואין עץ אלא קודשא בריך הוא וכו' עץ השדה ודאי דא עץ שדה דתפוחין קדישין. והפירות מהעץ הם נשמתהון דצדיקיא וכמו שכתב בזוהר הקדוש (ח"א פ"ה ב') ופריו מתוק לחכי אלין נשמתין דצדיקיא דכלהו איבא דקודשא בריך הוא וכו' וכתב ממני פריך נמצא (פרי צדיק פרשת שלח - אות ז)

למה נמשלו ישראל לתפוח וכו' מיירי באילנא דחיי שהוא עץ שדה דתפוחים שהוא קודשא בריך הוא. ופריו מתוק לחכי הם נשמתהון דצדיקיא. ויש גם כן העלים שהוא היראה שנותנים ריחא דעלמא דאתי. ויש הפירות שהם תפוחים ממש. ועל זה אמר שבשעת מתן תורה נמשלו ישראל לתפוח שהקדימו הפירות לעלן נעשה לנשמע. ומייתי מקרא כתפוח בעצי היער כן דודי וגו' ופריו מתוק לחכי שהם נשמתין דצדיקיא שהם הפירות מאילנא דחיי תפוחים ממש ויש גם עלים מאילנא דחיי שהוא היראה דסליק ריחין דעלמא דאתי (שם)

למיעל גו פתחין דבחקל תפוחין שהוא דרך עץ החיים (פרי צדיק פרשת משפטים - אות ד)

וכן נאמר: "וריח אפיק כתפוחים" ונאמר: "באפיר", ונאמר על זה בתיקוני זוהר (דף ע:): ומשום זה בגלות אני ישנה, והיא חולה בגלות, וכמה רופאים תלמידי חכמים משתדלים עליה עם כמה בשמים וריחות של שושנים, תפוחים ואגוזים ורמונים, ולא חוזרת אליה הרוח בהם בגלות בחלי שלה, והדפק לא חוזר אליה, עד שיבא הרועה הנאמן האהוב שלה, שנאמר בו הרועה בשושנים, ומביא לה תפוח ושם בחטמה, ומריחה בו, ונודעת אליו. זהו שכתוב מנחם משיב נפשי. מיד חוזרת הרוח והדפק אליה, באותו זמן משבחת אותו, כתפוח בעצי היער כן דודי בין הבנים וכו', עכ"ל.

"כתפוח בעצי היער, כן דודי" - שהוא התפארת, שהוא עץ החיים (רבי שמעון לביא, כתם פז על הזוהר הקדוש בראשית).

ונאמר בזוהר אדרא רבה (קלג:): פתח רבי שמעון ואמר, (שיר השירים ב) כתפוח בעצי היער וגו'. מה תפוח זה כליל בתלת גוונין, כך קודשא בריך הוא, תרין תפוחין כליל שיתא גוונין, ותרין תפוחין אלין, דאינון תקונא ז', אינון כללא דכל שיתא תקונין דאמינא. ובגיניהון אתקיים (משלי טז) באור פני מלך חיים.

ותאנא, מהני תפוחין נפקין חין לעלמא, ומחזין חידו לזעיר אפין. כתיב (במדבר ו) יאר יי פניו אליך. וכתב (משלי טז) באור פני מלך חיים. באור פני מלך אלין אינון תרין תפוחין דתקורבתא דבוסמא דאמינא. יאר יי פניו אליך, פנים דלבר, דכד נהרין מתברך לעלמא עכ"ל.

"ותרא האשה, תאווה הוא לעיניי"

- כאן פגמו בעיניי.
כתנות אור - גוף רוחני קרוב לנשמה - מלבוש כבוד מציפורן ואור - קודם החטא. (פרקי דרבי אליעזר)
כתנות עור - מעור הנחש - גוף גשמי וחומרי עב וגס - לאחר החטא. (פרקי דרבי אליעזר והזוהר הקדוש)
סוד טוב ורע - נתערבב כל העולם כולו בטוב ורע - דוגמאות לכך - הרדיו, ומחשב וכו' ועוד

אופן ראשון -

שורש חטא אדם הראשון - חוסר ישוב הדעת ותפלה

מסבירים המפרשים ששורש חטא אדם הראשון - היה הפזיזות, וחוסר ישוב הדעת. כי באמת זו קושיא גדולה על אדם הראשון אשר חסיד גדול הי איך יעבור על ציוויו של מלך מלכי המלכים הקב"ה???

כי היה מותר לו לאכול מעץ הדעת בשבת קודש שאז היה כולו מתהפך לטוב...

אלא שמיהר ודחק את השעה... ונעשה מה שנעשה...

הרבי מקלוזניבורג זיע"א אומר שאדם הראשון סמך על ההכשר על ההכשר של אשתו וחשב שזה כשר, והוא לא חשב שזה עץ הדעת, כי כתוב "מן העץ" ולא מן הפרי, הבעל הטורים אומר שהיא נתנה לו מכות עם העץ.

מכאן לומדים שלפעמים - אי אפשר לסמוך על ההכשר, כי האדם סמך על ההכשר, ורואים שהחטא הראשון היה מאכלות אסורות, וסמך על ההכשר של הרב, הרב הנחש, על כן

ועץ השדה שהיא התורה שנקראת עץ החיים, והשדה הוא חקל תפוחין, שהתורה מראה מלוכת הבורא - יתן פריו (תולדות אהרן - פרשת בחקותי)

ומכאן ראייה שהעץ החיים היה תפוח.

מה היה עץ הדעת?

אמרו חז"ל שהיה גפן, חיטה, תאנה, ואתרוג. ראשי תיבות בגימטריא אור אין סוף.

חטא עץ הדעת

סיכום חטא אדם הראשון

אדם - הנשמה - א'דם ד'וד מ'שיח אשה - הגוף.

הנחש - השטן, יצר הרע, ס"מ, מלאך המוות, עמלק, ערב רב.

הגאוה, הכעס. הקנאה התאוה והכבוד, וכל המידות הרעות. מ'לאך ה'מוות, ש'טן, י'צר, ח'ויא - המשיח - בימיו יתוקנו.

עץ הדעת - הכניס בלב האדם - התאוות הגופניות והחומריות וכל החטאים, (רמח"ל) הכניס בו יצר הרע. להשליט הגוף והחומר על הנשמה והשכל, לעשותו חומרי, גשמי, עב וגס, בהמי. (רמח"ל ואור החיים ועוד) חכמות.

עץ החיים - הוא סוד התורה - הכניס בלב האדם - הידיעה הנכונה והדביקות והאהבה אליו ית', והידיעה בדרכיו הקדושים (רמח"ל), והיה שולל מן הנפש התאוות הגופניות; להשליט הנשמה על הגוף ולזככו.

חטא אכילת עץ הדעת - מאכלות אסורות, אכל בלא ברכה (של"ה), קודם זמנו (חסד לאברהם ועוד), לא לשם שמים (פרי צדיק), שלא השתדל בחכמת הקבלה.(מהרח"ו)

קידוש השם בלי שיעור (מכתב מאליהו ח"ב 137).

חטא עץ הדעת היה עבירה לשמה, לבוש במצוה, וכמו שכתב הלשם (דרוש עץ הדעת סימן ג) שסמך על חכמתו עצמו, וכוונתו לשם שמים, וחשב כי זהו באמת העבודה היותר גדולה והנחת רוח לפניו יתברך שמו שאין למעלה מזה, מי שעומד בנסיון הזה, לכנוס ולצאת משם לשלום, עכ"ל.

רבינו האריז"ל מסביר שאדם הראשון היה מתקן את כל העולמות על ידי התפילה (עץ חיים שער מז פרק ה) ואחר כך בא אדם הראשון, ותיקן הכל על ידי תפילתו את העולמות, בסוד "ולעבדה ולשמרה", עכ"ל

וכך כתב הרש"ש זיע"א שאם היה מתפלל – הכל מתקן כל העולמות, וכך כתב הליקוטי הלכות (להביא הלשון)

וזהו כל עבודת האדם הראשון בגן עדן, חוץ מציווי אי אכילת עץ הדעת, ומצות בן נח, כי הנה לעבדה זו מצות עשה ולשמרה זה מצות לא תעשה (תיקוני זוהר סב).

וקיום המצוות היה על ידי התורה הרוחנית, והתפלה וכמו שכתוב וינחהו בגן עדן - לעבדה ולשמרה, לעבדה - זו עבודה שבלב זו תפלה (ראשי תיבות תשע"ז), ולשמרה - זו תורה, כמו שנאמר: 'ושמרתם - זו משנה' (ספרי, ראה, פיסקה ו). אז זהו העבודה בגן שהיא התורה, על ידי תורה ותפלה.

אמר אדם הראשון: "האשה אשר נתתה עמדי, היא נתנה לי מן העץ ואוכל", ועל כן רבינו נחמן אשר הוא תיקון כל העולם, ותיקון עץ הדעת, בסוד "המן העץ", נח מן, העץ אותיות עצה, העצה העיקרית של רבי נחמן, היא ההתבודדות, והתבודדות היא ישוב הדעת (עיין ח"ב י), ולא רק ישוב הדעת, אלא לדבר עם ה' ולהתייעץ איתו על כל דבר.

הרי אדם הראשון היה נביא, ויכל לדבר עם ה', ולשמוע אותו, אז למה לא דיבר עם ה', וישאל אותו: האשה אומרת לי לאכול, למה האשה לא דיברה עם ה' יתברך, בורא כל העולמות ואמרה לו: "הנחש והיצר הרע מנסה להחטיא אותי לעבור על רצונך, הוא מספר לי לשון הרע וכו'"

אז רואים שחטא אדם הראשון זה היה שלא עשה התבודדות ותפלה לה', לאמר: "תציל אותי מהחטא, תציל אותי מאכילת עץ הדעת", ואם הוא היה עושה כן, היה ניצל, והיה זוכה להכנס לשבת לחיי הנצח.

אורו ישנים משנתכם ונרדמים הקיצו מתרדמכם!

אורו מלשון אור, האירו את האפלה והחושך, כי לפניו יתברך חשכה כאורה, והכל מצידנו, אז צריך את אור ה' שיבקע מתוך החושך, מתוך החושך דווקא!

חטא אדם הראשון היה - שרצה לעשות יותר קידוש השם בזה שהיה מגביר החושך, והיה מוריד לעירבוב טוב ורע וחושך, ועמל ויגיע בבחירתו החופשית, והיה הופך החושך לאור, אז היה יותר יותר

ע"י שאכל מעץ הדעת נפגם הכל ואז שלטה הקליפה בחינת ערלה דחפיא על ברית ונתעכר השכל. ועל כן אי אפשר לקבל האור הגדול בחינת אלפים שמשם עיקר החיות עכ"ל.

ידוע שהיה קודם הששה סדרי משנה – ת"ר (שש מאות) סדרי משנה, ושמעתי שחלק ממה שהיה כתוב שם, היה מסכתות על אהבת ה', יראת ה', דרך ארץ (ונכון שיש מסכת כזו, אז היה מסכתות על המידות, כמו מסכת ביטחון ועוד, בשם הגר"א ז"ל) כי הם ההליכות עולם, כי הליכות ויש הלכות.

"בראשית" כאן סוד ההתחדשות, הקב"ה מחדש בטובו בכל יום מעשה בראשית, "ברא אלקים את השמים" זה התורה, "ואת הארץ" זו תפילה, שצריך להתחדש בכל פעם, ולהתחיל בכל פעם מחדש ובהרגשה חדשה, כאילו זו הפעם הראשונה, בתורה ותפלה ומצוות.

השמים הם הנשמה והארץ הוא הגוף.

וזהו דרך ארץ קדמה לתורה, כי אדם לו עניין של דרך ארץ, דרך ארץ היה תפלה, כי דרך ארץ גימטריא תפילה, וזהו דרך ארץ קדמה לתורה, דרך עץ חיים, דרך הוא בחינת בקי ברצוא בקי בשוב.

ויש גם דרך שמים, "דרך הנשר בשמים", כי זהו "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ", את השמים – זו תורה, "ואת הארץ" זו תפילה.

כתב בספר תפילה לעני שאם אדם הראשון היה שר לה' יתברך לפני

וקיום המצוות היה על ידי התפלה והיראה והאהבה, כי יראה היא שורש לכל מצוות לא תעשה, והאהבה היא שורש כל מצוות עשה, והיה מקיים את כל המצוות על ידי הרצון והכיסופים החשק וההשתקקות הגעגועים, המחשבה, והתפלה.

וכמו שכתב הלשם (ספר הדע"ה חלק ב דרוש עץ הדעת סימן י') וזה לשונו: עד שבת בראשית, שאז נתתן הכל על ידי מעשיו של אדם הראשון, ביחודים ותפלות, יראה אהבה ודביקות, שהיה עוסק בזה כל אותו הזמן, וכמו שכתוב: "וינחה ובגן עדן, לעבדה ולשמרה", ואחר כך על ידי קדושת שבת, היו עולים כל העולמות למעלה למעלה וכו' ועל ידי זה היה מתתקן הכל! עכ"ל.

וזה סוד השבת שהוא עתיקא סתימאה, והיה זוכה לאוריתא דעתיקא סתימאה.

וכן הזוהר אומר (בראשית דף כד ע"א ע"ב) שאדם הראשון היה אחוז בעץ החיים, לפני חטאו בעץ הדעת, וזה לשונו שם: עד דלא חטא אדם הראשון, הוה סליק וקאים בחכמה דנהירו עילאה וכו'.

כתב רבי נתן זיע"א (ליקוטי הלכות חשן משפט הלכות עדות הלכה ד אות ד) כי מתחילה [התורה] היתה בבחינת אלפים והיתה בבחינת כתנות אור באלף בבחינת אלפים. ואם לא היה חוטא אדם הראשון בעץ הדעת היה מקבל את התורה בבחינת כתנות אור באלף והיה חי לעולם כי שם למעלה בבחינת אלפים בחינת אורייתא דעתיקא לית מיתה תמן. כי שם חיים נצחיים. אך

ולא נעריך את טובות ה' ונודה עליהן, ולא נחשיב את ההודאה לה' כדבר גדול שראוי להיעשות.

אלא שנתלונן על כל דבר, ועל זה נאמר "ומלתם את עורלת לבבכם" שנכרות את הכיסוי וההסתר של סכלות היצר, ונתאזר בדעת ועל כן נוליכו לבית הקברות ונראה את כל המצבות, הם המתים לא מתלוננים והיו חפצים מאד לצאת מקבריהם והם יתנו הכל בכדי שיתנו להם ולו דקה אחת בכדי להודות לה' ולברך, ובכן "ואנחנו" נשמח ו"נברך יה מעתה ועד עולם". (ר' אביגדור מילר זיע"א)

כל הבעיה מתחילה מחמת שאנו נותנים לרגש לשלוט עלינו ולא את השכל הפשוט והישר ודעת דקדושה, התמימות ופשיטות ואמונה הטהורה, ואז יש מקום לדמיון (שהוא הנחש בעצמו) לשלוט על חיינו, וזה סוד הנחש שפיתה את חיווה.

הבו גודל לאמת, תנו לבורא עולם לשלוט על היקום!

יסוד השקר היה מחטא אדם הראשון, ומאז ועד עתה נתמלא העולם שקר, ומתגבר והלך מדור לדור עד היום הזה, ועתיד להעלם ולכלות מן העולם כשימחה זכר עמלק.

ה' הוא המלך של כל העולם, אין עוד מלבדו. וכך גם אנחנו צריכים להיות מלכים על העולם הקטן שהוא אנחנו.

שורש הבעיה נובעת מתאוה ורצון לשלוט על הזולת. במקום לפשפש

שהיה חוטא בעץ הדעת – היה מתקן את כל הבריאה, והיה אור הלבנה כאר החמה, והיה לו כתנת אור, ועקבו מכהה גלגל חמה, עכ"ל.

האמת היא יסוד בנין ולשקר אין יסוד, האמת תשאר לנצח, והשקר והרע יעלמו לצמיתות.

ידוע כי הלחץ והעצבות הם שני מפריעים גדולים לעבודת ה', והם שורשים פורים ראש ולענה, ומהרסים דעת ואמונה, בריאות הגוף ונשמה, ושכל הישר.

יסוד גדול בחיים ועבודת ה' בכלל, ופרט, הוא הישוב הדעת, בלעדיו אין סדר ובהירות, ואז יש מקום לנחש לשלוט ולבלבל ולהסית.

הורונו רבותינו הקדושים, ענקי הדורות, (וגם השכל הישר קובע) שכל אחד ואחד חייב שתהא לו שעה אחת ביממה של ישוב הדעת.

'השי"ת ברא את עולמו שיכירו בריותיו את טובו וחסדו ויודו לו וישבחהו, אחת הטעויות הגדולות של החיים היא ההתלוננות.

נאמר "לפתח חטאת רובץ" - חטאת ענינו חסרון, היצר הרע תפקידו להכשילנו ב'לא תעשה' אך עיקר התמקדותו היא למנוע מן האדם את ה'עשה'.

וכל החיים יודך סלה, "לא המתים יהללו יה ולא כל יורדי דומה" - המתים כבר אינם יכולים להודות לה', מיום המיתה הם שותקים, ומטרת היצר הרע הוא שאנחנו גם נהיה "יורדי דומה" בעודנו בחיים,

עיינים שאם לא כן יצא שכרו
בהפסדו. כמו שכתב בטהרת הקודש)

אחר כך- ילך לחדר, ויסגור את הדלת
ואת החלונות. ויכבה את הטלפון /
פלאפון ושאר מרעין בישין. כל יום
ויום בשעה קבועה יש לו "פגישה
מיוחדת" עם המלך, השם יתברך.
(ראה משנה ברורה, ביאור הלכה
סימן תקע"א)

ההתבודדות היא מעלה גדולה
ועליונה מן הכל!

אם כן - כה יעשה האדם, ילך בדרך
בשעה קבועה בכל יום בימינו אנו,
ויתבודד בחדר או בשדה או ביער,
ויחשוב על בורא עולם יתברך
במחשבה דבוקה, שהוא אחד יחיד
ומיוחד.

וידבר עם בוראו על כל מה שעובר
עליו, ויבקש שיעזור לו.

אופן שני - לשון הרע וקבלתו

הנחש סיפר לשון הרע על הקב"ה:
"כל אומן שונא בני אומנותו",
וכאילו הקב"ה שונא אותם ולכן מנע
מהם את עץ הדעת.

אופן שלישי – אכל בלא ברכה
בשם השל"ה הקדוש זיע"א

מעשה בשני תפוחים עניין הברכות בכוונה

היה היה פרדס גדול ורחב ידים
פרדס תפוחים. בו עצים רבים
ותפוחים ירוקים. והנה הגיע זמנו של
גרעין אחד להזרע באדמה. גרעין
בגוון חום אדמדם אשר מתוכנת

ולחפש במעשינו דיבורנו
ומחשבותינו, אנחנו מסתכלים על
מומי אחרים ומתעלמים מחטאינו.
לכן במקום להאשים אחרים בכל
דבר ודבר עלינו להבין ולהפנים
שהבעיה מתחילה בנו.

"אני הבעיה ואני הפתרון".

כשהאדם לא מרוצה בחיים, הוא
צריך להבין שהחטא גורם. אנשים
בדרך כלל לא מודים בזה כי זה מטיל
עליהם אחריות כבידה, אנשים
מעדיפים להיות "מאמינים"
ולהאשים את בורא עולם, תכלית
השלימות יתברך שמו במצב שלהם.
הם צריכים להיות מאמינים,
ולהאשים את עצמם... ' (ר' אביגדור
מילר הכהן זצ"ל)

עלינו לתקן תחילה את עצמינו, רק
כך נזכה לגאולה השלמה והאמתית
הקרוב מאד, עכשיו כל אחד ואחד
עובר בירור בשמים בבית הדין הגדול
מי יזכה להגאל?

הבחירה בידנו!

לעשות תשובה וחשבון, וכיצד

על פי הזוהר הקדוש יש לעשות
תשובה בכל יום ולחשוב בסוף היום
על כל היום. ולאלה שנוהגים ככה
קורא להם הזוהר "מארי דחושבנא".

דבר ראשון זה המקווה. ילך למקווה,
לטהר גופו נשמתו. (מעלה גדולה
היא ללכת בכל בוקר, במיוחד אם
לומד זוהר הקדשו ותורת הסוד,
ומקווה ישראל מושיעו בעת צרה.
ומה טוב אם יהיה זה מקווה קרה, כי
אז ישיג גם מעלה של מסירות נפש,
והכל לפי כוחו ויכולתו. וכמובן
שצריך לזהר שם בענין שמירת

גאולתי!" הארגז מתרומם ונח על דוכן התפוחים.

בכליון עינים הוא ניצב שם מביט אל העוברים ושבים. ובוחן כל אחד מהם אולי הוא הגואל אולי הוא זה שישלים ויזכני לקיים את תכלית מציאותי בעולם?

והנה נכנס אדם עטור זקן לבן צח כשלג ויראת ה' ניכרת על פניו, הוא מושיט את ידו, וידו אוחזת בו ומגביהה אותו. האדם מהרהר: "על התפוח הנאה הזה ראוי לברך להשי"ת!" כעבור כמה רגעים הוא כבר בשקית, ובתום השעה הוא כבר נצב על השולחן.

האדם ההוא מעיין בו ובוחן אותו וקורא בהתרגשות: "רבש"ע! תסתכל איזה תפוח נפלא בראת בעולמך! איזה מראה ירוק בוהק ומפתה, החכמה הגדולה באטימותו למים, והניחוח המענג... איך אוכל להתחיל להודות לך אפילו על העץ שעליו הוא גדל, ורק לחשוב שעשית את כל זה בשבילי!"

ולאחר הקריאה הזאת הוא בירך בקול תודה ובדקדוק המילות בקול רם וברור. אט אט יוצאות מפיו בקדושה ובטהרה, המילות הקדושות שהתפוח כה קיווה לשמוע:

"ברוך" התפוח התמלא שמחה עד מאד, זהו זה עוד כמה שניות נשלמה בריאתי. "אתה" איזה התרגשות, מברכים עלי למלך הנורא. "ה" כולו רועד בפחד "אלקיני" דומה שגם יד המברך רעדה קמעא. "מלך העולם" הנני זוכה שיקויים בי ציווי של אדון העולם, מלכי ואלקי!

בחכמה נפלאה. המידע אשר בו יכול להכיל 1000 ספרים הדרכות מכוונת ומדיוקות כיצד לגדול ומתי וכמה ואיזה פירות להוציא וכו'.

והנה לאט לאט נשקע באדמה והחל לצמוח... הוא גדל וגדל לתפארת וכעבור זמן התפתח עד להיותו עץ ולאחר זמן נוסף התחילו לגדול התפוחים.

אחד התפוחים שם הולך וגדל לתפארת, ומחשבה מתנוצצת בו "תכלית בריאתי להרבות כבוד בוראי ובזה אקיים את מטרת בריאתי ויברכו עלי בני ישראל" הוא מחכה ומצפה "מי יתן ויהודי יברך עלי!"

עבר יום חלפו להם יומיים והוא ממתין בסבלנות ומייחל "מי יתן ויברכו עלי".

והמחשבה התמידית בקרבו "נועדתי בכדי שיברכו עלי לאלקי ישראל".

שבועות מספר עברו "מי יתן, מי יתן" הוא זועק בלחשה.

והנה הגיע היום. והוא מרגיש יד אוחזת בו ותולשת אותו ממקומו ומניחה אותו בתוך ארגז גדול. "הנה מתקרב רגע הגאולה" חשב. הארגז הגדול מתרומם ונוחת על המשאית.

התפוח הסתכל מסביב וראה את חבריו לענף עץ התפוחים. "גם אני רוצה שיברכו עלי" כאומר לו "ואשמח מאד שיברכו בכוונה".

הנהג מתניע והרכב נוסע לכיון חנות הירקות והפירות. "עוד מעט עוד מעט יגיע זמני, עוד רגע קט תהיה

אופן רביעי - החטא - מאכלות אסורות

וּמַעַץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ
כִּי בַיּוֹם אֶכְלֶךָ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת:
(בראשית ב, יז).

עץ הדעת - שורש לכל מאכלות אסורות

האסור הראשון שנצטווה אדם הראשון היה שלא לאכול מעץ הדעת, ועל כן הוא שורש לכל אסורי תורה, ובודאי לאסורי אכילה, וכאשר אדם הראשון אכל ממנו, הפסיד את מעלתו הגדולה, ונקנס במיתה, ובעמל ויסורים "בזיעת אפיך תאכל לחם", הפסד שאין למעלה ממנו,

אמרו חז"ל במדרש תדשא - למה צוה אותו הקב"ה שיאכל מכל עץ הגן ומנע לו אחד מהם, כדי שיהיה רואה אותו תמיד וזוכר את בוראו ומכיר שעול יוצרו עליו, ושלא תהא רוחו גסה עליו.

הֵמֶן הָעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לְבָלְתִי אֶכֶל
מִמֶּנּוּ אֶכְלֶתָ: (ג, יא)

עקר התגברותו של המן הרשע ימ"ש היה על - ידי פגם האכילה שנהנו ישראל מסעדה של אותו רשע. שכל זה היה על - פי עצתו כדי להכשילם במאכל של אסור, כי על - ידי פגם האכילה נפגם ונתערבב הדעת שעל - ידי זה מתכסה הצדיק שמגלה ההתפארות, (כמו שמבאר שם). ומשם יניקת המן והסטרא אחרא שיניקתם מפגם המזבח, פגם האכילה, שעל - ידי זה נתגבר טרוף הדעת שמשם יניקתו. ועל - כן עשה המן עצמו עבודה זרה, כי יניקת העבודה זרה היא משם, מבחינת פגם המזבח כנ"ל, (כמו שמבאר שם). וזה

"בורא" הוא יצר אותי מאין! מגרעין קטן. וגידל ופיתח אותי עד כה! "פרי העץ" כל הווייתו אומרת שמחה. מרוב חדווה הוא כבר לא יכול להתקיים במציאות. ומרוב עליצותו החל לומר שירה ברוך. ומרוב ששונו הוא כבר התבטל לגבי האור הגדול שנוצר מאמירת הברכה. ומחשבתו האחרונה היתה "ברוך המקדש שמו" ברוב גילה - "אשרי!!!" קול גדול ולא יסף.

חבירו גם הוא חיכה בשקט אך בקוצר רוח ל"מברך הגואל". והנה הוא מרגיש יד אוחזת בו, ובמהירות מניחה אותו בשקית. "אשרי שזה יביא אותי לתיקוני!".

תוך כמה דקות הוא כבר מונח על השולחן ויד תפסה אותו בחפזון ומפיו יצא איזה מילמול מהיר: "בוכתא אדולינו מלכולם בורא פריהעץ" ביובש, בהבעה קפואה. "רק רגע, אינני מבין מה נעשה פה." והנה כאבים עזים מתחילים לבעור בכל הווייתו, אוי וי! הוא לא בירך כמו שצריך!".

והנה מרגיש שהוא מתקרב לקיצו "אהה עליו" רוח נכאה נכנסת בו, והחל ממרמר בבכי עצום, ואין עוזר: "וי לי שלא נתקיימה בי תכלית בריאתי!" וידום...

בידנו ההחלטה מה גורלו של התפוח האם סופו יהיה כמו התפוח הראשון הוא שמא ח"ו ינוח בחלקו של המברך השני...

ובספר אמרי שי, הביא את דברי חז"ל השואלים: **המון מן התורה מנין?** היכן מרומז בכל התורה הענין של המון? ועל כך השיבו שהוא מרומז בפסוק **"המון העץ אשר צויתיד לבלתי אכל ממנו אכלת"**. ושואל: מה השייכות של הפסוק בפרשת בראשית לענין של המון? - ומבאר: **רואים לפעמים איך שיהודי מאבד את צלם האלוקות שלו, הוא נהיה מושחת עד כדי כך שהוא מוכן להקחיד את אחיו, ומהיכן נובע השחתה כזו אצל יהודי? זה קורה מכך שאין אוכלים פשר, שהוא מטמס את הלב, כפי שהרמב"ם כותב שהאוכל נהיה דם, והדם זורם ללב ומטמס אותו עד שהוא הופך אותו ל"המון" יהודי, כי הוא אכל דבר ש"צויתיד לבלתי אכל ממנו", ע"כ. וזה היה עצת המון להכשילים במאכלות כדי שיוכל לשלוט עליהם ח"ו, כמו שעשה נבוכדנאצר מלך בבל שכל הסעודות הייתה בשר בחלב וגבינה עם בשר¹⁹ (וזהו פתגם המלך, ב"ג ראשי תבות ב"שר גבינה), כדי להיות שלחנו שלחן המלך רמז לשלחן שר הטמא של הסטרא אחרא, להאחיזו למעלה בסוד גדי בחלב אמו²⁰, כמו שפרש הזוהר למעלה ולגרם אחיזה לחיצונים ולהחריב את בית המקדש, ולזה**

שאמרו רבותינו זכרונם לברכה שהמון מרמז בהתורה בפסוק **"המון העץ אשר צויתיד לבלתי אכל ממנו אכלת"**, כי עקר יניקתו מפגם האכילה, שעל - ידי זה נפגם הדעת, שזה בחינת פגם אכילת "עץ הדעת טוב ורע" (ליקוטי הלכות)

גזירת המון בא מחמת אכילת מאכלות אסורות

אמרו חז"ל במסכת חלין (דף קלט ב'): **משה מן התורה מנין, שנאמר: "בשגם" הוא בשר, המון מן התורה מנין, שנאמר: "המון העץ", אסתר מן התורה מנין, שנאמר: "ואנכי הסתר אסתיר", מרדכי מן התורה מנין דכתיב: "מר דרור" ומתרגמין "מירא דכיא²¹". - וברש"י פרש: בשגם הוא - בשגם בגימטריא כמו משה, וכתב שם, והיו זמיו מאה ועשרים שנה, וכך היו ימי חיי משה, כלומר עתיד לבא בשגם משה, מן הנולדים וכן ימיו: מנין - למעשה המון: המון העץ - יתלה על העץ: למעשה אסתר - הסתר אסתיר, בימי אסתר יהיה הסתר פנים ומצאוהו צרות רבות ורעות: מנין - לגדלת מרדכי: מר דרור - וקרי ליה ראש לבשמים לצדיקים ואנשי כנסת הגדולה: [שהצדיקים נקראו בשמים והדסים].**

19) וכן כתב הגר"א ב"ו"ד סימן פ"ר בהגהותיו ב' פעמים שמצין על ענין בשר בחלב את הזוהר הזה].

20) וידוע שהישמעאלים שבשכנותינו אוכלים בשר בחלב, וזה נחשב אצלם למטעמים. ומי יודע אם לא זה מה שנותן להם את כוחם להרע רח"ל, ועל כן מוטל עלינו להתחזק מאוד בטהרת המאכלים כדי להגביר כח הקדושה "וגבר ישראל".

17) יש כאן רמז: "בשגם" גימטריה משה, - הוא בשר, כלומר שהוא המהות שלו זה לתקן את ענין הבשר, כשרות המאכלים.

18) שמרדכי ואסתר הן הפועלים ומשה פועל העליון, כמבואר במדרש אסתר רבה (ענף יוסף בשם הגר"א ב"ק צ"ב ע"ב).

ולכן אומרים ארור המן אשר בקש
לאבדי כי הוא האכיל את בני ישראל
במאכלות אסורות, ועל ידי כך היה
לו את הפח לגזור על היהודים
גזירות קשות (מגלה "ב).

לך כנוס את כל היהודים ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים

וכתוב ב"ח, א"ח סי' תר"ע)
וז"ל, ק, בפורים היתה עיקר הגזירה
לפי שנהנו מסעודתו, על כן נגזר
עליהם להרוג ולאבד את הגופים
שנהנו מאכילה ושתייה של איסור,
ושמחה ומשתה של איסור²²,

שפירא זצ"ל בעל "מגלה עמקות"
זצ"ל, והרב הקדוש בעל "מגלה
עמקות" נתן תקון גדול להבעלי
תשובה.

(²²) וכמה נראים דברי הזוה"ק: א. כל
מה שסובל האדם בעולם הזה הוא
מפני שלא נזהר במאכלות אסורות
(זהר הקדוש ח"ג דף מ"ב). ב. יוצא
מרשות הקדשה ונכנס לרשות
הסטרא אחרא (זהר הקדוש ח"ג דף
מ"ב). ג. אוי להם ואוי לנפשם פי לא
יתדבקו בצרור הסיים כלל ודנין אותו
לאחר מיתתו כאדם מגעל, פי הקדוש
ברוך הוא גועלו בעולם הזה ובעולם
הבא (זהר הקדוש ח"ג דף מ"א). ד.
מדבק נפשו בסטרא אחרא וגועל נפשו
ורוחו, ורום הסמאה שורה עליו (זהר
הקדוש ח"ג דף מ"ב). ה. נעשה פני
סיה רעה (זהר הקדוש ח"ב דף
קכ"ה). ו. יוצא מרשות הקדשה
ונכנס לרשות הסטרא אחרא (זהר
הקדוש ח"ג דף מ"ב). ז. אוי להם ואוי
לנפשם פי לא יתדבקו בצרור הסיים
כלל ודנין אותו לאחר מיתתו כאדם
מגעל, פי הקדוש ברוך הוא גועלו

מכרחים לתקן את ענין המאכלות
כדי לזכות לבנין בית המקדש בב"א.
לכמבאר בזהר הקדוש פרשת
משפטים (דף קכ"ה ע"א וע"ב).

- רואים מכאן שלאכול אוכל שאינו
כשר גורם לרעה²¹ הגדולה ביותר. -

21 (ידוע העגש בחבוט הקבר על
האוכל מאכלות אסורות: כתב בספר
אור צדיקים (פרק י"ט), וזה לשון
קדשו: דע כי מי שלא היה מדקדק
במאכלים בעולם הזה ולא היה נזהר
להבחין בין אסור להתר, ואפלו אינו
אסור מפרש בתורה אלא מחכמינו
ז"ל. עגשו שלאחר מותו בא הממנה
על חבוט הקבר ומכה על בטנו
בשרביטו של ברזל ואש, עד שכרסו
נבקעת ויוצא פרשנדא, ואז מהפכין
אותו על פניו ומכים אותו, ואומרים
לו בלע מה שהוצאת, השם ישמרנו
ויצילנו מדין הקשה הזה ומדכוותיה,
ובפרט באסור בשר בחלב שהוא עון
חמור, עד כאן לשונו.

וכבר אמרתי בדרשה מה שמעתי
בשם הרה"ק האלקי רבי אהרן רקה
מבעלז זי"ע: פי כל כחו של הרשע
הגרמני ימ"ש בא על ידי שאכלו
מאכלות אסורות שהיו שוחטים קלים
ומזה נולד עמלק הגרמני, והיה במדה
כנגד מדה מפני שלא השחיתו הספינים
כדבעי, השחיתו את החרב של הבעל
דבר שהוא שר של עמלק ועל ידי זה
היה בלחו לשחט מליוני יהודים רח"ל,
וכן הכשילו עשרות אלפי יהודים
עשרות שנים בנבלות וטרפות - בעיר
קראקא כשהיה הרב הקדוש בעל
"מגלה עמקות" הגאון הקדוש המקבל
רבי נתן נטע שפירא זצוק"ל אב בית
דין קראקא - מארע מסעיר שהתרחש
בתקופת הגאון הצדיק ר' נתן נטע

ינון 23. ובגלל זה מסר בעל התניא נפשו על זה.

ומספר כ"ק האדמו"ר מהאלמין שליט"א כשבא לנחם את את אחד מגדולי הצדקים האחרונים זי"ע, כשישב באבילות על אשתו הרבנית הצדיקת, שאלתי את האדמו"ר, למה מסר נפשו בעל התניא על אכילת פת פלטר²⁴ שמובא בשו"ע (או"ח סימן פת פלטר ורק בעשרת ימי תשובה צריך להחמיר בזה?

הגרש"י גרוס שליט"א: שמעתי שכאשר בעל התניא היה במאסר, מסר נפשו על אכילת פת פלטר, באמרו - במענה לשאלה היתכן לאבד נפשו על דבר שיש למצוא לו היתר ע"פ הלכה [ורק בעש"ת יש להזהר

וּכְשֶׁעָשׂוּ תְּשׁוּבָה עֵינֵינוּ נִפְשׁוֹתֵינוּ כְּמוֹ שְׂאֵמְרָה אֶסְתֵּר: "לֵךְ כְּנוֹס אֶת כָּל הַיְּהוּדִים וְאַל תֹּאכְלוּ וְאַל תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים". לְפִיכֵךְ קִבְעוּם לְמִשְׁתֵּה וַיּוֹם טוֹב לְזָכוֹר אֶת עֵינֵי הַנֶּסֶךְ וְלָכֵן אוֹמְרִים בְּרוּךְ מְרַדְּכֵי הַיְּהוּדִי כִּי בְּזָכוֹתוֹ הַיְּהוּדִים נִצְלוּ מִגְזֵירָתוֹ שֶׁל הַמֶּן, שֶׁהוּא נִזְהָר וְהַזְהִיר שֶׁיְהוּדִים לֹא יִכְשְׁלוּ בְּמֵאֲכָלוֹת אֶסְרוֹת, וְלִזְהָה הוּא יֵשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ לְשִׁמּוֹר שְׂאֵסְתֵּר לֹא תֹאכַל אֶכֶל שְׂאֵינֵנו כֶּשֶׁר. וְאִמְרוּ חַי"ל שְׂאֵכֵלָה רַק זְרַעוֹנִים, כְּדֵי לְהַזְהִיר בְּמֵאֲכָלוֹת. וְרַק בְּזָכוֹת זֶה שְׂשִׁמְרוּ מִמֵּאֲכָלוֹת אֶסְרוֹת - נִיֻּצְלוּ הַיְּהוּדִים, וְלָכֵן קָרָאוּ לָהֶם "יְהוּדִי", שְׂשׁוּם אוֹכֵל שְׂאֵינֵנו כֶּשֶׁר לֹא נִכְנַס לְפִיָּהֶם.

הבעל התניא מסר נפשו על אכילות איסור אף על פי שמותר על פי הלכה

23) בספר **ברית מטה משה** על הגדה של פסח, התאונן מרירות על רוע המצב וחורבן השוחטים, והא לך קצת מהעתקת לשונו: הבשר עדיין בין שינינו שאכלנו נבילות וטריפות עד כה, שהיה גודל המכשלה הזאת בישראל שהרבה שוחטים אין להם הרגשה וכו', **דבר זה החריב את ביתינו אשר עדיין לא נבנה בימינו, והשכינה בגלות עדיין בעונינו,** וכאשר נמצאו כמה קלקולים אשר אין להעלות על הספר כי קצר היריעה מלהשתרע וכו', ואין לנו פה לדבר ומי יוכל להגיד ולספר מה שעבר עלינו עד כה שגרמו לנו השוחטים כמה רעות וכו' עכ"ל.

24) ע"י הערה הקודמת.

נחש בגימטריא משיח - 358. ונראה לבאר בזה, דכמו שהנחש נפל מאיגרא רמה לבירא עמיקתא שיושב בבורות 'והבור מלא נחשים ועקרבים', כמו כן האוכל מאכל איסור יורד לבירא עמיקתא. והאיסור הראשון בעולם היה מאכל איסור, שהנחש הסית לאדם וחוה, וזה היה הנסיון הראשון וזה יהיה הנסיון האחרון, ומשום שהנחש בגימטריא משיח, על כן השטן עומד בתקפו להאכיל את בני ישראל במאכלות אסורות, ועל ידי זה שנזהר להיכשל בהם, נזכה לביאת בן

בעולם הזה ובעולם הבא (זהר הקדוש ח"ג דף מ"א). ח. מדבק נפשו בסטרא אחרא וגועל נפשו ורוחו, ורוח הסטמאה שורה עליו (זהר הקדוש ח"ג דף מ"ב).

ולהקפיד יותר כו'²⁵, הרי, המאבד עצמו אין לו חלק לעוה"ב - שמוטב לו לאבד עוה"ב מאשר לאכול דבר שאינו כשר בתכלית!

כ"ק אדמור"ר זצ"ל: כללות ענין המיתה בעולם [שבגלל זה ישנו הענין דניחום אבלים] הוא כתוצאה מאכילת דבר בלתי-רצוי - עץ הדעת, כמו שכתוב²⁶ "כי ביום אכלך ממנו גו", שעי"ז נקנסה מיתה על האדם על כל הדורות.

ולפלא, שמהחידושים דלעתיד לבוא הוא היתר דבר שאסור באכילה - כמארז"ל שעתיד חזיר להטהר, עתיד הקב"ה להחזירו לישראל. ומעין זה מצינו גם בכיבוש הארץ - שהותר להם אפילו קדלי דחזירי²⁷.

אמנם, ענין זה אינו אלא באופן היוצא מן הכלל, מצד פקוח נפש [בכיבוש הארץ], או כשיבוא הזמן ש"עתיד הקב"ה להחזירו". אבל העבודה ע"ד הרגיל, שזוהי ההכנה לזמן ש"עתיד הקב"ה להחזירו", היא - דוקא ע"י שלילת מאכל בלתי-רצוי, שלילת עץ הדעת.

ויש להוסיף ולהעיר על פלא נוסף - שכל האיסור דעץ הדעת לא היה אלא למשך ג' שעות בלבד, "ואילו המתין ג' שעות עד שבת היה כל

פריו קודש הילולים לה"²⁸ (ע"ד הענין ד"שלוש שנים יהיה לכם ערלים"²⁹), שהיה זוכה לקדש על יין מעץ הדעת ש"גפן היה"³⁰.

ויה"ר שנזכה בקרוב ממש ל"יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים"³¹, שאז יקדשו על יין המשומר, ויאכלו הסעודה דליתן ושור הבר.

כי בשחיטה רגילה שוחטים בכמות גדולה כ- 600 - 900 לשעה וכו' ולוקחים כסף, וכסף "מכשיר". ויש הרבה סיפורים שהחילפו בשר כשר בבשר טרף.

ויש זיוף חותמות וכו' וכו' כי כשר שבטבחים שותפו של עמלק (מסכת קידושין)

"אחי, אם יאמר לך אדם שהבד"ץ זה כשר. תענה לו שכש"ר זה ר"ת כ'ולו ש'קר ר'מאות, את הכשר הזה מותר לאכול"???

וחוץ מזה כדאי מאד להינזר מאכילת בשר בהמה בכלל (כי יש בעיה ניקור החלב וסירכות וכו')

---

28) ש"ך עה"ת קדושים יט, כג. הובא בלקוטי תורה ר"פ קדושים. וראה לקוטי שיחות חלק כד ריש ע' 133. וש"נ.

29) ויקרא יט, כג.

30) ברכות מ, סע"א. וש"נ. וראה ב"ר פי"ט, ה.

31) ראה ברכות לד, ב. ב"ב עה, א. ויק"ר פי"ג, ג. ועוד.

---

25) ראה שו"ע הרב או"ח ר"ס תר"ג. וש"נ.

26) בראשית ב, יז.

27) חולין דף יז ע"א. וראה רמב"ן מטות לא, כג.

ולאכול רק עוף משחיטה קטנה וכשרה ומוסמכת.

וכתב בפלא יועץ וזה לשונו: (ערך בשר) ובלאו הכי יותר טוב אם הוא באפשר לו לאכל לעולם בשר עוף, כי הוא נצול ממכשולות הרבה.

(ובערך טרף כתב) "והנה בקושי יוכל להמצא בהמה, שתהא נקיה מכל דבר רע ושתהא כשרה אלבא דכלי עלמא, ומי יוכל לעמד על המשמר על זה, לכן הנאני מנהג חסידים ואנשי מעשה, שראיתי שלא היו אוכלים כי אם בשר עוף.."

אכילת הבשר היא סכנה עצומה

(ובערך שוחט כתב) ולפי גדל הזהירות שצריך ומעוט הישוב וההכנה שיש באיזה ערים, אמינא דאכילת הבשר היא סכנה עצומה, והיא רעה גדולה אם נכשל באכילת אסור, שמתגדל הגוף באסור ונעשה גופו חתיכה דאסורא, ואיך יוכל להשיג ארחות חיים, סורו טמא קראו למו.

ואשרי מי שיוכל לעמד ולהזהר שלא לאכל בשר כלל, או לפחות שלא לאכל כי אם בשר עוף,

ואשרי מי שיוכל לעמד ולהזהר שלא לאכל בשר כלל, או לפחות שלא לאכל כי אם בשר עוף, שיוכל להזהר לשחטו בישוב הדעת, מה טוב חלקו ומה נעים גורלו, ובפרט בדור יתום זה שרבו השוחטים בכפרים אשר אין יראת השם נגד פניהם ולא דעת ולא תבונה בהם לידע הדינים על ברין, ואינם יודעים לגע בספרים, רק

מעט שלמדו קצת דינים בעל פה. והקולר תלוי בצואר השוחטים והמורים שנותנים כתב סמיכה בידם בלי בדיקה יפה יפה אם הם בקיאים ואם קדמה להם יראת חטא. טוב לגבר עובר ארח אשר הוא ירא את השם, אם אינו יכול לבדק את השוחט ולא קים לה בגוה, ימשך ידו ולא יאכל משחיטתו, כי רבה המכשלה בשוחטים כאלו. וכבר צוחו עלה קמאי ובתראי ואין תקנה עד שיתקן עולם במלכות שד". עכ"ל

וזה לשון הגאון הקדוש רבי אהרן ראטה זצ"ל בספרו שולחן הטהור: "ואשרי לאלו היראי שמים שנזהרים שאינם אוכלים רק בשר עוף, ומזה יוצא מהרבה חששים. ומי שרוצה לקדש עצמו לפני בוראו נתיעצתי עם כמה שוחטים יראים, ואמרו לי לעצה טובה שלא אאכול רק בשר עוף. וזה עצה טובה לשמור נפשו מכמה מכשולים, כידוע ליודעים. וכל שכן בדורנו."

לכן מאד חשוב להיזהר מה אוכלים וממי אוכלים, וטוב מאד שזכיתם להנצל. והלוואי שכולם ידעו מזה וישמרו עצמם מלהכשל במאכלות אסורת ח"ו.

"ונסלח לכל עדת בני ישראל כי לכל העם בשגגה."

אשריכם ישראל שאתם נזהרים בכשרות וקדושה. ובזכותה נזכה לכל טוב בזה ובבא ולהנצל ממלחמת גוג ומגוג"ג (בגימטריא בהמ"ה)

וזה שלא ידעתם עד עכשיו כי זה מאפיייה גדולה וביזנס גדול, ולמה שיספרו לכם, על מי שסיפר איימו ברצח אז מי יכול לספר?

אסורות ומפטמים גם את נפש ילדיהם בכל מיני פטומי דטמאות ונבילות, אוי לעינינו שכך רואות. ומה יכאב לבנו שבעלי ההשפעה אינם מעוררים את לבב אחינו שלא יביאו ח"ו אסון עליהם ועל כלל ישראל על ידי אכילות נבילות וספקם.

קדושת המאכלים כולל כל התורה, ושורש הסתת הנחש היה להכניס תאוה באכילה, ומי שהוא מוגדר באכילה, שמאכלו בקדושה, ממילא שומר כל המצוות שבתורה, שאין יצר הרע שולט אלא מתוך אכילה ושתיה, כמו שנאמר ואכלת ושבעת השמרו לכם..

. ואמרנו שבאמת כתוב ועץ החיים בתוך הגן, והיינו שפנימיות כל עצי הגן היו עץ החיים ועץ הדעת טוב ורע, ואם היה אדם הראשון טועם באכילה הראשונה מעץ החיים, היה מרגיש בכל האכילות טעם עץ החיים שהוא תורה, וכשאכל מעץ הדעת, אז הרגיש בכל האכילות מכל המינים עץ הדעת טוב ורע, וזה שורש הקלקול, וכשמתקן שיהיה האכילה בקדושה, אז ממילא שומר כל המצוות, וניצול מקטרוג יצר הרע, וכן בשבת שאכילות ישראל בקדושה, אז ממילא שומר כל המצוות וניצול מקטרוג יצר הרע, וכן בשבת שאכילות ישראל בקדושה, כתוב שומר שבת מחללו, ושומר יד מעשות כל רע, שזוכה להיות משומר מן העבירה... (פרי צדיק ויקרא תזריע ג)

ולכן ממולץ מאד להמנע מאכילת בשר בהמה בכלל, כי יש הרבה בעיות ומכשלות (וכמו שכתבו גדולי הדורות) לאכול עוף רק משחיטה קטנה וכשרה.

הקב"ה עושה הכל לטובתינו ואנחנו צריכים להאמין בזה ממש ולא להגיד רק, להאמין ממש, ומי שמאמין בזה ועשה תשובה אמיתית הוא ישרוד ויהיה לו חלק של העולם הבא. העולם הבא, משיח.

כמה צריך לעורר על זה השכם והערב, ולמלאות ארץ ומלואה, אוי, למה לא מוכחים מספיק על זה? כל אחד צריך לעורר את חבריו, ומה יענה בבית דין של מעלה? ידעת ולא אמרת? כל שאפשר למחות באנשי ביתו וכו' בכל העולם כולו נתפס על כל העולם כולו! והדברים נוראים! כל אחד יקח על עצמו להקיץ נרדמים. ובכך נביא את הגאולה ברחמים!

ובאמת כי האדם האוהב את הקב"ה באמת אי אפשר שלא יזעק ולא יצעק מרה כשרואה בני אדם מורדים בהקב"ה ומפטמים את גופם ודמם ונפשם ונשמתם עם אכילות של נבילות וטריפות ר"ל, אשר הן יסודי גופי התורה בזה תלוי כל קדושת ישראל, ואם אינם מוחים בכל כוחם הרי נחשבים כאילו בעצמם אוכלים נבילות (כמבואר בשע"ת ה"ל) ועוד כי כל אחד ערב בעד חבריו.

ומה מאוד יכאב לבנו בראותינו שרבים מבני עמנו אפילו אלו שמתפללים שלוש פעמים בכל יום ושומרי מצוות, נכשלים במאכלות

אופן חמישי - לא בחר לעסוק בחכמת הקבלה

ואלה תולדות הזוהר, הוא סוד אור
הגנוז שגנוז הקב"ה לצדיקים, דהיינו
אלו שלומדים את הזוהר הקדוש הם
ממש נהנים מהאור הגנוז.

הכל החל מחטא אדם הראשון
שהאמין ללשון הרע שכביכול הקב"ה
לא אוהב אותו ועל ידי זה בא לכל
זה ולא בחר להתעסק בעץ החיים
שהוא חכמת הקבלה והזוהר הקדוש.
כמו שנבאר בס"ד להלן:

עץ הדעת היה שורש כל החכמות
החיצוניות. אדם הראשון התאוה
להכיר את בוראו וחשב שעל ידי
שיאכל מפרי עץ הדעת יכיר את
בוראו הכרה שכלית. בא הנחש
ופיתת אותם "והייתם כאלקים"
ופירש רש"י ז"ל: "כל אומן שונא בני
אומנותו, מהעץ אכל וברא את
העולם". הנחש הוציא דיבה על השם
יתברך שכביכול שונא את האדם,
ובשנאתו אותו מנע ממנו את הדעת
וההשגה.

הנחש פיתה את האדם בגאווה שעל
ידי עץ הדעת הוא יכול להיות
כאלקים ולהתחרות עמו כביכול
ולשלוט על כל העולם.³²

³² תחלת חטא אדם הראשון היה על -
ידי האילן שהוא עץ הדעת טוב ורע.
וכל חטאו היה על - ידי גאות שהכניס
בהם הנחש הקדמוני שאמר להם,
והייתם כאלקים, שרצו להתגאות
ולעלות ולהדמות עצמו לעליון, כי
האילן בטבעו גדול וגבה בקומתו מאד,
שזהו בחינת גאות וגבהות בחינת כי
גבה ארזים גבהו. (ליקוטי הלכות)

אדם הראשון לקח מעץ הדעת,
שורש כל החכמות החיצוניות, ולא
בחר להתעסק בעץ החיים התורה
הקדושה, חכמת הקבלה, ולהשיג
דרכה את השם יתברך, והוא שורש
כל החטאים מאז ועד היום שהאמין
ללשון הרע של הנחש הארור ולא
רצה ללמוד זוהר הקדוש ומאז ועד
הלאה כל העולם מעורב מטוב ורע
ומשם יצאו הערב רב שגרמו
להחטיא את בני ישראל.

כפי שביאר מורינו האלקי רבי חיים
ויטאל זצ"ל (בהקדמה לשער
ההקדמות על פי הזוהר בפרשת
בראשית) שחטא אדם הראשון הוא
שלא בחר ללמוד זוהר הקדוש, ובגלל
שנמנעו מללמוד חכמת הקבלה
וזוהר הקדוש גרם חורבן שני
המקדשות עד שישבו בני ישראל
בתשובה ללמוד זוהר הקדוש.

**חטא אדם הראשון היה שלא בחר
להתעסק בעץ החיים (דהיינו הזוהר
הקדוש)³³**

³³ ומחמת זה נקנסה מיתה לכל
העולם - כי בעת הציווי שצוה השי"ת
לאדה"ר, אמר לו (בראשית ט"ו) מכל
עץ הגן אכל תאכל, ונכלל במכל עץ
הגן עץ החיים, ולא אמר ומעץ החיים
לא תאכל ממנו, והניח אדה"ר עץ
החיים, ונדבק בעץ הדעת טוב ורע,
שהוא מצד אלהים אחרים, סמא"ל
ובת זוגו, ופגמו והביא המות לעולם.
והדומם והצומח ובעלי חיים וחי
מדבר, ואפילו המלאכים כולם נפגמו
בטוב ורע, כי מתים וחיים, כנרמז
במקום אחר, כי בכלם יש טוב ורע.

הענין כי העולם הנמצא ברא הקדוש ברוך הוא ברום המעלות בעת בריאותו, וקשרו ע"י אדה"ר ממש באלוהותו, והיינו המדה האחרונה שהיא השכינה, ובחטא אדם הראשון ירד כל המציאות כולה ושכינה עמו ירידה גדולה, שנתגשם כל המציאות וקבל הפסד גדול ולבשה לבוש החיצונים, ושלטו קללות בכל השפלים התחתונים, ולא נתקן זה עד עמדו ישראל על הר סיני לקבלת התורה, ובמעשה העגל נתקלקל, וכן היה העולם מתתקן ומתקלקל פעם אחר פעם עד בנין בית המקדש, ובאותה שעה עמד העולם על תיקון היפה ולא כבתחלה רק על רום המעלה מה שלא חזר כך מעולם, ומאז ועד עתה והתחיל העולם ושכינה עמו לרדת דרך מורד הקליפות, והקליפות שולטות ואין לך יום שאין בו קללה יותר מחבירו, מפני שבכל יום יורד מדריגה ממדריגות החיצונים, וכל מדריגה שהיא למטה היא קשה יותר ממדריגה של מעלה, והיינו סוכת דוד הנופלת, שלעולם נופלת ויורדת, וקץ הגאולה תלוי בירידתה, וככלותה לרדת מיד תעלה בבת א' ולכן מי שיודע ויבין בעמקי תהום רבא שהיא משכן החיצונים וספירותיו והיכליו הטמאות, משם ידע סוד הגאולה, כי יראה ירידת השכינה והמקום שהיא עומדת, וכמה מדריגות נשאר לה עד ירידתה, וכמה יורדת בכל יום, ומזה ידע ויבין עמקי סוד הגלות והגאולה דהא בהא תליא. וזמש"ל:

ויש מלאכים שמיתתם בנהר דינור, וראשם נפלו ומתו בארץ, והם הנפילים היו בארץ, שהם עז"א ועזא"ל. (רבינו האר"י ז"ל, ספר הליקוטים - פרשת וישב - פרק מח)

אם לא חטא האדם היה נכנס ישר לגן עדן לאלף השביעי, עלם שכולו שבת והיה מתקן הכל ביום ההוא, ומאחר חטאו הצטרכו כל הדורות לתקן הכל בששת אלפי שנה של העולם הזה. (חסד לאברהם ודרך ה' לרמח"ל)

קודם החטא היה לבוש בכתנות אור שעשה לו השם יתברך (פרקי דרבי אליעזר)

כתב בחסד לאברהם מעין ד - נהר ז

נהר ז - בענין אדם הראשון בעת בריאותו: הענין כי בעת בריאת אדם הראשון היה בגן עדן, אמנם שאר העולם לא לחנם נברא אלא היה אדם הראשון יוצא מהגן לצורך תשמיש הגוף וכל צרכיו, והיה הגן אליו כבית המקדש וכבית הכנסת להתפלל בו וכיוצא, וכבית המדרש לעסוק בתורה ולקיים המצות ולהתנבאות בשם י"י, ושאר העולם [היה שייך] לכל רכושו ולכל חייתו הגשמי, אלא שלא האריך בשלוותו כדפירשו רבותינו ז"ל. וזמש"ל:

נהר לה - לבאר סוד הגלות וידיעת הקץ:

וזה לשונו: "הנה נתבאר במ"א
[במאמר] הזה כי עון אדם הראשון
בעץ הדעת טוב ורע הוא שלא בחר
להתעסק בעץ החיים שהיא חכמת
הקבלה" ע"כ.³⁴

וזה היה כל תורת אדם הראשון קודם
החטא שהניחו הקב"ה בגן עדן
לעבדה ולשמרה וכן היה התורה
שניתן לישראל - אלו שזכו להלוחות
הראשונות.

והוא תורתו של הקב"ה וכמ"ש אני
אמרתי אלהים אתם.

והוא התורה דלעתידי שהיא אורייתא
דאצילות סוד העץ החיים.

אך מאחר שלא זכו להלוחות
הראשונות וניטל מהם כנז' הנה ניתן
להם הלוחות השניות שהיא אורייתא
דבריאה והיא מסוד עץ הדעת טוב
ורע.

שהגבורות שבה הם המצוות לא
תעשה שהם כולם לשמור את עצמו
ולהרחיק מן הרע שהוא הטומאה
והזהמא כולה והוא המות והוה כל
התורה עתה.

אסור מותר טמא טהור חייב זכאי חול
קודש עבירה מצוה פסול כשר.

והוא מימינא חיי ומשמאלא מותא.

וכמ"ש ראה נתתי לפניך היום את
החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע.

ואמר. היום כי לעתידי תחזור התורה
כולה להיות מסוד עץ החיים.

וכן כל זמן שמשה רבינו ע"ה היה
קיים היה האפשרית עדיין להתקן

³⁴ וביאר הלשם זיע"א - כי התורה
אשר מסוד עץ החיים הוא התורה
דאצילות אשר עליה אמרו שהקב"ה
יושב ועוסק בתורה כי התורה היא הב'
עטרין דחוג"ג דאור הדעת עלאה אש
שחורה ע"ג אש לבנה כמ"ש בשהש"ר
פ"ה סוף פסוק י"א.

וישנם באותן ב' עטרין כל הכחות
דהמציאות כולו אשר בכל רגעי הזמן
דששת אלפים שנה של עתה וכן כל
מה שעתידי להיות בחיי העוה"ב שהוא
עד סוף אלף העשירי. ועסקו של
הקב"ה בה.

שמוציא מן הכח אל הפועל כל
האורות הכלולים בהב' עטרין כל
הצורך להנהגת המציאות דכל רגע
ורגע.

והוא גם כן על דרך עסק התורה של
בני אדם שמוציאים את ההשכלות
מהכח אל הפועל בכל ענין וענין
שעוסקים בה.

. והנה החוג"ג דאצילות שהיא סוד העץ
החיים הוו הגבורות כולם ג"כ קודש
קדשים ובהם הוא כל הנועם והזיו
והזהור דאור פני מלך חיים שהוא כל
טוב העתידי

אז קם עמודו של עולם, אברהם
אבינו ראש המאמינים, והחל לתקן
את חטא אדם הראשון, והחל ללמד
את העם אמונה להכיר את השם
יתברך וחיבר ספר יצירה, ומסר את
תורתו לבנו וזרעו אחריו, (יצחק
גימטריה רז"א) ויעקב אבינו חיבר
ספרא דצניעותא. יעקב אבינו העביר
את תורתו ליוסף הצדיק.

וירד יעקב מצרימה, לברר את
הניצוצות שירד בקליפות (מחמת
חטא אדם הראשון)

בני ישראל יצאו ממצרים וגם ערב
רב עלה אתם, שהתקבלו על ידי
משה רבינו. והם שורש כל החטאים
שהיו במדבר.

**חטא הערב רב היה שלא רצו ללמוד
סתרי תורה (הזהר הקדוש)**

וממשיך רבי חיים ויטאל זצ"ל -
וזהו עצמו עון הערב רב, האומרים
למשה "דבר אתה עמנו ושמעה" בעץ
הדעת טוב ורע ו"אל ידבר עמנו
אלהים" פן נמות בסתרי תורה.

**האומרים שמי שמתעסק בחכמת
האמת ימות בקיצור שנים - טועים
כסברת הטועים קצת בני תורה אשר
בזמנינו, זה המוציאים שם רע על
חכמת האמת, חיי עולם, ואומרים
שכל מי שמתעסק בה ימות בקצרות
שנים ח"ו.**

**בגלל הערב רב נשתברו הלוחות
שהיה כתוב בהם סתרי תורה מצד
עץ החיים ונתנו להם מצד עץ
הדעת טוב ורע**

**ולכן נשברו הלוחות הראשונות
מסטרא דעץ החיים, ונתנו להם**

ומשם בא פגם היסוד ועל ידי זה
צמחו דור המבול ודור הפלגה וסדום.
ואחר כך באו קין והבל ובחרו
להתעסק בעבודת האדמה ולא
להכיר את הבורא.

ואז קם דור אנוש שהחלו לעבוד את
הכוכבים והמזלות עד ששכחו את
השם יתברך ונשכח שמו מן הארץ.

זרעו של קין בחרו להתעסק בעבודת
האדמה פיתוחה ובנינה ושכחו את
השם יתברך ורדפו אחר המותרות,
ותשחת הארץ, וזה גרם שנמחקו מן
העולם במבול הגדול.

אז קם נח ובנה את התיבה, אבל לא
הוכיח את דורו ולא התפלל בעבורם.

אח"כ קמו אנשי דור הפלגה וכמו כן
רדפו אחר השררה והמלאכות ובנו
מגדל גדול לשלוט משם על העולם,
במקום להתעסק בעניני הכרת
האלקים, ומרדו נגד ה' ובחרו
בחכמת הקבלה להלחם נגד השם
יתברך כמבואר בזוהר הקדוש. ונעשו
מהם קופים (כמבואר בגמרא
סנהדרין קט.). וכו'

על ידו להמשיך את האור הגנוז
ולהחזיר לסוד העץ החיים.

אך מאחר המאורע דמי מריבה שנגזר
עליו המיתה לא היה אפשר להתתקן
עוד ועומד עתה התורה כולו רק בבחי'
תורת הבריאה שהוא בסוד עץ הדעת
כנזכר.

לעתיד תחזור לסוד העץ החיים וזהו
שאמר היום:

מסטרא דעץ הדעת טוב ורע, משנה, שפחה דמטרוניתא, ע"כ

אחר כן עלו לארץ ישראל וכו'

אז זרח אורו של רבינו האר"י הקדוש
והחל ללמד את תורת הקבלה
ואמיתות הזוהר הקדוש.

אח"כ כת הש"ץ ימ"ש והחלו לעסוק
בקבלה בטומאה גדולה, ועייתו
דברים מהזוהר הקדוש, וקמו גדולי
הזמן ההוא וגדרו שאסור ללמוד
זוהר עד גיל 40. (וידוע נוראות שעשו
שברכו מתיר אסורים על חלב וכו')
אז בא הרמח"ל והחל ללמד לאחרים
את הקבלה והזוהר ועשה את עצת
הרמחל הידועה, היינו ללמוד זוהר
ברציפות מסיביב לשעון.

אח"כ בא הבעש"ט הקדוש והחל
לפרסם ברבים את לימוד הזוהר
הקדוש וזוהו עיקר דרך הבעש"ט.

אח"כ בא הגר"א ז"ל והחל ללמד
ביתר שאת את תורת הקבלה וציווה
ללמוד זוהר הכל יום.

באותו זמן החלו הערב רב את חטא
אדם הראשון מחדש בתופעה של
המשכילים.

והפיצו שמועות כזב על לימוד
הזוהר הקדוש ומאז ועד עתה ארסם
התחלחל בכל העולם וצמחו
הרפורמים.

גם בישיבות הקדשות נמנעו מלימוד
הזוהר הקדוש, ואפילו שמן החפץ
החיים זיע"א גדול ראשי הישיבות
בעולם ולומדים ספריו בכל הישיבות
בעולם, (ובמיוחד ספרו הידוע
הקדוש חפץ חיים ושמירת הלשון
שמלא וגדוש מזוהר הקדוש וספר
המקובלים, ולומדים ספריו בכל יום
יום) ציווה ללמוד בישיבות כל
פרשת השבוע של הזוהר הקדוש בכל
שבת ושבת, ודווקא הם מפיצים

ודוד המלך למד קבלה, וברבות
הימים שכחו את נשמת התורה
חכמת הקבלה. (לא ברכו בתורה
ועיין בב"ח או"ח סימן מז).

ממשיך רבי חיים ויטאל "וגרם
איבודא דחורבן בית ראשון ושני"
ע"כ

וזה גרם את חורבן שני בתי המקדש.
משם הגולו לבל (והחל תלמוד
בבלי) ומשם פרס ומדי ואז הוגלו
לאדום.

ומאז החל להתנוצץ אורו של רבי
שמעון בר יוחאי הקדוש ע"ה והחל
ללמד את הזוהר הקדוש לתקן את
השכינה ולהביא גאולה לעם ישראל
באחרית הימים.
ספר הזוהר נסתתרו.

ואז ברבות הימים נתגלה הזוהר
הקדוש, והחלו ללמוד אותו.

בהתחלה קמו מתנגדים לפרסמו
וללמדו ולהפיצו, אבל כבר גדולי
ישראל של הדור ההוא פסקו
שאפשר ומצוה רבה ללמוד הזוהר
הקדוש ובזכות זה תבוא הגאולה.

וכל אריכות הגלות היא מפני שלא
רוצים ללמוד קבלה וזוהר הקדוש,
[וגלות האחרון המר והארוך אשר
אנו בעוונותינו הרבים כלשון רבי
חיים ויטאל].

גלות ספרד וכל מה שנעשה שם היה
בגלל שלא למדו תורה לשמה וביזו
את הקבלה (החסיד יעב"ץ זיע"א)

לשון הרע על הזוהר הקדוש, רחמנא ליצלן.³⁵)

ניגש אליו הח"ח ובידו ספר רזיאל [המלאך], ואמר לי שאהגה בו כל לילה קודם השינה, וז"ל: "בספר הזה כאשר תעייין ותהגה בו תהיה לך קצת השגה מגדלות ורוממות השי"ת כי ראוי לכל איש ישראל שתהיה לו השגה מגדלות ה', כי באשר אנו נחשבים בחסד ה' עלינו כבנים למקום, הרי מהראוי שכל איש מישראל תהיה לו איזה השגה מגדלות אבינו שבשמים וערכו", עכ"ל הח"ח זי"ע. ומוסיף שם שרק אחרי שנים הבין את כוונת הח"ח שנערך בשנים יהגה בספר קבלה לפני השינה, ע"כ.

החפץ חיים היה שואל: מדוע לא לומדים זוהר הקדוש בישיבות?

"הלימוד בזוהר הקדוש מביא יראת שמים!" אמר רבינו. והיה מתפלא ואומר "מדוע לא הכניסו את לימוד הזוה"ק בישיבות? הרי זה חתיכת מוסר!" (מפי השמועה).

ומסופר שפגש את הגאון הרש"ב זצ"ל והתפלא על שפשוט אצלם שאין מגלחים הזקן בישיבתו, ואמר לו הרש"ב זאת מפני שלומדים פנימיות התורה בישיבה וזה נותן יראת שמים. ואמר לו הח"ח זי"ע א"א "נו, אז צריך להכניס את לימוד פנימיות התורה בישיבות!"

דרכו לצטט למאות פעמים את הזוהר הקדוש בספריו (במשנה את

³⁵ רבינו החפץ חיים זי"ע א כל תשוקתו היתה לחכמת הקבלה. והיה אומר שלולי שהדור היה צריך לו היה מתמסר כולו לחכמת הקבלה. היה בקי בעל פה בכל ספרי הקבלה אך לא התפרסם בכך. דרכו היתה תמימות ופשיטות וכמו שהשיב לשאלת הגאון המקובל האלקי בעל "הלשם" זקנו של מרן הגרי"ש אלישיב זצוק"ל: "מדוע אינו מראה כחו בנסתר כמו בנגלה?"; "אני כגמול עלי אמו".

כל שבת היה חוזר הזוהר על הפרשה ואמר לבחורים ללמוד זוהר על הפרשה וישמרם בחיים

כל שבת היה רבינו חוזר את הזוהר שעל הפרשה. והיה אומר לאחרים ללמוד את הזוהר של הפרשה **אפילו בחורים**. והיה אומר שרובו כמדרש. (מפי תלמידו הקדוש ר' שלמה בלוך זלה"ה, ספר הצדיק ר' שלמה את מ"ו). וכן סיפר לנו אחד מתלמידיו. והוסיף שאמר רבינו הח"ח זי"ע א"א **"ספר הזוה"ק ישמור אתכם בחיים!"**

הורה לבחור ללמוד ספר רזיאל המלאך להשיג גדולתו של הקב"ה

הגאון רבי שמואל קושלוויץ זצ"ל, בספר נתיבות שמואל (עה"ת ע' רנ"א), מספר שכשהיה בן ישיבה צעיר בראדן, ישן בחדרו של החפץ חיים כג' חודשים, בלילה לפני השנה

ועיין בתיקון ל' ובתיקון מג

בני ישראל צריכים לשוב בתשובה לדעת את מי הם עובדים ומי הוא מלכם, וללומד את הזוהר הקדוש וחכמת הקבלה ועל ידי זה תבוא הגאולה

ובגין דעתידים ישראל למיטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא וכו' ואילנא דטוב ורע דאיהו איסור והיתר לא שליט על ישראל יתיר וכו' [עכ"ל רבי חיים ויטאל]

אח"כ בא מלחמת עולם הראשונה (שלב ראשון של מלחמת גוג ומגוג)

ואז בא (בתרע"ז - תרע"ט) בעל הסולם הקדוש והזהיר לכל הרבנים וראשי הישיבות על השואה הנוראה שתפרוץ בעוד 20 שנה אם לא ילמדו זוהר הקדוש, וכמובן לא שמעו בקולו, והיה שואה נוראה שגדעה את חיים של 6 מיליון יהודים.

בשנים תרע"ז - תרע"ט, לאחר מלחמת העולם הראשונה, רץ כ"ק הגה"ק רבינו יהודה לייב אשלג זצוקלה"ה בעל "הסולם" ז"ע ופנה לגדולי ישראל באירופה, והתחנן בפניהם שיורו לתלמידיהם וחסידיהם ללמוד הזוה"ק, והוכיח הנכתב בספה"ק על החיוב בלימוד הזוה"ק, אך לצערנו דחו תחנוניו בתירוצים למיניהן.. בשנת תרע"ט צעק הגאון הק' הנ"ל שנגזרה הגזירה בשמים!!! והזהיר רבינו מ"העננים השחורים" שעולים על אירופה, ואמר שנותנים לנו 20 שנה לברוח לארץ ישראל ששם לא יהיה חורבן!!! כששמעו זאת החלו לכנות את הגאון הק' הנ"ל "ציוני" ולא התייחסו כל כך לדבריו. ומאחר שראה שכ"ציוני" (לכאורה, מה שאינו נכון) אין לו יותר שום השפעה על עידוד לימוד הזוה"ק, החליט לעלות לארץ ישראל, ועשה זאת בשנת תרפ"א!!!

ימי החורף שנת תרפ"א היו ימים

"עד דיתובון בני ישראל בתיובתא, ובקשו את ה' אלהיהם. להכירו ולודעו ברזי תורה. וידעו את מי הם עובדים, ומי הוא מלכם. וכדין יזכו לעסוק בחכמת האמת כמו שאומר הכתוב " ויורהו ה' עץ, וימתקרו" על ידי המשיח וכמו שאמר בפרשת נשא ברעיא מהימנא (ד' קכ"ד ע"ב) וז"ל

ברורה, שמירת הלשון וכו') ואף מביא מן ספרי המקובלים. ספריו מלאים וגדושים מן הקצה אל הקצה מספר הזוה"ק, ובהקדמת ספרו "ליקוטי הלכות"אומר לעיין בזוה"ק.

כל יהודי צריך לפעול להציל את ישראל בכל דרך צורה יכול

אמר: אמרו חז"ל כל ישראל ערבים זה לזה! כל אחד ואחד מחויב לפעול למען הצלת עם ישראל בכל תחום אפשרי.

הוראת הח"ח זיע"א: יש ללמוד זוהר בכל יום לקרב את הגאולה

"ובמיוחד"אמר "יש ללמוד בכל יום חצי שעה זוהר הקדוש בכדי לקרב הגאולה". (מפי השמועה).

עכשיו מגיע שלב השלישי והסופי של מלחמת גוג ומגוג שעליה נאמר (זכריה יג) "והיה בכל הארץ וכו' (ועיין סנהדרין ק"א) ו"ויצטרפו ויתבררו ויתלבנו רבים, והמשכילים (אלו שלומדים זוהר הקדוש ינצלו. ועתה ישראל מה ה' דורש מעמך כי אם דף אחד של זוהר הקודש (שלוקח דקה ביום)

במה תבחר?

הבחירה בידך עכשיו.

זמן הגאולה יהיו כמלאכים עוסקים בחכמת התורה דאצילות

ומסיים רבי חיים ויטאל: "כי אז יהיו כמלאכי עליון עוסקים בחכמת התורה דאצילות, ולא בתורת מטטרין מלובשת במלבושים וספורים גשמיים. עוד אמרו בספר הזוהר (תקון ששית) וז"ל וכמה בני נשא יתפרנסון לתתא מהאי חבורא דילך בדרא בתראה בסוף יומיא ובגיניה וקראתם דרור בארץ":

ועל זה צווח ככרוכיא בספר מזכה הרבים: מה יעזור לנו אם אנחנו רוצים להגאל אבל לא פועלים בשביל לקרב את הגאולה? ומהו קירוב הגאולה? תשובה שלמה קדושה וטהרה (קדושת האדם כולל כשרות המאכלות באמת [וכידוע שיש מכשול גדול בענין זה ואפילו בהכשר "מהודר"] ההתנהגות והלבוש התרחקות מדרכי הגויים וכו'); ולימוד הזוהר הקדוש! עכ"ד.

קשים לעם ישראל ואז החליט רבינו זצ"ל לעזוב את העיר וורשה מקום מגוריו ולעלות לארץ הקודש, ובאותם ימים הזהיר שוב רבינו זצ"ל שצפוי להתרחש על יהודי אירופה אסון כבד שהתברר לאחר מכן כשואה. ועם ישראל צריך לעלות לארץ הקודש.

שנה אח"כ בתר"פ קמו הבי"ד עדה החרדית של ירושלים בראשם של הר"ח זוננפלד זצ"ל ורבני ארץ הקודש וציוו על כל ישראל ללמוד הזוהר 1000 פעמים להביא גאולה ברחמים. וחזרו וקראו על כך בתרפ"א.

בתרפ"ג נוסד הדף היומי הבבלי.

בתרצ"א נוסד בראשות הר"ח זוננפלד מרכז הזוהר העולמי ותיקנו לכל ישראל חוק ולא יעבור את הדף היומי של הזוהר הקדוש.

ואז בגלל שהפסיקו את לימוד הזוהר הקודש ולא שמעו בקול האר"י אשלג (נשמת האריז"ל) פרצה השואה הנוראה (שלב שני של מלחמת גוג ומגוג)

בתש"ג ידוע שבאו גם לארץ ישראל הנאצים הארורים ימ"ש ובזכות שיצא הכרך הראשון של זוהר עם פירוש הסולם, לא הצליחו לבוא לארץ הקודש.

ומאז יצאו גדולי ישראל בקול קורא'ס גדולים לכל בר ישראל לקבוע לימוד של על כל פנים דף היומי של הזוהר הקדוש (תשמ"א, תשס"א ס"ב ס"ד ס"ח, ע"ב ע"ג)

אופן השישי – פגם העיניים

חטא אכילת עץ הדעת התחיל מהעיניים - "ותרא האשה כי טוב העץ למאכל, וכי תאוה הוא לעיניים"

יש לאדם לידע כי העיקר והראשית הוא שמירת העיניים. כשאדם מתחיל לגדול הוא עלול ללכת אחר עיניו ולהכשל בזה, וכמו שמצינו אצל חוה שביום שנבראה חטאה בעיניה (זה"ק א, לו.), והיא ראתה כי טוב העץ למאכל וכי תאוה הוא לעיניים (בראשית ג, ו), ועל ידי שהביטה בעץ חמדה אותו ואכלה ממנו על אף שה' ציוה לא לאכול.

בגלל החטא בעיניים לא יכלו

לראות את מראה כבוד ה'

"וישמעו את קול ה' אלקים" - אבל לא יכלו לראות את מראה כבוד ה' יתברך - לפי שקלקלו את חוש ראייתם בעץ הדעת. שהיה להם "תאוה לעינים" - ולכן לא יכלו לראות עוד את מראה כבוד ה' יתברך - רק שמעו את קול ה', ומראה לא ראו. (רבי אשר אמשעוויט, שמנה לחמו)

שמירת עינים - החטא הראשון

ועל ידי זה באו למאכלות

אסורות

ידוע שאבותינו לא יכלו לרדת למצרים להתחיל בתקון עול המשימה אשר הטיל עליהם הבורא ברוך הוא (חי העולמים) אלא עד כדי היותם שבעים נפש, שמספרם "עין", ללמד אותנו איך אנחנו יכולים להכנס בשבילי הטהרה ולזכות לקדושה אלא אם כן נשלים ונתקן

את תקון שמירת העינים תחלה, כי כל החטא הראשון שממנו התהווה קיום שבעים אומות בעולם המצירים לישראל, היה בעבור פגם העינים, כמו שנאמר "ותרא" האשה כי טוב ה עץ למאכל וג', ואחר כך נכשלו במאכלות אסורות באכלם מעץ הדעת, לכן ישראל הוצרכו להתפזר בין שבעים אומות שנתהוו מאותו החטא כדי לתקן את מהותו.

כתב הרב יקותיאל פיש שליט"א כן **חטא אדם הראשון** בגימטריא **צניעות**. וזה גם בגימטריא **חברא קדישא**, שבאה לעולם כתוצאה מעונש המות של חטא אדם הראשון, עד כאן דבריו.

והוספתי על דבריו - עיין טהרת הקודש מאמר שמירת עינים פרק ב - שכתב שזה כל עניין עץ הדעת - פגם עיניים וכן נאמר על זה ונפקחו עיניכם וכו' - ועץ החיים חכמה ובינה שהם העינים כיודע הוא שמירת עינים ובכל רגע שהאדם שומר עינים הוא דבק בעץ החיים! עכ"ד. וב"ה עכשיו יש להוסיף על זה - שנסיון עץ הדעת הוא להסתכל על יופי גשמי והנאה גשמית מאשה גשמית, ועץ החיים הוא לצפות בזיו השכינה! אור ה'! "הדור נאה זיו העולם, יפה דודי אף נעים, מלך ביופיו תחזנה עיניך וכו'". כי כל הרואה דבר ערוה ואינו זן (זן דייקא מלשון מזון ואכילה והיינו עץ הדעת, וזיווג הוא עניין הדעת "וידע האדם") עיניו ממנו זוכה ומקבל פני שכינה!!!! והיה הניסיון לאדם הראשון אם לדבוק בגשמיות או

ומה שנאמר שהחטא נגרם ע"י חוסר כסוי וצניעות, יש להבין הענין שאע"פ שעדיין לא היו מוזהרין על מצות הצניעות (כי לא ניתן להם עדיין שום מצוה חוץ מעץ הדעת) בכל זאת היה נחשב דבר שאינו ראוי להם כי הרי ענין הצניעות היא ממדות הטובות שעל האדם להבין מעצמו שראוי לנהוג כך (בפרט לחוה לפי המבואר בסמוך (אות ב') שהושמה תוך טבע האשה מתחילת בריאתה מדת הצניעות), ולכן ע"י כשלון וטעות זה נפתח פתח להיצה"ר וניתן לו האפשרות לגשת אליהם לפתותם ולהכשילם גם לעבירה ממש .

(וכך הוא המדה אצל כל אדם שמתחילה (מילדותו) איננו יכול להלכד בידי היצה"ר לעבור עבירה ממש כי נפשו הטהורה סולדת מעבירה ורק אחרי שמקודם הרי הוא מזלזל ואינו זהיר בדבר שאינו חטא ממש אלא דבר שאינו ראוי ע"י זה יורד ממנו הטהרה שנולד בה וזה נותן הכח להיצה"ר שיוכל כבר לגשת אליו ללכדו לעבירה ממש ח"ו).

ועוד טעם שניתנה מצות הצניעות אחרי החטא כי ע"י החטא נתחדש הענין שהיצה"ר נכנס בתוך לבם (וטבעם) של בני אדם (וזה הכח שמושך אותו לחטא ולהבלי עוה"ז וגשמיות) מה שלא היה כך קודם החטא, ולכן נצרך הלבוש וכסוי הגוף שזה שמירה והגנה נגד היצה"ר, והתיקון ניתן לנשים יותר מאשר לאנשים מכיון שחוה היתה

ברוחניות.... כי אם היה עומד בנסיון היה נכנס ישר לעולם הבא - שעליו נאמר (ברכות יז) עולם הבא אין בו לא אכילה ושתייה ולא פריה ורביה וכו' אלא צדיקים יושבים ונהנים מזיו השכינה, שנאמר: "ויחזו את האלקים ויאכלו וישתו". ועכשיו גם כן, מי שישמור עיניו וכו' מנשים זרות יזכה להקביל פני שכינה ולדבוק בעץ החיים ואכל וחי לעולם שנזכה!

אופן שביעי – חוסר הצניעות

בשעה שברא ויצר הבורא ברוך הוא את אדם וחוה הלביש אותם בלבוש רוחני יקר מאוד כדאיתא בחז"ל (פרקי דרבי אליעזר י"ד) , והלבוש הזה היה מאיר להם אור גדול אור דקדושה והיה להם מזה תענוג ושעשוע נפלא שאין דוגמתו, ואחר שנכשלו בחטא עץ הדעת נעלם מהם הלבוש היקר הזה והאור דקדושה.

והטעם שניטל מהם הלבוש הזה ע"י החטא היה במדה כנגד מדה כי הדבר שגרם להנחש להכשיל את אדם וחוה בחטא עץ הדעת מבואר בחז"ל שהיה ע"י חוסר כסות וחוסר צניעות, לכן ניתנה לנשים מצות הצניעות בלבוש והחובה לכסות עצמן תמיד לתקן ענין זה של חוסר כסוי שגרם להם להכשל בעץ הדעת ולכן (מאותו הטעם) נלקח מהם לבושם הרוחני, (ואחרי שיתוקן החטא ע"י עבודת מצות הצניעות בלבוש יוחזר לנו במדה כנגד מדה גם הלבוש שהיה לנו לפני החטא).

הרי הוא מרכז כל כחותיו ללחום נגד זה, ע"כ).

וע"י שיש להאשה כל כך קושי בזה לכן הרי היא מחפשת כל מיני הוראת היתר בכדי לתרץ את עצמה בעיני עצמה ושלא יהיה לה ע"י כך בלבה הרגשת אשמה ואי מנוחת הנפש מזה שאיננה יכולה להתגבר על יצרה לשמור כראוי, ולפעמים מכניס היצה"ר בלבה עבור כך אפילו זלזול ושנאה ח"ו נגד צניעות הלבוש,

ועוד טעם יש בקושי הזה לטובת האשה כדי שתהיה לה עבודה קשה לכבוש את היצה"ר כי מאחר שהיה חטא של עץ הדעת גדול מאוד מכיון ששמעו המצוה והאזהרה שלא לאכול ממנו מפי הקב"ה בעצמו -

ובכל זאת הלכו אחרי פיתוי הנחש בזה והרי זו מרידה נוראה, על כן אי אפשר להשיג התיקון לזה אלא דוקא בטורח ועבודה קשה ומסירות נפש לכבוש את היצה"ר ובזה יתוקן החטא.

ולכן כל מה שהאשה מקפידה ומחמירה ומהדרת יותר ומתגברת וכובשת יצרה יותר הרי היא משיגה יותר את תיקונה, ואשרי למי שיהיה לה חלק יותר גדול בזה כי חוץ ממה שתרויח בזה תיקון עצמה הפרטי תהיה לה בזה גם זכות בתיקון הכלל כולו כי בתיקון חטא עץ הדעת תלוי תיקון כל העולמות וביעור היצה"ר מן העולם והתקרבות הגאולה השלמה במהרה בימינו.

הראשונה שנכשלה בעץ הדעת והיא הכשילה גם את אדם וגרמה לו לחטוא על כן ניתן תיקון זה של מצות הצניעות בלבוש לנשים, (נוסף לשאר תקונים של בעצב תלדי וגו', חוץ מהתיקון שניתן גם לאדם דהיינו בזיעת אפך וגו' שכל זה הוא ג"כ תיקון עבור החטא).

וכשניתן התיקון על חטא אדם וחווה ניתן לכל הדורות שיצאו מהם כי נשמת כל האנשים היו כלולים בנשמת אדם הראשון ונשמת כל הנשים היו כלולים בחוה נמצא שהשתתפנו וחטאנו יחד אתם ולכן חל חיוב התיקון גם עלינו, ועל כן התיקון שניתן לחוה חל גם על כל הנשים שבכל הדורות.

ומכיון שמצות הצניעות (בלבוש) ניתן לתיקון על חטא עץ הדעת כאמור לכן משפיע היצה"ר על האשה קושי ונסיון כל כך קשה ליזהר ולשמור על הצניעות כראוי,

כי היצה"ר (שהתלבש בהנחש) שהסית את חוה להחטא וכמו כן הקליפה שנבראה מהחטא אינם רוצים שיצא התיקון לאור כי אז נמצא שכל יגיעת היצה"ר להכשילה יפול בפח

, ועוד שע"י זה יתבערו הם מן העולם (כמבואר בהמשך הדברים, וכן כתב הגה"צ הר"ר הלל מקאלאמיא זיע"א שמכיון שהס"מ יודע שבזה (בשמירת הקדושה והצניעות) תלוי הגאולה שלימה לכן

ויסתיר את טבעה האמיתי היותר פנימי שבעומק לבה עד שלא תרגיש (את זה כלל) ויהיה לה עבודה קשה להחזירה (ולגלותה) שנית

ולפי זה נמצא שבאמת בטבע נפשה של אשה הוא לאהוב את מדת הצניעות וגם את הלבוש הצנוע ולהמשך אחריה,

ואם איננה מרגישה את האהבה הזאת ומכל שכן אם מרגישה שלבה סולד מהצניעות יש לה לדעת ברור שאין הרגשה זו מתוך לבה (של עצמה) כלל אלא הרי זה טעות גמורה שהכניס היצה"ר לתוך הרגישה ולבה.

ואדרבה - הרי זה באמת נגד רצונה (של עצמה) האמיתי,

וטעות זה נכנס ללבן של הנשים (כלומר אלו הנשים שמרגישות כך) רק ע"י הכסוי ואטימה שנהיה להן ע"י חטאים שנכשלו בהם (או בגלגולה זה או בגלגולה הקודם), שע"י זה איננה יכולה להרגיש מה שנמצא באמת בטבעה ועומק לבה,

וענין זה התחיל אחרי חטא עץ הדעת שאז נחלשה הרגשת המשיכה הטבעית לצניעות כנזכר ולאט לאט בהמשך הדורות שהוסיפו לחטוא נחלשה יותר ויותר ולא היו מקיימים מצות הצניעות כראוי עד שרשעי הדור שבדור המבול בטלו לגמרי מכל וכל,

והנה מצינו שגם לפני חטא עץ הדעת כבר היה נוהג ענין הצניעות באשה כדאיתא במדרש (בראשית רבה י"ח ב') שבשעה שברא הבורא ב"ה את חוה הזכיר עליה ענין הצניעות, וז"ל המדרש רבה שם, ועל כל אבר ואבר שהיה בורא בה היה אומר לה "תהא אשה צנועה אשה צנועה" עכ"ל,

ויש להבין שאמירת ד' ית' "תהא אשה צנועה" לא היתה הכונה למצוה וחיוב כי עדיין לא היו מצווין אז על שום מצוה אחרת חוץ מעל עץ הדעת, אלא באמירה זו שאמר ד' ית' בשעת יצירתה הכניס בתוכה ובתוך כל אבר מאבריה הטבע והאהבה והמשיכה למדת הצניעות,

וזה שם הבורא ב"ה במיוחד דוקא באשה כי תפקידה בעיקר לשבת בפנים בקרב ביתה כמבואר לקמן משא"כ האיש שצריך ג"כ לצאת לחוץ ולעסוק בענינים שאין האשה נבראת לכך.

וטבע זה של הצניעות כולל גם להיות האשה צנועה במדותיה ובכל התנהגותה כמבואר לקמן, ועל האשה להקפיד ולשמור ביותר על מדת הצניעות שהושמה בה בטבעה בתחלת בריאתה ולא תקלקל ולא תאבד מתנה חשובה ויקרה זו שניתן לה כי אם לא תשמור על זה יכולה בקל להפסידה ולאבדה (כלומר שתקבל כח אחר שישפיע טבע ההיפוך על חיצוניות לבה ושזה יכסה

והנה מכיון שרוח שטות זו שכופה את לבה נגד רצונה כל זה נהיה רק מכח החטא של עץ הדעת והשורש היה ע"י חוסר הצניעות, לכן כל פעם שהיא מתגברת וכובשת את יצרה יותר בענין הצניעות הרי היא פועלת ומשיגה בזה יותר ויותר את התיקון ועל ידי זה ירד ממנה לאט לאט הרוח שטות יותר ויותר ויתבטלו ממנה לאט לאט כל הקשיים והנסיונות בזה עד שתשתחרר לגמרי מזה ותהיה שמחה בענין הצניעות כמבואר.

ועוד יותר מזה שלא רק הקושי בענין הצניעות יתבטל ע"י כבישת יצרה כמה פעמים, אלא גם כל שאר הנסיונות והקושי בכל שאר המצות גם כן יקל עליה מאוד ע"י כבישת היצה"ר בענין הצניעות (וזה בתנאי שתהיה זהירה לא רק בצניעות בלבד אלא גם בכל עניני מדת הצניעות),

כי כל מה שיש בתוך לבנו משיכה ליצה"ר ויש ליצה"ר כח שליטה על האדם גם לגבי כל שאר הענינים והמצות כל זה נהיה ע"י חטא עץ הדעת,

ולכן ע"י תיקון שורש חטא עץ הדעת ממילא יצא היצה"ר מהלב וכאשר בא כן ילך וחוזר הענין כמו שהיה קודם החטא, (ובזה יובן מה שמובא לקמן בשם ספר מעלות המדות והגר"א שהזהירות בצניעות היא לנשים הכח נגד היצה"ר והחטא).

ולכן היה צורך שתנתן הצניעות בתורת חיוב המחייב לקיימה בין אם מרגישים משיכה ובין לא כמו כל המצות שבתורה.

וענין זה שהאדם יכול לטעות שלא לדעת מה רצונו האמיתי ויהיה נדמה לו אפילו ההיפוך - מבואר בדברי הרמב"ם (גירושין פ"ב הל' כ') שהרצון שהאדם מרגיש בלבו (בהכרתו) שרוצה כן וכך אינו תמיד רצונו האמיתי אלא יתכן שהוא רק הרגשתו החיצונית הדמיונית שבלבו אבל רצונו האמיתי שבעומק לבו (שמתחת הכרתו) יכול להיות לפעמים אפילו ההיפוך הגמור מזה ,

על כל פנים המדרש הנ"ל מלמדנו ששם הבורא ב"ה בטבעה של האשה אהבה גדולה לצניעות כמו שמרגיש כל אדם אהבה לחייו כי הרי זה כמו חלק מחיותה מכיון שנבראת עם זה,

ואם האשה מרגישה ההיפוך - הרי זה סימן שאיזה כח אחר נכנס ללבה ושולט עליה, והוא רוח שטות שנוצר מכח החטא וזה מה שאמרו חז"ל (סוטה ג.) אין אדם חוטא אלא אם כן נכנס בו רוח שטות. והוא באמת היצה"ר.

ורק אחרי שתצליח להתגבר על זה ותשתחרר מהיצה"ר הזה -

רק אז תתחיל להכיר ולהרגיש את רצונה האמיתי שבעומק לבה, ורק אז תתחיל להרגיש ולהבין איזה סיפוק ועונג ושמחה יש לה באמת בשמירת הצניעות.

לתקן, וישנן גם כאלה שלא די שלא תקנו עדיין בגלגול העבר אלא אדרבה הוסיפו לחטוא בענין הצניעות לכן נתוסף להן עוד יותר קושי על מה שהיה מקודם,

גם יתכן שיש לאחת יותר חלק בעצם חטא עץ הדעת מהשניה כי אע"פ שלכאורה היו נשמת כל הנשים כלולים בנשמת חוה בשוה זה לזה - בכל זאת - ישנם נשמות אחדות שהיה להן חלק יותר גדול בהחטא (וכמו"כ בנשמת האנשים ישנן נשמות שהיה להן יותר חלק בחטא עץ הדעת)

ואותן שיש להן חלק יותר גדול בחטא עץ הדעת תקונם ונסיונם הוא בצורה יותר קשה אפילו בפעם הראשונה שיורדים לעולם.

ובזה מובן למה בדורות שלפנינו היו רוב הנשים בדרך כלל מתגברות בקל נגד יצרן בזה, וכהיום נשתנה הענין כל כך,

כי בדור שלנו ירד ירדנו כולנו עבור תיקון החסר לנו מגלגולים הקודמים, ולפי המובא לקמן מספרים הקדושים

הרי עיקר עבודת הנשים היא בענין הצניעות. ולפי זה כמו כן בודאי עיקר התיקון החסר לנשים מגלגול הקודם - הרי זה בדרך כלל גם כן בענין זה, נמצא לפי זה שרוב הנשים שיורדות היום שוב לעולם הרי הן מפני קלקולם הקודם בענין הצניעות או שעדיין לא גמרו כל

ואף ע"פ שלפני זה ג"כ היה יצה"ר בעולם אבל הוא לא היה בתוך לבנו, ולכן לא היה לו כל כך כח להתגבר נגדנו ולא היה בנו משיכה אליו (ומה שנכשלו אדם וחוה בחטא עץ הדעת - לא היה ע"י משיכה שנבעה מלבם כמו שהוא היום, אלא ע"י שהיצה"ר הטעה אותם והכניס טעות בלבם),

וכמו כן יש להבין שכמו שבפעם הראשונה נתחזק כח היצה"ר בנו בכלליות לגבי כל הדברים ע"י חטא של חוסר זהירות בצניעות כנ"ל כמו כן הוא היום שאי זהירות וחוסר הצניעות מחזק עוד יותר כחו של היצה"ר הכללי בלבנו ח"ו.

והנה מה שאנו רואים שאין כל הנשים שוות בענין זה של הרגשת קושי לגבי הצניעות שלאחת הקושי הוא יותר ממה שאצל השניה וישנם צדקניות שאין להן שום קושי כלל אלא אדרבה שמחות עם הצניעות, ואע"פ שלכאורה כולנו השתתפנו יחד בחטא עץ הדעת שוה בשוה (ולפי המבואר היה זה צריך לגרום הקושי לכולם בשווה),

אמנם התשובה לזה היא שמאחר שכהיום אנו כולנו מגולגלים והיינו כבר בעולם הזה לפני זה (כמבואר בספרים הקדושים מדברי האר"י ז"ל),

לכן ישנן שכבר תקנו חלקם בחטא עץ הדעת בגלגול הקודם וישנן שתקנו על כל פנים במקצת, ובה תלוי הרגשת הקושי אצל כל אחת ואחת לפי כמה שנשאר עליה עדיין

תקונם בענין זה, לכן מורגש להן כל כך הקושי בזה וכנ"ל.

ד'

והנה מכיון שבזכות הזהירות בלבוש הצנוע במדה כנגד מדה יוחזר לנו לעתיד לבוא הלבוש הרוחני היקר שהפסדנו כנ"ל, לכן כל אשה שתהיה לה יותר זכות בענין זה תקבל אז לבוש הרוחני ההוא בדרגא ותענוג יותר גדול וכל מה שתוסיף הידור בצניעות יתוסף לה כנגד זה בלבוש ההוא שיהיה יותר מהודר,

ומי שתחסר לה זכות צניעות בלבוש - יחסר לה כמו כן הלבוש הרוחני לעתיד לבא, וכמו שבעולם הזה הרי זה בוש גדולה להיות בלי לבוש כמו כן - והרבה יותר מזה תהיה הבושה בענין זה בעוה"ב. וכמבואר בספרי מוסר שהרגשת הבושה בעולם העליון היא פי אלפי אלפים יותר קשה להאדם מהרגשת בושה בעוה"ז, ועל זה מתפללים תמיד - 'ולא נכלם לעוה"ב'.

ומי שתקפיד על לבוש הצנוע בכל גופה חוץ ממקום א' יחסר לה הלבוש הרוחני בחלק ואבר ההוא במדה כנגד מדה. ובזה גם כן תהיה לה בושה גדולה מאוד וכמו שבעולם הזה הרי זה בושה גדולה מאוד להיות מלובש עם בגד שחסר ממנו במקום אחד ויש שם חלל,

אבל מי שתקפיד על הצניעות בשלימות תקבל גם שם את הלבוש

בשלימות ויהיה לה לכבוד ולענוג גדול,

וענין זה יש לרמז בפסוק "כל כבודה בת מלך פנימה" כלומר שכל כבודה בעולם העליון ושלא תצטרך ליבוש יהיה בזכות הצניעות שרמוז במלת פנימה.

ועוד יש להוסיף שלא רק בעוה"ב תקבל את הלבוש אור הרוחני הנזכר אלא כל אשה הזהירה במצות הצניעות כראוי לה -

הרי היא מקבלת על ידי זה גם היום בעולם הזה - הארה מהאור ההוא מה שאין האנשים זוכים לזה אלא בעוה"ב.

ומכל שכן - מי שמוסיפה הידור בלבושה בצניעות - כפי זה תקבל יותר הארה (גם היום) מהאור הרוחני הנזכר ותהיה מוקפת בו.

ותהיה על ידי זה גם כן יותר שמורה מכל נזק ורע ומיצה"ר, ותהיה נעשית מעיין הברכה להמשיך שפע וברכה לה ולכל הנלוים אליה.

כי הקב"ה כשברא את חוה אמר לה על כל איבר ואיבר תהי אשה צנועה תהי אשה צנועה, והנחש דקליפה היא הבת מלך סטרא אחרא, כי כידוע הנחש היא נקבתו של הס"מ.

והנה אדם הראשון ואשתו קודם החטא היו לבושים בלבוש רוחני, היינו העור שלהם היה אור, וביותר האיר האור על חוה, שהיה מאיר בה

לחווה, רק אחרי החטא [שראה אותם הנחש בלי לבוש - ונתאווה לה וכמובן שהיה להם גוף רוחני דק, ורצה השפע והאור הרוחני] והנחש בא על חווה והטיל בה זוהמה (כמו שאמרו חז"ל), נתקללה - ואמרו על זה חז"ל שהאשה עטופה כאבל (עירובין ק:). ופירש"י בושה לצאת בראשה פרוע, אז רואים שכיסוי הראש הוא עניין של בושה, כי הגמרא ממשיכה ואומרת - מגדלת שער כלילי, והיינו השער שלה נתגשם ונטמאה בטומאת הקליפה פלונית השדה ליל' נקבתו של הס"מ, ועכשיו השער הוא כוחות הדין, וצריך לכסות את כוחות הדין, למנוע מגילוי ויציאת הדינים).

וזה היה גם כן חטא אדם הראשון, הנחש גם היה **ערום** והוא גרם את כל החטא "והנחש היה **ערום**", למאן דאמר **גפן** היה - **גפן** ראשי תיבות גילוי פאה נכרית!!! וכאן רואים שעץ הדעת היה פאה נכרית, כי היה בחטא העיניים שכתוב: "ותרא האשה, וכי תאווה הוא לעיניים" **עץ** ראשי תיבות **צפיית עיניים**. וידוע שענין עץ הדעת הוא גורם התאווה הידועה (ועיין ברמב"ן שם ואבן עזרא ועוד), וכמו שכתוב אחר כך "והאדם **ידע** את חווה אשתו". אז בעצם כל חטא אדם הראשון שלא שלט על עצמו בתאווה הידוע, וכמו

בש"ע בא"ח דאין דרך לקרות ק"ש ברה"ר אבל נשואות דת' יהודית היא שלא תצא פרוע הראש אפי' בחצר ובהכי ניחא הכל.

ש"ע ריבוא נהורין (אורות), עד שמרוב האור אדם לא היה יכול להסתכל בה, כמו שאומר הזוהר הקדוש (קדושים פג ע"ב) וזה לשונו: **וְשִׁנְיָנוּ, יְפִיּוֹ שֶׁל אָדָם כְּפֶסַח שֶׁל הַקָּשָׁר הָעֲלִיּוֹן, מִהֲזַהֵר הַמַּאִיר. יְפִיָּהּ שֶׁל חוּהָ, שְׁלֹא הָיוּ יְכוּלִים כָּל הַבְּרִיּוֹת לְהִסְתַּכֵּל בָּהּ. וְאִפְלוּ אָדָם הָרִאשׁוֹן לֹא הָיָה מִסְתַּכֵּל בָּהּ, עַד אוֹתוֹ הַזְּמַן שֶׁחָטָא, וְהוֹסֵר (והקטן) הֵיפִי שֶׁלָּהֶם. אִזְּ הִסְתַּכֵּל בָּהּ אָדָם וְהִכִּיר בָּהּ זֶהוּ שִׁפְתוֹב (שם ד) וַיֵּדַע אָדָם עוֹד אֵת אִשְׁתּוֹ. וַיֵּדַע - בְּכָל. וַיֵּדַע - שֶׁהִכִּיר בָּהּ וְהִסְתַּכֵּל בָּהּ עַכ"ל**

וביאר רבינו האר"י ז"ל (שער הכוונות דרושי ראש השנה, דרוש ו) כי היו מאירים בפניה כל הש"ע ריבוא נהורין.

וזהו ענין **השער** ראשי תיבות **ש"ע** ריבוא, כי האשה היא בסוד השכינה, כי **אשה** ראשי תיבות **אור של** השכינה, ועל כן האור כל כך גדול שצריך להסתירו. ובאמת חווה לא כסתה שערה³⁶, עיין במדרש קלעה

³⁶ דרך אגב לפי כמה שיטות גם הבתולה חייבת בכיסוי הראש עיין שיירי קרבן מסכת כתובות פרק ז - ז בשוק בין נשואות בין פנויות אסורות לצאת בראש פרוע כדילפינן מקרא דופרע ראש האשה והסוטה בעזרה היא עומדת ועזרה רה"ר היא גם כיון שכל הנשים מצוה לראותה כדתנן בפ"ק דסוטה ודאי דינו כרה"ר. ובבית ובחצר דרכן של בתולות לצאת בגילוי הראש ובהכי איירי

ושיער זה טמא טמא יקרא והוא עבודה זרה, וגם כן היא העבודה זרה והס"מ כידוע (וגם ידוע שלילי" היא חווה הראשונה ואכמ"ל), כי החטא בראית העיניים, וכמו שאומר הזוהר שאדם הראשון (קדושים עג) לא הביט בחווה מרוב יופיה הרוחני והאור שהאיר ממנה, ואחרי החטא נאמר "ותפקחנה עיני שניהם וידעו כי וכו'" היינו אחר החטא נחסרו מהלבוש הרוחני ונשאר להם רק הגוף הגשמי העכור, ואז כמובן תפרו עלי תאנה, לכפר על העין, בבחינת עלי עין, "בן פורת יוסף בן פורת עלי עין". כי נפקחו עיניהם וחטאו ופגמו בראיה.

וכמו שכתב בספר עמק המלך למקובל האלהי הצדיק הקדוש רבי נפתלי בכרך זיע"א: קלקול אדם הראשון. שאמרו חז"ל, 'אדם הראשון מושך בערלתו היה' [סנהדרין ל"ח ב'], ונתפתה כל כך עד ששכב עם לילי, והיא עם סמאל, שנאמר, 'הנחש השיאני' [בראשית ג' י"ג], לשון נישואין, ולמבין די³⁷.

שאמר רבינו האר"י ז"ל שחטא אדם הראשון היה שלא חיכה להיות עם אשתו עד שבת, וזה היה חטא עץ הדעת (והביאו הרמ"ע מפאנו זיע"א).

ועל הנחש הערום ראה אותם עסוקים ב וכו' ונתאווה להם, כי אם היו מחכים עד שבת הכל היה מתוקן, וזה עניין עונתן של תלמידי חכמים בליל שבת.

המן הוא הסוף של הנחש (זה נגמר וזה מתחיל בנון) המן גזר על היהודים בגלל שהשתחוו לצלם (רשב"י, מגילה יא?) הפאה היא עבודה זרה!

מכל עץ הגן ראשי תיבות וסופי תיבות צנעה, היינו צניעות, כי כל חטא אדם הראשון התחיל מחוסר צניעות וכמובא ברש"י: ראה אותם עסוקין וכו' ונתאווה להם!

הנחש פתח באף ויאמר אל האשה אף - אותיות פאה!!! פאה נכרית ראשי וסופי תיבות פת כמניין סטרא אחרא שהוא 480 כמנין פלונית (ליל). עכ"ל

³⁷ וזה הקטע המלא: שער תיקוני התשובה - פרק י - והנה חטא ופגם הברית קודש הוא סבת כל הארבע גליות. והנה הגלות הראשון הוא מפני שמכרו לאות ברית קודש, הוא יוסף הצדיק, להקליפה, וגרמו קלקול, 'שפחה כי תירש גבירתה' [משלי ל' כ"ג]. והנה יוסף הצדיק הוציא שכבת זרע לבטלה, ויצאו י' ניצוצין בדרך קרי שלא על ידי נקיבה, וקבלום החיצונים, ונתקנו על ידי עשרת הרוגי מלוכה לעון מכירת

ולכן הנחש אמר: "ונפקחו עיניכם" וצריך להבין למה אמר "ונפקחו עיניכם"? אלא יש לומר פ"ן ראשי תיבות פאה נכרית ואמר ונפקחו היינו וקחו פנ, היינו פאה נכרית - לטמא העינים (ואף שלכאורה היה מותר פאה נכרית לחווה כי היא הייתה אשתו ולא היה אדם אחר בעולם, אלא יש לומר שהפאה היה משיער נקבת הס"מ פלונית [ליל])

והנחש אמר: אף כי אמר אלקים, פתח באף שהיא פאה האף (ועיין בליקוטי מוהר"ן פג, שכתב שהקליפה הידועה ל' יונקת מן הפא, ונעשה מן הפא אף עיין שם), והיינו שרצה להחטיאה בחוסר צניעות, והיינו

יוסף גרמה להתעורר קלקול אדם הראשון. שאמרו חז"ל, 'אדם הראשון מושך בערלתו היה' [סנהדרין ל"ח ב'], ונתפתה כל כך עד ששכב עם לילית, והיא עם סמאל, שנאמר, 'הנחש השיאני' [בראשית ג' י"ג], לשון נישואין, ולמבין די. והנה אומר ה"ברית מנוחה" כי שלמה המלך ע"ה היה ראוי להיות משיח, אלא שגרם החטא של נשים נכריות, וגם אמרו חז"ל, [ברכות ד' א'] ראויה היתה ביאה שנייה לא"י להיות בנסים על ידי עזרא, כמו שהיתה בביאה ראשונה, אלא שגרם החטא של נשים נכריות בימי עזרא הוא גלגול אהרן הכהן אחיו של משה רבינו שהוציא את ישראל ממצרים בנסים. ועדיין יצרא דזנות מרקד בינינו, וגורמים שהברית קודש מזדווג עם השפחה אשר תירש גבירתה, וכל זמן שלא יעשו ישראל תשובה על הברית קודש, לא יגאלו. וראיתי שערוריה זאת בכל תפוצת ישראל, ואין איש שם על לב לכן כל ירא אלהים יראה לתקן עצמו, וכל ישראל, שלא יהיו פושטים ידיהם בזנות ויעשו תשובה שלימה על זה. והשכינה מקוננת, 'אל תשמחי אויבתי לי כי נפלתי קמתי' [מיכה ז' ח'], ונאמר, 'ביום ההוא אקים את סוכת דויד הנפלת' [עמוס ט' י"א], אמן וסלה כן יהי רצון:

פאה ח"ו במקום הכיסוי ראש, וגם להסיר את הכיסוי ראש, ושאר חוסר צניעות, ונהפכה השכינה לנשיכה, נשיכת הנחש שהיא עצלות ועצבות (כידוע מהזוהר וליקוטי מוהר"ן) ובמקום בגדי תפארתך, ו"שוש אישי בה' כי הלבישני בגדי ישע", נפלה בבגידה ונתקלה "הרבה ארבה עצבונך", כי אחר כך כתוב: "ויתחבא האדם ואשתו מפני ה'".

כי קודם לכן היו להם כתנות אור כידוע, וחוסר הצניעות הוא להפשיט את כתנות האור וכו' וח"ו, ואחר כתוב: "ותפקחנה עיני שניהם וידעו" כי לא לבושים הם, כי הנחש הפשיט את לבוש הענן והאור של כתנת אור, כי זהו סוד שהטיל הנחש בחוה זוהמא, ולכן התלבשו בעור הנחש הנקרא משכא דחוויה (כמו שאומר הפרקי דרבי אליעזר), כי לפני כן היה להם גוף דק רוחני, שהוא כמו הנשמה שלנו (הרמח"ל, דעת תבונות), כי קודם לכן היו ארומים (כי בתורתו של רבי מאיר כתוב כתנות אור), היינו אור מים, אור החסד, והנחש היה מהגבורות ופתח באף, בחרון אף, כי על הכל הקב"ה מאריך אפו חוץ מהזנות

(ילקוט שמעוני בראשית).

**פאה נכרית בהכשר הנחש הארסי
הנחש פיתה את חוה ואדם בעבודה
זרה ובעריות**

אצל הנחש כתוב: ויאמר אל האשה אף כי אמר אלקים, זה אותיות פאה.

"לא מות תמותון"!!!
 למה לא לעשות עבירות? זה כסף!!!
 למה הכל אסור ואסור ואסור?
 עכ"ל לשון רבינו הנחש ז"כר צ'ורר
 ל'קללה
 עפרא לפומיה!
 צריך להכריז בראש כל חוצות –
 ה' הוא המלך ואין עוד מלבדו!!!
 אנחנו שמחים להיות העבדים של
 בורא ומלך העולם!

וגם הנחש המציא לשון הרע על
 בורא עולם יתברך שמו – שהוא
 כביכול שונא את האדם – "כל אומן
 שונא בני אומנותו – מהעץ אכל –
 וברא את העולם. (רש"י על פרק ג)
 ה' אוהב אותנו, ואנחנו צריכים
 לאהוב גם אותו,
 הוא ברא את העולם לגלות את
 רחמנותו ומלכותו, ואין מלך בלא
 עם, והוצרך לברוא בני אדם שיקבלו
 עול מלכותו, כי רצה לגלות
 רחמנותו.

אז חס ושלום – אסור לנו למרוד
 ...בו
 וכל ענינה של מדינת יסר אל –
 שסרה מהאל- היא מרד במלכות
 שמים, ובמלכות בית דוד, וביאת
 המשיח, ובנין בית המקדש!
 צריך לתקן את זה ולקבל עול מלכות
 שמים שלמה. להיות עבדי ה'
 אמיתיים!
 וה' יעביר גלולים מן הארץ
 ועובדיהם!
 ומלאה הארץ דעה את ה' – וכולם
 מקבלים עליהם עול מלכות שמים!
 אמת מארץ תצמח.
 וה' יטהרנו!
 * * *

אלהינו ואלהי אבותינו, מלוך על כל
 העולם כולו בכבודך והנשא על כל

שהנחש שהוא פרעה בלק בלעם
 בגימטריה "נחש ארסי" שהולכים
 בדרכם של הנחש שפיתה את חוה,
 [שכתוב וַיֹּאמֶר אֶל הָאִשָּׁה אַף
 גימטריה אותיות פאה], היא אמרה
 פן תמותון פן ראשי תיבות פאה
 נכרית, כִּי יִדַע אֱלֹקִים כִּי בְיוֹם
 אֶכְלְכֶם מִמֶּנּוּ וְנִפְקְחוּ עֵינֵיכֶם וְהִיִּיתֶם
 כְּאֱלֹהִים יִדְעִי טוֹב וְרָע: כִּי אָמַר
 אֱלֹקִים לֹא תֹאכְלוּ מִכָּל עֵץ הַגֶּן:
 [ראשי תיבות וסופי תיבות צנעה –
 צניעות, שלא צריכים צניעות
 ומתירים פאה, והמדרש בראשית
 רבה (יח ב') על כל אבר ואבר שהיה
 בורא בה היה אומר לה: תהא אשה
 צנועה], כמו כן המתירים פאה נכרית
 הם עושים מעשי הנחש הקדמוני
 שפתה לעבודה זרה, ולגילוי עריות
 ככתוב בתורה, וכן, הנחש השיאני.

פתוי "רבנו" הנחש

עם ישראל הוא עבד לבורא עולם
 הקדוש ברוך הוא. –
 כי לי בני ישראל עבדים, עבדי הם
 אשר הוצאתי מארץ מצרים!
 אין לך בן חורין אלא מי שעוסק
 בתורה, ובמצוות!
 אין כזה דבר "להיות עם חופשי" – זו
 המצאה...
 על פי גדול הדור רבנו הגאון הגדול
 מרן רבן רבי הנחש שטן שליט"א
 (שיפול לבור י' טפחים אמן)
 למשפחת סמא"ל.
 "והייתם כאלהים" – הוא טוען – לא
 צריך להשתעבד תחת מרותו של
 האלהים יתברך שמו – חס ושלום –
 אתה בעצמך יכול להיות אלהים!!!
 וגם טוען – אל תפחדו מכל האימים
 וכו' זה סתם שטויות – חס ושלום –

ואז האדם הראשון יתעורר לגאולה:
"היינו כחולמים", ויתברר שהכל היה
חלום של אדם הראשון, ויחזור הכל
לתיקונו, והכל יהיה טוב.

תלת קלין

בפתח אליהו – מיד יהיבת תלת קלין
בגאולה - השכינה נותנת שלושה
קולות, שהם סוד חסד גבורה
תפארת, בבחינת שלושת האבות.

לגבי משה שהוא הדעת של ז"א.

חידוש לחנוכה

ביטול באתב"ש פך שמן, וזה עניין
הפך שמן שהוא בגימטריא עם
המלות - בת מלך, דהיינו שהיא
כולה בין הפכים הלא טהורים, והיא
נמצאת לבדה, חתומה בחותם כהן
גדול, ומחכה שיגאלו אותה וידליקו
בה, וגם המנורה רמז לבת מלך,
וששת הקנים האחרים רמז לששה
בנים, והיא היא הנר המערבי,
והגויים טמאו את הפכים על ידי
בגדיהם (תוספות על סמ"ג) שבגדי
עכו"ם מטמאין, והיינו בבחינת:
"ובגד בוגדים בגדו" והיינו שיניקת
הבוגדים והרשעים הוא מבחינת פגם
הבגדים (עיי' ח"א, ח בסופו), דהיינו
פגם הציצית שהם בכנפי הבגד,
וציצית הוא מלשון ראייה, כמו מציץ
בין החרכים, והיינו פגם העיניים.

ועוד בגדים מלשון מדות, כמו "ולבש
הכהן, מדו בד", והיינו הארבע כנפות
של הציצית, שהם שורש לארבע
יסודות, שהם כידוע השורש לכל
המדות, ועל ידי שנטמאו, אי אפשר
להשתמש בהם, ואמנם פך השמן

הארץ ביקרך והופע בהדר גאון עוזך
על כל יושבי תבל ארצך וידע כל
פעול כי אתה פעלתו ויבין כל יצור
כי אתה יצרתו.

ויאמר כל אשר נשמה באפו ה'
אלוהי ישראל מלך ומלכותו בכל
משלה'.

סוד התיקון

והנה שלח לנו ה' יתברך בדורות
האחרונים מושיע ורב, שעל ידי
תורתו ועצותיו נזכה לתקן את חטא
עץ הדעת הוא רבינו נחמן ותלמידו
רבי נתן מברסלב זיע"א

כִּי הוּא הָרַב וְהַתְּלִמִּיד שֶׁהֵבִיטוּ
וְהִסְתַּכְּלוּ עֲלֵיהֶם מִיּוֹם בְּרִיאַת הָעוֹלָם
עַד הַנְּהָ, וְעַל יָדָם יְהִי נִפְעַל וְנִגְמָר
הַתְּקוּן שֶׁל כָּל הָעוֹלָמוֹת בְּתַכְלִית
תַּכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, שְׁגָם אִם לֹא יְהִי
אוֹכַל הָאָדָם אֶת עֵץ הַדַּעַת לֹא יְהִי
תְקוּן עוֹלָמוֹת כְּזֶה וְעַל כֵּן יִתְהַפֵּךְ עַל
יְדֵי זֶה חֲטָאוֹ לְזָכוֹת, וַיִּקְרָא: "אַתָּה
תְּקוּם תִּרְחַם צִיּוֹן כִּי עַתָּה לְחַנְּנָה כִּי
בָּא מוֹעֵד" וְזֶה אֲשֶׁר גַּם "תִּרְחַם" מְכוּן
לְמִסְפָּר הַנִּלְכָּל כִּי נִחַם ה' צִיּוֹן נִחָם
כָּל חַרְבֵי וְיָשָׁם מִדְּבָרָה כְּעֵדוּן,
וְעַרְבָתָה כְּגוֹן ה' שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה
וְיִמְצָא בָּהּ תוֹדָה וְקוֹל זְמֵרָה (כּוֹכְבֵי
אור חכמה ובינה, אות מא)

שאלה:

כתוב אצל האדם הראשון – "ויפל ה'
אלקים תרדמה על האדם וישן", אבל
לא כתוב "ויקץ" לא כתוב שהאדם
הראשון התעורר, ויש להבין למה לא
כתוב שהאדם הראשון התעורר?

אולי אנחנו בעצם ישנים ששת
אלפים שנה, ואנחנו נמצאים רק
בחלום של האדם הראשון???

עניין שנתהפך הכל לטובה, וזהו העניין, כי יש ענין גימטריא פך שמן.

והעניין הוא כי יש צירופים של שמות הקב"ה, וכשהצירוף למפרע – הוא מורה על מדת הדין, שהיא הפך החסד, כי החסד הוא שפע בלי גבול, והדין הוא צמצום, לדוגמא: שם אל מורה על מדת החסד, ובהיפוך הוא "לא" שהוא דין.

וכן נאמר: "הללי אלהיך ציון", ובהיפוך הוא יללה, כמו שאמר רבינו הקדוש זיע"א.

והעניין הוא לעשות מעולם הזה – עולם הבא, בבחינת שבת, שהיא נוטריקון: שבת בו תהלל, וכן מרומז בתיבת משיח עניין חנוכה, שכן משיח נוטריקון: מדליקין שמונת ימי חנוכה (יורה חטאים).

עוד ביטול אותיות טוב לי, טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף, תורת פיך עם ב' המילים שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד שהוא בגימטריא תמים תהיה עם ה' אלקיך עם המילים והכולל, שהביטול יהיה בבחינת מסירות נפש על יחוד השם, ואמונה ובטחון ולימוד תורה, והיינו לבטל עצמו לגבי תורת פיך, והיינו הפה שהיא השכינה הקדושה, כמו שנאמר: מלכות פה, תורה שבעל פה.

שמחה היא מעין עולם הבא, אז אדם הרוצה לדבק עצמו בעלמא דאתי, צריך תמיד להיות שמח, ושמח ביותר.

היה סגור, ולא ניתן ליד זר לגעת בו, וזה בחינת ביטול, שביטל עצמו לגבי הכהנים, והיינו שצריך להתגבר על הארבע יסודות הרעים, ולהתבטל לצדיק, שהוא היסוד החמישי, שהוא הכהן הגדול, וללמוד פוסקים בכל יום כדי לברר הטוב מהרע, ועל ידי זה האדם מתקן את הארבע יסודות (ח"א, ד), ואז אתה נעשה כלי להשפיע, כמו פך השמן, ורמז ביטול בי אי טול, היינו היה כלי, כי טול בלעז הוא כלי, ראשי תיבות וסופי תיבות פך השמן – הוא נהפך, והיינו שהצרה נהפכה לצרה, והיגון לשמחה, ומהנסיון נעשה נס.

החשמונאים מצאו פך

שמן אותיות נפשכם כמו שכתוב "ולעבדו ... ובכל נפשכם" שעל ידי המסירות נפש מצאו את הפך שמן. וגם פך שמן באתב"ש הוא לי טוב על שם הכתוב "ואני קרבת אלקים לי טוב" וגם אותיות ביטול שצריך לבטל עצמו לגבי קרבת אלקים. וגם הפך שמן מרמז על הנקודה הטובה שבכל יהודי (לי טוב, הנקודה הטובה).

וגם פך שמן גימטריה עם הכולל נ נח נחמ נחמן מאומן.

ואמר רבינו ז"ל (ח"ב, ב) שימי חנוכה הם ימי הלל והודאה, וזה עיקר העולם הבא להודות ולהלל לשמו הגדול יתברך, ולהכיר אותו יתברך, וזה מה שישאר בעתיד, כי כל השאר יתבטל, והיינו שהתודה והלל הוא בחינת עולם הבא.

ויש היפוך לרעה ח"ו "שבת משוש לבנו, נהפך לאבל מחולנו" אבל יש

ואין להתייחס מן הצעקה לעולם, כי ה' יתברך הוא טוב לכל, וצריך הרבה סבלנות ואריכות אפים.

והגדולה שבמצוות היא השמחה, השמחה בה' יתברך.

ויש לאהוב את ה' יתברך מאד מאד, ולעשות תשובה תמיד.

עיקר הצדיק הוא הוא האמת. ועל כן נקרא צדיק האמת.

תנו לי את ליבכם ואוליך אתכם בדרך חדש, אשר לא הלך בה אדם מעולם.

"תְּנוּ לִבְבְּכֶם לִי, וְאוֹלֵיךְ אֶתְכֶם עַל דֶּרֶךְ חֲדָשׁ, שֶׁהוּא הַדֶּרֶךְ הַיָּשׁוּן, שְׁדַרְכוּ בּוֹ אֲבוֹתֵינוּ מֵעוֹלָם" (הַשְּׁתַּפְּכוֹת הַנֶּפֶשׁ בְּהַקְדָּמָה).

העיקר הוא האמונה, להאמין בה' יתברך, ולדבוק בו, ולעשות רצונו תמיד.

לדבר עם ה' יתברך, כמו שמדברים לפני חבריו, ולהודות לה' תמיד, כי לו נאה כי לו יאה.

כי שמש ומגן ה' אלקים, מה השמש מאיר לעולם, כך ה' יתברך מאיר לעולם, מה השמש מרפא כן הקב"ה מרפא.

פני משה כפני חמה, איש האלקים, הצדיק האמת הוא בחינת משה משיח, וצריך להתקרב אליו לקבל את אורו.

ולפעמים היצר הרע, אומר לאדם שזה עבירה להיות בשמחה, כי לוקח כביכול מהעולם הבא שלו, אבל צריך לדעת שנאמר: "אשריך" גם בעולם הזה, ושמחה היא השכר שנותן הקב"ה לעבדיו, גם פה בעולם הזה, ומצוה גדולה להיות בשמחה תמיד, ונאמר עבדו את ה' בשמחה. ועיין בסוף ספר שומר אמונים, מאמר צהלי ורוני, ותמצא מרגוע לנפשך.

שמעו עמים, את ריב ה', עם עמו יתווכח ימצא למו דבר קדוש, האמינו ותאמינו, כי עוד סלח עון, עת סליחה, עת הקשבה עת האזנה! כי אין שום יאוש בעולם, עוררו התעוררו בני ישראל, העם הקדוש, העם אשר בחר לו יה, עוררו אורו, שמחת לב, וישועת הגוף גם כן, תריעו לה' בכל בקול עוז, שמעו הרים את ריב ה', השכינה היא ריב לה', הרים אלו האבות - באז קלקלתי ובעוז יענני, אני אמרתי מי אני? וה' אומר אלי בני אתה, הבינו והבנינו כי ה' עוז ישועות, אז אמר שלמה - ה' אמר לשכון בערפל, בערפילי טוהר, בדעת של אמת, הבינו והבנינו - כי הדור הולך ותם, נגמר עת גלותינו, הריעו שמחו לעד - כי ה' מלך בציון, וישועות שלמות דעת רעיוניו!

דע כי עיקר הכל - הוא ההתקשרות לצדיק. ומיהו הצדיק?

כי כל ההתחלות קשות, והמתחיל במצוה אומרים לו גמור, ורבינו ז"ל אמר גמרתי ואגמור.

הכי גדול כמה שמלא כל הארץ
כבודו, ואין ירידה כלל.

נחמו נחמו עמי, הגיע זמן גאולתכם!

חסוך במיליך, ותהי לישועתך.

אין עוד מלבדו, ה' הוא המלך, וצריך
לעשות רק את רצונו, ולירא מפניו
כי זה כל האדם.

כמה צריך לכון בברכות ובתפילה
להמליך אותו יתברך עליו ועל כל
העולם, ולהודות לו יתברך תמיד.

העיקר להתחזק ולדבר עם ה' יתברך
תמיד.

עיקר תיקונו של האיש הישראלי,
הוא העסק בתפילה. לדבר עם ה'
יתברך תמיד, ולספר לו הכל,
ולהתחנן לפניו יתברך תמיד,
שיעזרהו בין ברוחני בין בגשמי,
ורבינו ז"ל אמר שהתפילה היא יותר
גבוהה מן התורה, כי תפילה היא
גבוהה מאד מאד (שיחות הר"ן, עה),
וטוב לדבר עם ה' תמיד, גם כשהוא
בין אנשים.

וכמובא בשיחות הר"ן אות רל:

שְׁמַעְתִּי מִרְבֵּי נִפְתְּלֵי גֵרוֹ יֵאִיר שְׁשֻׁמַע
מִרְבְּנוֹ זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה, שְׁטוֹב כְּשֶׁהֲלַב
שֶׁל אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי נִמְשָׁף כָּל כָּף
לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ עַד שֶׁבְּכָל עֵת וְעַת
שִׁיִּדְפְּקוּ עַל הַלֵּב יִתְחִיל תִּכְפֹּף
לְהַתְלַהֵב וּלְהַשְׁתַּוֵּקֵק לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ
בְּכָלוֹת הַנֶּפֶשׁ פְּרָאוּי וְעֵשָׂה אֲז
תְּנוּעוֹת בְּיָדוֹ עַל עֵינָי זֶה וְאָמַר
שְׂאֵפְלוֹ כְּשִׁיּוֹשְׁבֵינִי בֵּין אַנְשִׁים יֵשָׂא
יָדוֹ וְלָבֹו לֵה' וְיִצְעַק אֵלָיו בְּכָלוֹת
הַנֶּפֶשׁ וְהָרִים אֲז יָדוֹ בְּהַתְעוֹרְרוֹת
נִפְלָא וְאָמַר הַפְּסוּק "אֵל תַּעֲזֹבֵנִי ה'
אֱלוֹקִי" (תְּהִלִּים לַח- כב) בְּקוֹל נְעִים

משה קיבל תורה מסיני, וקשה מדוע
אמר מסיני, ולא בהר סיני? ונראה
לעניות דעתי שהתנא מרמז על מדת
הענוה שהיתה למשה, שכן סיני
בגימטריא עם הכולל, בגלל מדת
הענוה שהיתה בו – קיבל את
התורה, והיה בהר סיני שפל
שבהרים, יום לילה בגימטריא סיני
עם הכולל, וארבעים יום נרמזים
באות מ' של מסיני.

צריכין לבקש שלום, שיהיה שלום
בין ישראל, כמה קשה המחלוקות,
צריך לאהוב כל יהודי, באשר הוא.

ולהרגיל עצמו לדון לכף זכות את כל
האדם, ולהסתכל בעין טובה, ולבקש
מה' על זה.

אין העולם מתקיים אלא על מי
שבולם פיו בשעת מריבה.

צריך להתגבר מאד לא לכעוס, רבינו
ז"ל אמר שברגע שהאדם כועס –
נפסק לו בשמים שיתנו לו עשירות,
ואם הוא כועס – דנים אותו בשמים
שלא יתנו לו את העשירות הזאת.

צריך לשמור מאד את העינים
והלשון, ושמתם את דברי אלה על
לבבכם, ר"ת עיניים לשון, ולב, היינו
המחשבות, והרגשות. לחשוב טוב,
ולהשתמש בלב רק להרגיש הרגשות
חיוביות.

רבינו ז"ל אמר העולם צריכים אותי
מאד, ואפילו צדיקים גמורים, אני
יכול להראות לצדיק הכי גדול כמה
הוא עוד רחוק מה' יתברך, ולרשע

שֶׁל תְּחִנָּה וְנִגְוָעִים נִפְלְאִים לְהֶשֶׁם
יְתַבְרַךְ וְתַפְסֵם זֹאת לְדַגְמָא שְׂכַךְ רָאוּי
לְאִישׁ יִשְׂרָאֵלִי שְׂאִפְלוּ קִשְׁוֹא בֵּין
אֲנָשִׁים יְתַעוֹרֵר בְּכָל פְּעַם לְהֶשֶׁם
יְתַבְרַךְ בְּהַתְעוֹרְרוֹת נִמְרָץ כַּנְזָכָר
לְעִיל, עכ"ל

העיקר זה הרצונות והכיסופים והגעגועים להשם יתברך, ולחשוב על ה' יתברך תמיד, ולומר "אוי אבא", או "אוי טאטע", כי גדולה מעלת האנחה דקדושה, שנאנח על עניינים רוחניים, כי הוא שלימות החסרונות, ובכל אנחה דקדושה הוא מפריד עצמו מחבל הסטרא אחרא.

ה' טוב לכל תמיד ולרחמיו אין קץ ותכלה, וברא את כל המציאות כולה בכדי שיקרא רחום וחנון (תחילת עץ חיים), ובכדי לגלות רחמנותו, אבל צריך לזכור שהקב"ה אינו וותרן ואינו מקבל שוחד, וצריך להתאמץ בכל הכח לעשות רק רצון ה' יתברך, כפי שקיבלנו בתורה שבכתב ושעל פה.

צריך לדעת את ה' יתברך, לדעת שהכל לטובה, כי הוא המלך, האב הרחמן, הכל יכול, הריבונו של עולם, ללמוד תורה ולקיימה, בשמחה, כי עיקר עבודת ה' יתברך צריכה להיות בשמחה ובטוב לבב, כאילו יש לו, וזוכה בעשיית המצווה ובלמידת תורה ותפילה - לרוב כל, אלף אלפי דינרי זהב, וכל תענוגות עולם (רבינו האריז"ל זיע"א).

העיקר זה האמת, וצריך לדבוק במדת האמת, כי היא הקב"ה בעצמו, ואמת יש רק אחת.

כל העניין שלי הוא פורים, כי יש עניין שנתהפך הכל לטובה, כי אין

יאוש כלל בעולם, ומעלת הפורים שלי עליונה מן הכל, כי מי שהיה אצלי על פורים, יהיה שמח כל השנה.

צריך תמיד להיות שמח, כי העצבות והמרה שחורה זה ממש עבודה זרה. (אוצר היראה)

שמחה ובטחון בה' אלקי ישראל, זה מנת חלקו של היהודי, כי ה' יתברך מולך, משגיח ומנהיג, והנהגתו חסד ורחמים.

כִּי צְרִיךְ כָּל אָדָם לומר: כָּל הָעוֹלָם לֹא נִבְרָא אֶלָּא בְּשִׁבְלִי (סִנְהֶדְרִין לִז) נִמְצָא קִשְׁהָעוֹלָם נִבְרָא בְּשִׁבְלִי, צְרִיךְ אֲנִי לְרְאוֹת וּלְעֵיץ בְּכָל עֵת בְּתַקוֹן הָעוֹלָם וּלְמַלְאוֹת הַחֶסֶד הָעוֹלָם, וּלְהַתְפַּלֵּל בְּעִבְרָתָא. (ליקוטי מוהר"ן ח"א, ה)

תיקון היסוד - לשמור את העינים לגמרי לבלתי ראות שום אשה האסורה כלל, ואפילו בהבטה בעלמא. עיקר האדם זה הדעת, וצריך לשוטט בשכלו בשבילי התורה, ולחדש חידושים אמיתיים בתורה. צריך האדם לחפש ולתקן את מעשיו בעודו בזה העולם, כי מחר יהיה מאוחר. הדעת זה השמחה. צריך לזכור את ה' יתברך תמיד בין בצער בין ברווח הכל מתחיל מהשורש, צריך לעקור את שורשי המדות הרעות, ואזי אפשר לתקן.

ארבעה יסודות בנפש האדם: אש, רוח, מים, עפר. אש- גאווה וכעס, רוח - דיבור, מים - תאוות תענוגים, עפר- עצלות ועצבות. (על פי שערי קודשה לר' חיים ויטאל, יבוא להלן) על כן יש לעבוד על ארבעה מידות

אלו לעקרם מן השורש, ובזה מתחיל התיקון, בסיעתא דשמיא.

האמת. לעשות מצוות בשמחה. שמירה ממאכלות אסורות בתכלית.

מדת היסוד - יסוד לכל. וכשהיסוד טוב - אזי כל המדות טובות. וכשהיסוד פגום ח"ו - אזי כל המדות נשחתות, וגם כן אין תורה ותפילה.

כמו כן יש לעסוק בתיקון הכלים. שהנה הנסיון מוכיח שכשהכלים שבורים - אזי חושך ואפלה, צלמוות ולא סדרים. והכלים הם הגוף, נפש, שכל, רגש, דמיון.

ראשית ענווה והכנעה, ושפלות רוח. לעשות קניין בנפש, שזה תחילת יראת ה'. ואם איכא יראת ה' - אין. והוא מחזק כל המדות כמו שכתב באורחות צדיקים. (על כן יש לשנן אגרת הרמב"ן ולנהוג על פיה, לפני שחרית וערבית.) קנין - חזרה סיכום ושינון. בעזרת השם יתברך שמו לעד ולנצח!

לכל מדה - שורש בתורה הקודשה, ולזה יש לעסוק גם כן בחלק התורה השייך למדה הזאת.

לעשות סדר של ארבעים יום לעבוד ולתקן ולשרש המדות. מדת ענווה והכנעה. ובזה נזכה לגאולה. כמו שכתוב: "והשארתי בקרבך עם עני ודל, וחסו בשם ה'" (צפניה, ג, יב)

הרב הקדוש רבי אהרן ראטה זצ"ל כתב בשומר אמונים - שהמדה השורשית לשבעת המדות לעבודת השם יתברך היא הבטחון. ובזה מתקן הכל. ועזר וסיוע. וזה ראשית עבודת איש הישראלי - האמונה והבטחון. על כן יש ללמוד בלי נדר בספר זה קודם שינה. ולומר קבלת עול מלכות שמים, בהתבוננות והתרגשות הנפש.

בטחון ואמונה. וגם כן דביקות בה' יתברך. דביקות בה' יתברך זה גם כן "והלכת בדרכיו" מדת רחמים וחסד.

ללמוד תומר דבורה. מסילת ישרים שערי קדושה. ראשית חכמה.

האורחות צדיקים כתב שהמדה שמחזיקה הכל היא יראה. ראשית וסוף. הרמב"ן כתב שהתחילה היא על ידי ענווה, שהיא הטובה מכל המדות הטובות. ומזה בא לידי יראה. גם כן יסוד הוא שמירה לכל. וגם כן עבודת האכילה היא מפתח לכל העבודות. תפילה הרי היא מפתח לכל. תורה - מביאה לידי זהירות, זריזות, וכו'.

קבלת ראש השנה בלי נדר: המלכת השם יתברך - לכיין בקרית שמע "אני ממליך אותך יתברך שמך עלי, ועל כל העולם כולו". לברך מאה ברכות בכל יום ולהתבונן ב"מלך העולם" - "אני מוסר נפשי על קדושת שמך ית"ש", ולצייר ארבע מיתות בית דין. ולפני כל מחשבה דבור ומעשה - לחשוב בישוב הדעת - "האם זו מצווה או עבירה חלילה, והאם אני ממליך את השם יתברך בזה?"

ראשית העבודה - אמונה, יראה, אהבת ה', אהבת ישראל, יסוד,

קבלת יום הכפורים: תיקון היסוד. שמירת עיניים בתכלית. דקה התבודדות בכל יום. להדבק במדת

שמחה, שתיקה. תורה, תפילה, תודה, מחשבה, רצון.

ונרמז במילת בראשית: ב'טחון, ר'צון, א'הבה (א'מונה), ש'תיקה (שמחה), י'ראה, ת'ורה (תפילה), (הגרא"ז ל')

להזהר מן כח הדמיון, כי כח המדמה הוא היצר הרע (כמו שכתב בליקוטי מוהר"ן) השכל הוא השליט על הגוף, ויש להשליט אותו. ופשוט שהשכל הנ"ל הוא כלי להנשמה הקדושה, להשליט השכל על הרגש. שכל הרגשות יהיו על פי השכל. "וידעת היום, והשבות אל לבבך" - דעת.

שהנה אם הרגש יהיה השליט - לעולם אין לדעת מאין בא הרגש הנ"ל, אם טהור הוא. הלב מרגיש אחרי שהשכל נותן שכעת יש להתרגש, יש להשליט השכל על הרגש.

מילדות האדם נשלט ומתנהג על פי הרגש לבדו, והדמיון, וככל שהאדם גדל - גדל השכל ומנהל האדם, ואין לאדם לנהוג רק על פי השכל הקר לבד, אלא יש להפעיל הרגש בעבודתו יתברך, תפילה, ומצוות ה'. (דביקות בה', אהבת ה', יראת ה', שמחה וכו')

העיקר הוא אומץ הלב לילך אחר השם יתברך במימות ופשיטות גמור, לבלתי סור מאחרי ה' יתברך, ולילך בדרך האמת. לבל שמוע וקרוא לכל מיני מסיתים ומדיחים חדשים עם ישנים, בעלי מחלוקת וריבים. אלא להשען ולסמוך ולבטוח רק על אבינו שבשמים, אל חי וקיים, צור חלקנו, הוא חיינו ואורך ימינו. ולהתפלל ולשפוך שיח בלב נשבר באמת, ולקרוא אליו יתברך מעומק הלב להושיע ולעזור. ולהתבטל אליו ית' בשלימות גמור. ולהמנע מכל שטויות והבלי העולם הזה השפל, אשר לא יועיל ולא יציל. ולהתרחק בכל הכח מכל מיני שקר והבל נתעה! רק לדבוק באמת.

תענוג **כתר** - רצון, ענווה. **חכמה** - מחשבה טובה, המלכת ה' לפני כל דבר. **בינה** - תשובה, התבוננות. **דעת** - התחברות. **חסד** - אהבת ה' - מסירות נפש. **גבורה** - יראת ה', זריזות. **תפארת** - תורה, בטחון. **נצח** - לנצח היצר הרע, לעולם ירגיז. **יסוד** - התקשרות, קדושה. **מלכות** - תפילה, שתיקה, הכנעה לב נשבר.

ונחזור לראש, יסוד העבודה הוא **רצון**. שכל רצוני יהיה רק לעשות רצון הבורא ית"ש. ולהרגיל עצמי לרצות מאד ולחפוץ לעשות רצון השל"ת. ואז באים לידי **אין** - ביטול. **כי אין כאן אני**. יש רק את הבורא עולם ית"ש. אין עוד מלבדו. ואם **אני** הוא מציאות - זה עבודה זרה ממש. אין לי שום דבר מעצמי - הכל מאת השם יתברך בחסד ורחמים. ומאחר שהכל מאיתו ית"ש [הנפש רוח נשמה, גוף (לב, מוח, כבד, כליות, ריאות, ראש, עיניים, אוזניים, אף, ופה, קנה, וושט, גוף, זרועות, ידיים, רגלים וכל הגוף)] הכל צריך להיות משועבד תחת מרותו ומלכותו, ולהכנע אליו, ולהמליך אותו על כל נפש רוח נשמה, הלב, המוח והכבד, (ר"ת מלך) ועל כל האיברים. ולחשוב לפני כל מחשבה דיבור ומעשה - האם זה רצון השם יתברך? האם אני עושה רצון המלך השם? ומגלה בזה כבוד מלכותו ית"ש, וממליכו על כל הבריאה, **כי הריני עבד השם יתברך**, וזה יסוד העבודה - **עבודת**.

ועל כל פנים יש לחשוב בכל עת מה רצון השם יתברך ממני עכשיו? כמו שכתוב: "ועתה ישראל, מה ה' אלהיך שואל מעמך" ועל זה כתוב: "בכל דרכיך דעהו" וממליכו יתברך שמו, על כל מחשבה דיבור ומעשה, והיה רצון שנזכה לקיים: "שויתי ה' לנגדי תמיד".

על כן יש להתחזק במ' יום האלו במידת אמונה וענווה שבאים כאחת. (שהרי ידוע שבירור וצירוף גדול עומד לפנינו) לנהוג בענווה ואמונה.

צפייה - לא לצפות שהכל יהיה כמו שמצפה ורוצה. אלא לרצות מה שהשם יתברך רוצה. רצה באשר ירצה יוצרך. (ארחות חיים לרא"ש) לדעת שיש גם כן מצבים של דייעבד, ודעת איך לנהוג אז. כי בוודאי שיש לעשות הכל לכתחילה, אבל צריך גם כן יש מצבים של דייעבד, וצריך לנהוג אז כמו שיש לנהוג במצב הזה על פי התורה הקדושה. על דרך כלל האדם מצפה וחושב שכל מה שרוצה יהיה לו, אם צריך לישון יהיה לו מטה, ואם צריך לאכול יהיה אוכל וכו' וחושב שהכל מגיע לו מצד עצמותו, אבל האמת שלא מגיע לו כלום. הכל חסד הברוא יתברך שמו לעד ולנצח נצחים שמטיב עמי בחסדים מגולים. ורק עליו יש לבטוח ולהשען שיעשה עמדי חסד, ויזמן לי דברים הנדרשים.

האדם רגיל לחשוב שהכל "ילך" לו ויעשה על פי מה שחשב וקבע לעשות. ולא מצפה וחשוב שיהיה דבר נגד זה. ואז כשיש דבר נגד רצונו ומחשבתו ותכוננו - רוגז וכועס ומתעצב אל ליבו.

כלל זה נקוט בידך: כל דבר שלא היית עושהו בפני משה ושבעים זקנים - אפילו בחדרי חדרים אל תעשהו (קיצור של"ה)

שויותי ה' לנגדי תמיד - זה כלל גדול בתורה. (וכנפסק בשו"ע או"ח סימן א) באמת מלא כל הארץ כבודו, ואין עוד מלבדו כפשוטו, ממש!

כי כל הדומם צומח חי מדבר הכל לבושים לאור אין סוף.

אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם ה'? הלא את השמים ואת הארץ אני מלא! (וכן הובא להלכה בשולחן ערוך או"ח סימן ב)

וחשכה כאורה לפניו ית"ש, עיני ה' משוטטות בכל הארץ. אם כן - כל העושה עבירה, אפילו קטנה וקלה ביותר - כאילו כפר בעיקר!

שאינו חושב שהבורא ית"ש צופה ומביט בו ויודע ורואה כל סתריו ומצפוני ליבו. ובאמת לפי זה אפילו הירהור איסור, הוא גם כן הוי כפירה ממש, רחמנא ליצלן, ואם כן מאמין בזה הרי הוא עז פנים! ולזה נקרא חילול ה'. מלשון חלל שחושב שבורא כל עולמים ית"ש אינו נמצא שם ממש ויש חלל ריק ח"ו. (כמו שפירש הנפש החיים, שמעתי)

וזהו שאומרים: אבינו מלכנו, חטאנו לפניך - שהעושה עבירה בפני המלך - עוון גדול יותר. וחצוף הוא, והרי אנחנו עומדים בפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, בכל עת ובכל שעה ובכל רגע ממש! על כאן יש להתלמד לקיים הכלל הגדול הלזה.

עיוור, ואיני יודע מה נעשה איתי. על כן צריך לדעת ולהשיב אל הלב, שהכל, בכל, מכל, כל - חסדים של הבורא ית"ש לעולמים. ולא מגיע לי כלום כי אין לי שום זכויות. וכל מעשי הטובים לא מספיקים, כדי לשלם על כל הבא אלי.

ואם כן - לא לצפות שהמצב הזה ישאר לאורך ימים. (שעכשיו אני בדירה, מקום לישון, ואוכל בריא, שקט, חבורתא, בית כנסת קרוב מאד למנחה ומעריב, בית הכנסת ומקווה לשחרית - גם כן קרוב. אוכל, מים ואור. הרי יכול להיות שביום מן הימים לא יהיה עלעקטרי"ק (חשמל) כידוע. ומה אעשה אז? (הלא השם יתברך בוודאי יזון ויפרנסני, אבל עלי לעבוד מעֵתָה על אמונה ובטחון. כי יהיה צירוף גדול מאד. ואולי נלך גם כן למדבר. (עיין יחזקאל לה, כד הקמח - סוכה, רמ"ק - אלימה, עמק המלך, חסד לאברהם, הגר"א) והראב"ד ז"ל כתב שקטני אמונה ימותו, ח"ו. ובכלל במדבר אין לחם ומים וכו' וזה היה נסיון אבותינו הקדושים שזכו שירד להם מן מן השמים, "מן הוא" אותיות - אמונה. (שולחן הטהור לר"א ראטה זצ"ל).

על כן להתחזק מאד ולהשליך על ה' כל יהבי, כי לא אדע מה ילד יום. (וכל האלול, ר"ה, יהו"כ, סוכות, הוש"ר, שמח"ת -הכל כלים, היה הרבה השפעות טובות, והכל פרח) וצריך לעמול ולהתייגע בכדי להשיג מעלה ושלימות. לא למנוחה האדם בעוה"ז!

על כן יש לעבוד עכשיו 40 יום על כלים, מדות (חסד, אמונה, ענווה), אורות (תורה, מצוות, תפילה).

על כן יש לאדם לדעת - שלא הוא הבעל הבית של העולם הזה והבא, אלא - יש שליט לכל העסק הזה. - הבורא יתברך שמו! ומה שהשם רוצה וקובע - כך יהיה וייעשה.

ובכך שאני מקבל עלי באהבה ושמחה מה שהשם עושה איתי, בין בדין (חסד נסתר) ובין ברחמים (חסד נגלה) - אני ממליך אותו. ואומר: "השם אתה המלך, ואתה הבעל הבית של העולם". וכל מה שה' עושה - לטובה. וכל מה שנהיה - הכל ממנו יתברך. והכל בהשגחה פרטית.

וזה עוד תכלית לשמה נברא האדם. עבודת ונסיון האמונה (יש לקבוע כ- 15 דקות בכל יום בספר הקדוש שומר אמונים, ולדבר גם כן בכל היום מענייני אמונה ובטחון, ולומר גם כן פסוקי בטחון מדי יום). וזה היה המבחן והנסיון של אבותינו הקדושים בדור המדבר - אמונה. (כמו שמפורש בפסוקים וכמה פרקי תהילים) ובשכר הזה נגאלו ממצרים, בשכר האמונה. על כן יש להתחזק בזה מאד. וללמוד ולדבר ולחשוב מענייני אמונה ובטחון בכל עת. כדי להתחזק ולעמוד בנסיון, כי שם עיקר המבחן. (כמו בשאר מידות, על דרך כלל. כידוע).

להשתדל לראות השגחת הבורא יתברך שמו לעד, בכל פרט ופרט. ולשנן שהכל מנוהל ממנו ית"ש והכל לתכלית הטוב הנצחי. ולא לצפות שהכל יתנהל איך שאני רוצה, אלא - איך שהשם יתברך רוצה. ובוואדי שרצונו להיטיב עמי (כי הוא הטוב והמיטיב).

על כן אקבל הנהגתו, ואמסור עצמי וענייני אליו ית"ש. כי באמת הנני

"והיית א"ך שמח" - ראשי תיבות
א'זרות כ'לים.

להתבודד שעה בכל יום (שבחי
מקום, בקשת תשובה, סליחה,
גאולה, פרנסה, רפואה, קיבוץ
נדחים, הכחדת הערב רב, הודאה,
ריקוד).

ולהיות בשמחה תמיד. (כדאי לקבוע
לימוד גם כן בספר הקודש ליקוטי
מוהר"ן, או על פנים ליקוטי עצות)

ולהתחזק ביראת שמים תמיד, ורצון
יראו יעשה ובכל זאת שוועתם
ישמע ויושיעם. ופירש הבעש"ט
הקדוש: שפעמים רוצה וחפץ האדם
בדבר מה - אבל לא תמיד זה
לטובתו, אך היות שרוצה וחושק בזה
- הבורא ב"ה וב"ש מביא לו זה. אבל
אחר כך שרואה האדם שבאמת זה
אינו טוב - צועק לה' יתברך שיושיעו
מזה - והשם יתברך מושיע. כמה
טובות וחסדים מגולים ונסתרים
למקום עלינו! יהי רצון שנחיה תמיד
באמונה, ונעשה רק רצון הבורא
ית"ש בשמחה ודביקות.

אהבת ישראל - לא לראות שום פגם
וחסרון ביהודי. (ואי אפשר לדעת מי
הוא ערב רב רחמנא ליצלן, וכולם
בחזקת יהודים) לראות רק טוב בבני
אברהם יצחק ויעקב, ולדבר ולהליץ
בעדם ולברך אותם תמיד.

"אל תהיו כסוס כפרד אין הבין" -
העבירה הכי גדולה היא להיות
שוטה. (ר' אייזיק שר ז"ל). ואיזהו
שוטה? המאבד מה שנותנים לו
(חגיגה). נותנים לך חיים - אל
תאבדם בהבל וריק ושווא נתעה.
נתנו לך כלים - השתמש בהם.

דבק באמת, ברצון ה' בלבד, אל
תהיה פתי! "תמים תהיה עם ה'
אלהיך" התהלך עמו בתמימות אבל
בכל דבר חיים שקול במאזני השכל.

השכל יהיה מנהלך. הנשמה הקדושה
תהיה המנהיג. והכל על פי
התייעצות עם ארבעת חלקי שולחן
ערוך.

אין שום זמן להתבטל. כל החיים
הם מלחמה גדולה. ובכל רגע ורגע
בחיים הוא נסיון אלהי. וזה העבודה
בעולם הזה - ללמוד ולקיים מצוות,
ולעבוד, ולעמוד בנסיון. זה תמצית
החיים. על כן בקש והתחנן לפני
היוצר - חננו מאיתך דעה בינה
והשכל, שהוא המעשה, והוא העיקר!

הלב היהודי

בורא עולם מאד אוהב את זה
כשיהודי עוזב את כל עסקיו ורץ
להתפלל.
והנה לפעמים זה קורה שממש קרבה
השקיעה, והאדם היה באמצע
עיסוקיו, והנה הוא עוזב הכל ומוציא
סידור ומתחיל להתפלל, אפילו
באמצע הרחוב, הוא רץ לאיזה פינה
ומתפלל, והיהודי מרגיש כזו בושה
שלא הצליח להתפלל במנין ובזמן,
ולפעמים ממש אחרי שקיעה...
ומרגיש לב נשבר ומרירות כזו....
ומתפלל בבכיה ממש.... זה אהוב
מכל, כי ה' רוצה את הלב!!! רק
להזהר שלא ירגיש גאווה בזה חס
ושלום.

ישמח לב מבקשי ה', בעוד שאדם
מבקש את האור הנעלם והנסתר,
בעוד שהוא כאן ולא שם. בבחינת
אכן יש הויה במקום הזה, כי אם
אני כאן - הכל כאן.

וההשתוקקות לה' יתברך הוא על ידי שנשא את רגליו - היינו המדרגות התחתונות בחינת רגליו, וזה בחינת הדעת האמיתית של המוחין הקדושין שזוכין על ידי שמזכים את הרבים - שזוכין למוחין דרגא דמשה - משה זכה וזיכה את הרבים זכות הרבים תלוי בו, ואהבת לרעך כמוך - אני הוי"ה, שמשלים את שם הוי"ה ב"ה, על ידי לימוד התורה לחברו שמשקה את חברו מי הדעת, ומלבין שינים לחבירו, כי יש ל"ב שנים לאדם, שכל בגימטריא ש"ן, ועל ידי שמלמד לאדם יראת הוי"ה, אזי - זוכה ומזכה לשכל טוב לכל עושיהם, שכל טוב, בבחינת טוב ה' לכל, כי מוסיף את הש' לכל ונהיה שכל, ש הוא בחינת ג' אבות (כדאיתא בתיקוני זוהר), כי הולך בדרכי האבות שלימדו דעת את העם.

בשפתי ספרתי כל משפטי פיו, על ידי שמירת הלשון בתכלית זוכה לעליה ודרגה רוחנית שאין למעלה ממנה וזוכה לאור הגנוז שאין כל מלאך ובריה יוכלין לשאר (הגר"א ז"ל בשם מדרש), וכל זה על ידי הכל (הקול) הטוב, שיוצא מפיו המקודש, לעורר את הטוב שבחבירו, דיבור של דעת, להאמין בהוי"ה צור כל העולמים שהוא עשה ועושה ויעשה לכל המעשים, ויראתו על פניו לבלתי תחטאו, עזרת אבותינו אתה הוא מעולם, מגן הוא לכל החוסים בו, שמרו שבתותי למען תנקו ושבעתם מזיו מעדני אל המנוחה כי באתם, ואמרו לאל ברוך ה' אשר נתן מנוחה לעמו ישראל.

עם ישראל תדעו שאנחנו בסוף, החזיקו חזק בה', הוא אוהב אתכם כל כך, הכל לטובה, שובו אל ה' והוא יקבלכם בשמחה גדולה, אין זמן כלל.

בלא לב אין חיים, כשהלב פועם בדרכי המלך, פלגי מים, לב מלך ביד ה', ביד המנגן, והיה כמנגן המנגן ותהי עליו יד ה', ידיך עשוני ויכוננוני, מקדש ה' כוננו ידיך, אתה כוננת מישרים, בעוז ה', לב תמיד משתה, אנחנו דומין כאיש המנגן, וידיו פרושות אל על, פרושות כנשרי שמים, מקווה לישועת ה', מצפה לאל עליון המדריך בדרך הישר, שמחת לב, מעוז ישועות, כי פורים, מלשון פרים ורבים, כי אנחנו עבדי ה', שמחים באור ישועות אור יקרות ולמד דעת את העם, בטומאה ארץ העמים יושבים שבעה, קנאת ה' צבאות תעשה זאת. ולשים לאבלי ציון פאר! ושמחת לבב יורדת מדכאון הנחש, אך שהנחש נשחט באור אליהו ואמת ה' ידיך אורו!

העזרה לזולת

אמונת ההשתוקקות לה' יתברך, תלויה בעזרה לזולת על ידי שיפור המעשים שלו, כלומר שתעזור לזולת לתקן את מעשיו, ועל ידי שהזולת תיקן את מעשיו זכית לעלית דרגה ברוחניות, וזה נלמד מפסוק: "טוב ה' לכל ורחמיו על כל מעשיו", שעל ידי טוב שאתה עושה את חברך טוב לה' - על ידי את זוכה לבחינת "אשרי כל חוכי לו", ועל ידי זה "ורחמיו על כל מעשיו" דייקא, תיקון המעשים של הזולת, בבחינת כל, בפרט במידת כל שהיא מידת היסוד.

ועזרה לזולת מתבטאת כשאתה עוזר לו לחזור בתשובה - על ידי זה לבו נשא את רגליו, שכתוב על יעקב אבינו - "וישא יעקב רגליו וילך ארצה בני קדם", שהלך לקדמונו של עולם, בני קדם ראשי תיבות בק בגימטריא אמונה, וסופי תיבות וילך ארצה בני קדם הוא - כמיה, היינו הכמיהה

דברי חיזוק מהגאון הצדיק רבי נתנאל לוי קינשטיין שליט"א

ויש ימים שבהם אני מרגיש שאין עוד דבר שאני יכול לעשות. מתי זה שזה כבד מדי כדי לזוז. אבל אני תמיד חושב שזה יכול להיות יותר גרוע. זה יכול להיות שאני לא מרגיש בכלל. יש היום לחץ עצום וחושך בעולם. אבל זה רק אומר שיש יותר אור! אסור להדחף אחורה.

ראה משיבת נפש חלק 3 # 131 מי שחס על חייו הניצחיים אזי כל מה שרואה הסטרא אחרא - עיין שם. מה צריך לעשות? להכפיל את המאמצים שלנו כדי להתקרב להשם יתברך, לראות כי כוחות הרשע רוצים לדחוף אותנו החוצה לגמרי.

כאשר רוצים להיכנס לקדושה, כוחות הרשע (היכלי התמורות) מתגברים עלינו בעוצמה, וככל שמתקרבים אל שער הקדושה, הם מתרבים! רבים כבר היו בשער ופנו לאחור כי לא הבינו שהם כבר שם, או בגלל שכוחות הרשע זינקו נגדם כל כך עד שקשה להם לפרוץ. אבל האדם האמיתי יושב ומחכה בסבלנות במשך ימים רבים (או חודשים אפילו שנים) ממש מחוץ לשער הקדושה, וגם אם במהלך תקופה זו של געגועים ותקוה וצפוי הכניסה, חס ושלום, את התשווקה של המוט היצר הרע לו, הוא לא עוזב, אבל ממשיך לחכות בשער הקדושה, מסרב לעזוב בשום מצב.

כל מה שאנחנו יכולים לעשות הוא בעקשנות להחזיק מעמד ולקוות, וגם אם נראה שאנחנו רק עוברים את הרגשות, אנחנו לא יכולים לוותר! תשאגו בקול: אין שום יאוש

בעולם כלל! אל תוותר אל תכנע. זה כל מה שיש לי רק להחזיק חזק, אני פשוט לא יכול לעזוב, אני שואל מה אם מחר תהיה הגאולה? מה אם היהודי הבא שאני פוגש - צריך אותי לחייך אליו, מה אם ... זה דוחף אותי ... אני רק רוצה להיות יהודי טוב! ומינימום דוגמה טובה של אדם צדיק.

קח נשימה עמוקה ופשוט תמשיך להחזיק חזק..." להחזיק בחבל שמקשר אותך להשם יתברך... חבל האמונה והאמת!

גודל חיוב שמירת עיניים

מאד מאד חשוב לשמור על העיניים וכתב צדיק אחד זיע"א שזה יהרג ואל יעבור לנסוע באוטובוסים של היום. ומרן הרב עובדיה יוסף זיע"א פסק שמתור לשלם למונית מכספי מעשרות בשביל לא לנסוע באוטובוס.

למה לא מעוררים על שמירת העיניים ברחוב? מדברים ומזכירים על ה"מכשירים האסורים" וכו' פעמים רבות, אבל למה לא לעורר על שמירת העיניים בכלל? ידוע שהרחוב מזוהם מלכולך מלא רפש וטיט, בקושי גדול אפשר ללכת ברחוב, בלי סדר נשים ונזיקין. וגם אם מנסים בכל הכוח לשמור את העיניים אי אפשר שלא נלכדים במצודות הרשעה כמה וכמה פעמים, ואין מושיע. לכן - כמה חשוב שבנות ישראל תלכנה בצניעות (בכל כללי הצניעות הנדרשים, בשמלה ארוכה ולא בפאה נכרית ח"ו וכו' וכו') וכמה חשוב שבן ישראל ישמור את עיניו מרע בכל עת. וכתב הפלא יועץ שאסור אפילו להסתכל על אשה לראות אם היא מכירה. אנו מה נענה

אם שומר עיניו, מקיים בכל פעם מצוה, ונברא מזה מלאכים קדושים שנקראים עינים — ולא יאבד אפילו פעם אחת עצירתו מלהסתכל בשביל ה' יתברך". (טהרת הקודש)

תיקוני זוהר תליתאה

תיקונים חדשים - על אמצע התורה

א

"כל ההולך על גחון" (ויקרא יא מב) אות וא"ו שבמילה גחון היא חציין של אותיות של ספר תורה, כלומר: כשנספור את האותיות שבספר תורה, נמצא שהאות ו' של גחון עומדת בחצי מספרן.

ו"ו רבתי אמצע התורה באותיות - רמז לתורה שנתנה ו' סיון וכו'. ו' ארוכה שש קצוות, ו' ששת ימי בראשית, ששה אלפים העולם, והכל בזכות ור"י העמודים (נחל קדומים להרב חיד"א זיע"א)

ב

"כל ההולך על גחון" דא עתיקא סתימאה, עתיקא דעתיקין סתימא דסתימין, ההולך על גחון הוא הנחש (רש"י שם), שהוא משיח, משיח בן דוד, והוא יגאלנו, ו' של גחון הוא ו' של דוד וגוג, ו' זקופה של נחש נהפכת לגחון על בטנו, כי ה' משפיל גאים. כי היסוד להגיע לתורה, לא בא על ידי התנשאות והתרברבות, על ידי ו' רבתי, אלא דווקא על ידי הולך על גחון על ידי ענווה ושפלות.

ג

גחון הוא הבטן, רמז על שמירה מהתאוות ומאכלות אסורות, כי יסוד התורה הוא שמירת קדושת וכשרות האכילה, "כל" הוא יסוד, והוא היסוד.

ד

וזכאין ישראל למימר קדיש וקדושה בכל יום, ועתידין ישראל למחזי זיו אנפי שכינתא, ועל כן ההולך על גחון

אחריו? כי כל חולי וכל נגע נמצא, כל ראש לחולי וכל לבב דווי. פלגי מים תרדנה עינינו על לא שמרו תורתך על שבר בת עמי, והוא רחום יכפר עוון.

הרואה דבר ערוה לפניו ואינו זן את עיניו ממנו, זוכה רואה פני שכינה (מסכת דרך ארץ זוטא).

"אחי חביבי אם תלך בשוק ויצרך בוער בקרבך להסתכל בנשים או להגביה עיניך סתם שעל ידי זה תוכל לבוא להסתכלות ולהרהור ח"ו ואתה עומד בנסיון, שלא תשמע לדברי היצר. אז בזה השעה והרגע אתה נכלל בכללא דצדיק יסוד עולם פי אין חלוק בין זה הלאו של הסתכלות או לאו של עצם העברה פי כל אבזריהו של גלוי עריות הוא הרג ואל יעבר - ואם כן אתה עומד בנסיון כעין נסיון דיוסף הצדיק בפרט בחור בשנים והוא מתגבר על היצר ועומד בנסיון. בזה הרגע נשמתך זוכה ומקבלת פני השכינה ונעשה שמחה וחדוה בכל העולמות כפי הנסיון. ושכינת כבודו יתברך שמו מתעטרת בך ומנשקת עיניך הטהורים" (טהרת הקודש מאמר שמירת עינים פרק ד')

"מי שעוצם עיניו מלהסתכל בנשים מכריזין עליו ברקיע בכל יום: "הבו יקר לדיוקנא קדישא" ומתרגשין מזה כל פמליא דלעילא.

מי שזוכה לעמוד בנסיון קדושת עינים, אז זוכה לשבר כוחות הרשע ממאות אנשים אחרים מישראל, שזוכים בזכותו להיות שומרי עינים. אדם ששומר עיניו גורם לעינים העליונים, שהוא השגחה עליונה. להסתכל על העולם בעינא פקיחא עילאה, במדת הרחמים ולשמור לישראל.

יא

ו - אמצע התורה, מימין ח', ומשמאל נ', ח הוא בגימטריא אז, נ הוא בינה.

תיקון מח

סגולה נפלאה לומר, בכל יום אחר תפילת שחרית, את התיקון מח' מתיקוני הזהר.

הוא סגולה נפלאה - שתיקן רבינו המאור הגדול, האר"י ז"ל - לומר בכל יום ויום (אחר התפילה), ואמירתו מסוגלת לתיקון עוון פגם הברית, והוא מתקן נפשו, רוחו ונשמתו של האומר, והיצר הרע, המקטרג, אינו יכול לו, ולא יראה במיתת בניו חלילה, ויזכה ליראת השם, ויצליח בכל דרכיו, וניצול ממחלת הנפילה, ויגבה וירום מזלו ולא יבוא לידי עניות חלילה, ואויביו יפלו תחתיו ויזכה לאריכות ימים ולעולם הבא.

[התיקון - מובא בסידורי הספרדים, כמו סידור "עבודת השם ועוד, והובא גם כן עם תרגום בספרנו הק' "שמע ישראל"]

תפילת - בראשית תבן

לפניכם - תפילה על פי תיקון מח מתיקוני הזוהר

ריבון העולמים, כל יכול! אנא זכנו לשמור שתי שבתות, שהם סוד שכינה עליונה ושכינה תחתונה, לעשות להם דירה בשבת בתוך שני בתי הלב, שיתפנה משם יצר הרע שהוא חילול שבת, ויהי רצון שהשכינה העליונה והתחתונה ישרו על הצדיק יסוד עולם, אחת למלאות אותו, ואחת להתמלא ממנו. ואנא זכנו לגן העדן העליון, ועונג שבת, שהוא סוד (ראשי תיבות) עדן נהר גן.

- הוא נהר גיחון היוצא מעדן, שם ישב אדם הראשון ועשה תשובה, זה הוא נהר גיחון ששם נמשח שלמה המלך (מלכים א, יב), כי חזקיהו סתם מי גיחון העליון ולא הודו לא חכמים.

ה

כי הגחון הוא רזא סתימאה, ועתידין ישראל לקפץ ולרקד בקומה זקופה, בגאולה השלמה, "בכסה ליום חגנו" הוא אותיות גחון, בקול רינה תודה המון חוגג, ובגלות שכינתא שכבת לעפרא, ועתידה לזקוף בסוד "התנערי מעפר קומך, לבשי עוזך ציון", "הלוך ילך ובכה - יבוא ברינה".

ו

ו של גחון היא בסוד רגל, התורה על רגל אחת - מה ששנואי עליך וכו'.

ז

כל העולם עומד על עמוד אחד וצדיק שמו (חגיגה יב:), העמוד הוא בצורת ו'.

ח

"כל ההולך על גחון" אלו עשרת השבטים, שהלכו ולא חזרו, שכתוב בהם: "וילכו בלא כח לפני רודף".

ט

הסוד הוא שה-ו' הוא ו' החיבור, שמחבר את כל ישראל, כי ו' במילוי כזה ואו הוא גימטריא אחד, אהבה. רמז על יחודו של הקב"ה, כי זהו סוד התורה - הבוחר בעמו ישראל באהבה ואז אומרים: "שמע.. אחד".

י

"כל ההולך על גחון" אלו י' הדברות שכתוב בהם: "קול השופר הולך וחזק מאד", כי פסקה זוהמת הנחש מהם, וזה סוד פטירת משה ש"לא ידע איש את קבורתו" בסוד "ואיש לא ידעה", שפשט מעליו עור הנחש, וזכה להתחבר בשכינה.

ואנא הצילנו מבחינת טחול – מאחיזת "הנעל המטונף" שהיא נוקבא דקליפה, בזכות וכח שבת קודש, הנקראת "אדמת קודש", ויתקיים: "פשטתי את כתנתי" - לבוש החול "איככה אלבשנה" בשבת, "רחצתי את רגלי" מכל אחיזות הקליפות, "איככה אטנפם" על ידי חילול שבת, וזכנו לשמור שבתות קודשך, והצילנו מכל מיני חילול שבת שבעולם!

וזכנו לשנות לכבוד שבת בלבושים, בנר ובמאכלים, ולהוסיף מחול על הקודש, ונזכה על ידי זה לתוספת נפש יתירה בשבת קודש.

"יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי
לפניך ה' צורי וגואלי"

תפילה חדשה על שמירת העינים

אבי האב הרחמן, אנא זכני לשמור על עיני בתכלית השמירה, וכך אזכה לראות ה' פנים בפנים, בסוד "עין בעין יראו בשוב ה' ציון".
ואנא אעשה שלא אראה ואסתכל בשום אשה זרה, ואפילו צנועה.
וקדש את מוחי ולבי וכל מחשבתי בטהרה. ואנא מחק ממוחי ולבי ודעתי – כל הראיות והמחשבות האסורות, וזכני לבחינת "טהור עינים". וזכני להוריד דמעות פלגי מים על כל הראיות האסורות שראיתי, וזכני לעין טובה, לראות רק את הטוב, ולעצום עינים מראות ברע.

ובזכות זה אזכה לראות מלך המשיח ובית המקדש וזיו השכינה, לכבודך ה' אחד באמת בטהרה, אמן סלה!

וזכנו לשמור דירה לשבת שהוא הלב, שלא יתקרב שם עצב הטחול, וכעס המרה, שהוא אש הגיהנם, וזכנו שלא נכעס לעולם ועד.

וזכנו לתקן את חטא אדם הראשון, ותהפוך את כל ה"ט קללות – ל"ל אורות וברכות.

ואנא הצילנו מ"ט מלקויות, וזכנו לשמור שבת קודשך ולזהר מכל ה"ט מלאכות, ובפרט ממלאכת הוצאה מרשות לרשות.

ואנא קבצנו יחד מארבע כנפות הארץ, ותלקט ותברר כל ניצוצות הקדושה שנפלו בקליפות ובחוץ לארץ, ואנא תזכנו לשמור אות ברית קודש, מכל מיני פגם הברית, ותזכנו לתיקון הברית.

ואנא הצילנו מבחינת שבתאי וחמה שהם: טחול, ואשה רעה – מרה, שהם שתי נקבות דסטרא אחרא.

ואנא הצילנו מבחינת שבתאי - שהוא בחינת "והבור ריק אין בו מים" שהם התורה, ויש בו "נחשים ועקרבים" והצילנו גם כן מהפך בחינת עונג שבת – שהם רעב וצמאון וקינה והספד וחושך ואפילה, שהוא הגורם לגלות של ישראל, אנא ה' ריבה ריבנו מהם ותגאלנו גאולה שלמה מהרה למען שמך.

וזכנו לעשות שינוי בשבת, וחס ושלום לא לדבר שום דיבור חול בשבת, ויהי רצון שהסטרא אחרא לא תמצא מקום לשרות שם, ותברח.